

J3

กระทรวงอุตสาหกรรม 2552 ;

อุตสาหกรรมยุคใหม่ สร้างเสริมเศรษฐกิจไทย ใส่ใจสิ่งแวดล้อม

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961177185

พระบรมราชาโองาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
พระราชทานแก่ข้าราชการพลเรือน
เนื่องในโอกาสวันข้าราชการพลเรือน ปีพุทธศักราช ๒๕๕๒

การปฏิบัติงานทุกอย่างของข้าราชการ
มีผลเกี่ยวเนื่องถึงประโยชน์ส่วนรวมของบ้านเมือง และประชาชนทุกคน
ข้าราชการทุกฝ่ายทุกระดับ จึงต้องทำความเข้าใจในความสำคัญข้อนี้ให้ต้องแท้
แล้วเพียรพยายามปฏิบัติงานของตนด้วยความตั้งใจ จริงใจ
และด้วยความรับผิดชอบอย่างสูง เพื่อให้งานที่ทำบังเกิดผลเป็นประโยชน์
เป็นความเจริญมั่นคงแก่ประเทศชาติและประชาชนอย่างแท้จริง

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

สารรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

ในปี 2552 สภาวะเศรษฐกิจของโลกโดยรวมมีแนวโน้มจะขยายตัวได้เพียงเล็กน้อย ดังนั้นประเทศไทยจะต้องเผชิญกับภาวะการชะลอตัวของการส่งออก นักลงทุนขาดความเชื่อมั่นในการลงทุน ราคาอาหารและพลังงานมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลต่อทุนการผลิตสูงขึ้นเป็นลำดับ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหลายรายมีแนวโน้มชะลอการจ้างแรงงาน

กระทรวงอุตสาหกรรมในฐานะหน่วยงานหลักในการกำกับดูแลภาคอุตสาหกรรมจึงได้ร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชนในการจัดตั้งคลังสมองเพื่อชาติยุทธศาสตร์ภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อระดมแนวทางในการแก้ไขปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจโดยอาศัยความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับภาคเอกชนซึ่งเป้าหมายหลักคือ ชะลอการเลิกจ้างและให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ให้เข้มแข็ง เร่งสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนและฟื้นฟูเศรษฐกิจที่กำลังประสบปัญหาเป็นการเร่งด่วน โดยให้ความสำคัญแก่โครงการลงทุนที่มีความคุ้มค่ามากที่สุดเพื่อเสริมสร้างบรรยากาศการลงทุน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนและการรักษาสิ่งแวดล้อม สร้างความแข็งแกร่งและความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกให้กับอุตสาหกรรมไทยด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตเพื่อลดต้นทุนและเพิ่มมูลค่าให้แก่สินค้า โดยร่วมมือกับภาคเอกชน สถาบันวิจัย และสถาบันการศึกษาในการพัฒนาความสามารถของผู้ประกอบการ พัฒนาการออกแบบสินค้าและผลิตภัณฑ์ กำหนดมาตรการแก้ไขปัญหของแต่ละอุตสาหกรรมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในอนาคต เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมอาหาร และอุตสาหกรรมอัญมณี โดยปรับปรุงมาตรการส่งเสริมการลงทุนด้านภาษี และมีใช้ภาษีให้สามารถจูงใจนักลงทุนได้ ร่วมมือกับภาคเอกชนในการปรับปรุงคุณภาพและมาตรฐานสินค้าให้ทัดเทียมและล้ำหน้าในระดับสากล สร้างความเข้มแข็งให้แก่อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม โดยอำนวยความสะดวกในการจัดตั้งเครือข่ายรวมกลุ่ม และปรับปรุงมาตรฐานการปล่อยสินเชื่อขยายขอบเขตการดำเนินการให้สินเชื่อและประกันสินเชื่อ โดยใช้เครือข่ายธนาคารและสถาบันการเงินของรัฐ เพื่อให้อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนดังกล่าวได้

ในโอกาสนี้ ผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจงอำนวยพรให้ข้าราชการและพนักงานกระทรวงอุตสาหกรรมจงประสบแต่ความสุข ความเจริญ สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง พร้อมเป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อนภาคอุตสาหกรรมให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

นายชาญชัย ชัยรุ่งเรือง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

สารปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

นายดำริ สุโขธน์
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

ในรอบปีที่ผ่านมา ภาคอุตสาหกรรมไทยต้องเผชิญกับปัญหาหลายด้าน ทั้งปัญหาวิกฤตการณ์ทางการเงินของสหรัฐอเมริกาที่ส่งผลให้เศรษฐกิจโลกชะลอตัว ทำให้เกิดผลกระทบต่อภาคการส่งออกของไทย ประกอบกับสถานการณ์การเมืองภายในประเทศที่มีความเปราะบาง ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในการลงทุนและการบริโภคผู้ประกอบการบางส่วนต้องปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ในการดำเนินงาน เพื่อให้สามารถประคับประคองกิจการให้ผ่านพ้นวิกฤตดังกล่าวทำให้ในปี 2551 จีดีพีภาคอุตสาหกรรมขยายตัวที่ร้อยละ 3.9 ลดลง จากปี 2550 ที่ขยายตัวร้อยละ 6.2 และดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมขยายตัวที่ร้อยละ 3.9 ชะลอตัวลงจากปี 2550 ที่ขยายตัวร้อยละ 8.1

สำหรับในปี 2552 กระทรวงอุตสาหกรรมได้กำหนดมาตรการเร่งด่วนต่างๆ เพื่อกระตุ้นภาวะการลงทุนและสร้างความเข้มแข็งให้กับภาคอุตสาหกรรม อาทิ การฟื้นความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนทั้งในและต่างประเทศโดยนำทีมส่งเสริมการลงทุนประกอบด้วย กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงการต่างประเทศ และกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พบปะนักลงทุนด้วยรูปแบบ Knocking the door เพื่อดึงดูดนักลงทุนเข้าประเทศ จัด Road Show ต่างประเทศ ปรับแก้ไข พ.ร.บ. ส่งเสริมการลงทุนให้เอื้อและยืดหยุ่นต่อการลงทุนของนักลงทุน จัดกลุ่ม SMEs ตามขนาดและสภาพปัญหาเพื่อนำไปวิเคราะห์หาแนวทางช่วยเหลือที่เหมาะสมต่อไป ปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม โดยมุ่งเน้นการผลิตที่มีคุณภาพและมาตรฐาน เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์ สนับสนุนการพัฒนาทักษะฝีมือผสมกับการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการรวมกลุ่มเพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน สร้างศูนย์พัฒนาและออกแบบผลิตภัณฑ์ ตลอดจนสนับสนุนการนำองค์ความรู้และนวัตกรรมไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ และเพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมไทยพัฒนาอย่างเข้มแข็งยั่งยืนสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก กระทรวงอุตสาหกรรมได้ดำเนินโครงการส่งเสริมธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นการสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมร่วมกับสถานประกอบการ

จากมาตรการดังกล่าว ประกอบกับการปฏิบัติหน้าที่อย่างแข็งขันของข้าราชการ และพนักงานกระทรวงอุตสาหกรรมทุกระดับ ผมเชื่อมั่นว่าจะช่วยให้ภาคอุตสาหกรรมไทยสามารถฝ่าฟันวิกฤติเศรษฐกิจได้อีกครั้ง

ในโอกาสนี้ ผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายได้โปรดดลบันดาลให้ข้าราชการและพนักงานของกระทรวงอุตสาหกรรมรวมทั้งภาคส่วนที่เกี่ยวข้องประสบความสุขความเจริญ มีกำลังกายกำลังใจที่เข้มแข็ง เพื่อปฏิบัติหน้าที่นำพาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าสืบไป

**นารายณ์เกษียรสมุทร
ตราราชการประจำกระทรวงอุตสาหกรรม**

สัญลักษณ์นี้สืบเนื่องมาจากเรื่องนารายณ์สิบปาง
ปางที่สองหรือกูรมาวตาร โดยถือเอาสัญลักษณ์
ขณะที่พระนารายณ์ทรงแสดงอิทธิฤทธิ์ประกอบพิธี
กวนน้ำอมฤตในเกษียรสมุทร เพื่อช่วยให้เทพทั้งปวง
มีภาวะเป็นอมตะ ซึ่งในการกวนน้ำอมฤตนี้ก็ได้
เกิดผลิตผลอย่างอื่นา ขึ้นในโลกอีกด้วย

สารบัญ

สารรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม	2
สารปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	3
แผนผังการแบ่งส่วนราชการ	6
รายงานและภาพถ่ายผู้บริหารกระทรวงอุตสาหกรรม	8
วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์	25
• นโยบายและแนวทางการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรมในปี 2552	26
• สรุปภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมไทยปี 2551 และแนวโน้มปี 2552	30
• ภาวะการส่งเสริมการลงทุนปี 2551 และแนวโน้มปี 2552	38
• สรุปผลการปฏิบัติงานตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ ของกระทรวงอุตสาหกรรม ประจำปี 2551	42
• สรุปผลการดำเนินงาน ประจำปี พ.ศ. 2551 ของศูนย์ข้อมูลข่าวสารของกระทรวงอุตสาหกรรม	48
• ปฏิรูปวิธีคิดวิธีการทำงานของราชการด้วย “วัฒนธรรม ASSA”	50
• ผลการดำเนินงานที่สำคัญ	53
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	54
สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	62
สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	68
สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย	74
กรมโรงงานอุตสาหกรรม	78
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	84
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	90
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	94
สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	98
การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	108
สถาบันไทย - เยอรมัน	114
สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ	118
สถาบันอาหาร	122
สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ	128
สถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ	132
สถาบันยานยนต์	138
สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	142
สถาบันเหล็กและเหล็กกล้าแห่งประเทศไทย	146
สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	150
• รางวัลอุตสาหกรรมยอดเยี่ยม และอุตสาหกรรมดีเด่น ประจำปี 2551	156
• ข้าราชการดีเด่นของกระทรวงอุตสาหกรรม ประจำปี 2551	160
• งบแสดงฐานะการเงิน	164

แผนผังการแบ่งส่วนราชการ

กระทรวงอุตสาหกรรม

สำนักงานรัฐมนตรี

กลุ่มภารกิจ ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

กลุ่มภารกิจด้านกำกับ ตรวจสอบกระบวนการผลิต

สำนักงานปลัด กระทรวงอุตสาหกรรม

- กลุ่มตรวจสอบภายใน
- กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร
- สำนักบริหารกลาง
- ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
- สำนักงานที่ปรึกษาด้านอุตสาหกรรมในต่างประเทศ
- สำนักตรวจและประเมินผล
- สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์
- สำนักพัฒนาทรัพยากรบุคคล*
- สำนักกฎหมาย*
- สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด (75 จังหวัด)

สำนักงานเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม

- กลุ่มตรวจสอบภายใน
- กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร
- สำนักบริหารกลาง
- ศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- สำนักนโยบายอุตสาหกรรมมหภาค
- สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1
- สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2
- สำนักเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ
- สำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

สำนักงานคณะกรรมการ อ้อยและน้ำตาลทราย

- กลุ่มตรวจสอบภายใน
- กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร
- สำนักบริหารกลาง
- ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายภาคที่ 1
- ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายภาคที่ 2
- ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายภาคที่ 3
- ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายภาคที่ 4
- สำนักนโยบายอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทราย
- สำนักพัฒนาอุตสาหกรรมอ้อยน้ำตาลทรายและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง

กรมโรงงานอุตสาหกรรม

- กลุ่มตรวจสอบภายใน
- สำนักงานเลขานุการกรม
- กองคลัง
- ศูนย์สารสนเทศโรงงานอุตสาหกรรม
- สำนักกฎหมาย
- สำนักควบคุมวัตถุอันตราย
- สำนักงานทะเบียนเครื่องจักรกลาง
- สำนักเทคโนโลยีความปลอดภัย
- สำนักเทคโนโลยีน้ำและสิ่งแวดล้อมโรงงาน
- สำนักบริหารจัดการกากอุตสาหกรรม
- สำนักบริหารยุทธศาสตร์
- สำนักโรงงานอุตสาหกรรมรายสาขา 1
- สำนักโรงงานอุตสาหกรรมรายสาขา 2
- สำนักโรงงานอุตสาหกรรมรายสาขา 3
- สำนักโรงงานอุตสาหกรรมรายสาขา 4
- สำนักโรงงานอุตสาหกรรมรายสาขา 5
- กองการเจ้าหน้าที่*
- สำนักวิจัยและพัฒนาสิ่งแวดล้อมโรงงาน
- สำนักสนธิสัญญาและยุทธศาสตร์*

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน และการเหมืองแร่

- กลุ่มตรวจสอบภายใน
- สำนักบริหารกลาง
- สำนักบริหารยุทธศาสตร์
- สำนักนโยบายและพัฒนาระบบบริหาร
- สำนักกฎหมาย
- สำนักโลจิสติกส์
- สำนักอุตสาหกรรมพื้นฐานและฟื้นฟูพื้นที่
- สำนักบริหารสิ่งแวดล้อม
- ศูนย์สารสนเทศ*
- สำนักการอนุญาต
- สำนักกำกับการผลิตและจัดเก็บรายได้*
- สำนักเหมืองแร่และสัมปทาน
- สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขตที่ 1 (ศูนย์เกิด)*
- สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขตที่ 1-3 (จ.สงขลา อุดรธานี และเชียงใหม่)

สถาบันเครือข่าย

1. สถาบันไทย-เยอรมัน
2. สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ
3. สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ
4. สถาบันอาหาร
5. สถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ
6. สถาบันยานยนต์
7. สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
8. สถาบันเหล็กและเหล็กกล้าแห่งประเทศไทย
9. สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

หน่วยงานในกำกับ

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

กลุ่มภารกิจด้านส่งเสริม อุตสาหกรรมและผู้ประกอบการ

รัฐวิสาหกิจ

กรมส่งเสริม อุตสาหกรรม

- กลุ่มตรวจสอบภายใน
สำนักบริหารกลาง
- สำนักบริหารยุทธศาสตร์
- สำนักพัฒนา
อุตสาหกรรมชุมชน
- สำนักพัฒนา
อุตสาหกรรมสนับสนุน
- ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม
ภาคที่ 1-11
- สำนักพัฒนา
การจัดการอุตสาหกรรม
- สำนักพัฒนา
อุตสาหกรรมรายสาขา
- สำนักพัฒนาหน่วยบริการ
อุตสาหกรรม
- สำนักพัฒนา
อุตสาหกรรมเป้าหมาย
- สำนักพัฒนาผู้ประกอบการ
- ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรม
เซรามิก

สำนักงานมาตรฐาน ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

- กลุ่มตรวจสอบภายใน
- สำนักบริหารกลาง
- สำนักกฎหมาย
- สำนักงานคณะกรรมการ
แห่งชาติว่าด้วย
การรับรองระบบงาน*
- สำนักบริหารมาตรฐาน
ผลิตภัณฑ์ชุมชน
- สำนักบริหารมาตรฐาน
ระหว่างประเทศ
- สำนักบริหารมาตรฐาน 1
- สำนักบริหารมาตรฐาน 2
- สำนักบริหารมาตรฐาน 3
- สำนักบริหารมาตรฐาน 4
- สำนักบริหารยุทธศาสตร์
- สำนักพัฒนาโครงสร้าง
พื้นฐานด้านการมาตรฐาน
- สำนักส่งเสริมและพัฒนา
ด้านการมาตรฐาน

สำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุน

- สำนักบริหารกลาง
- ศูนย์บริการลงทุน
- ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 1
- ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 2
- ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 3
- ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 4
- ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 5
- ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 6
- สำนักการตลาดเพื่อการลงทุน
- สำนักความร่วมมือการลงทุน
ต่างประเทศ
- สำนักงานเศรษฐกิจการลงทุน
ในต่างประเทศ
- สำนักบริหารการลงทุน 1
- สำนักบริหารการลงทุน 2
- สำนักบริหารการลงทุน 3
- สำนักบริหารการลงทุน 4
- สำนักพัฒนาปัจจัย
สนับสนุนการลงทุน
- สำนักยุทธศาสตร์
และนโยบายการลงทุน
- สำนักสารสนเทศการลงทุน

การนิคมอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทย

- ฝ่ายตรวจสอบภายใน
- ฝ่ายกฎหมาย
- ฝ่ายพัสดุ
- ฝ่ายชุมชนสัมพันธ์
- ฝ่ายบริหาร
- ฝ่ายส่งเสริมการลงทุน
และประชาสัมพันธ์
- ฝ่ายทรัพยากรบุคคล
- ฝ่ายการเงิน
- ฝ่ายบัญชี
- ฝ่ายยุทธศาสตร์
- ฝ่ายเทคนิค
- ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย
- ฝ่ายอำนวยความสะดวก
สำนักงานนิคมฯ
- สำนักงานนิคมฯ บางปู
- สำนักงานนิคมฯ ลาดกระบัง
- สำนักงานนิคมฯ แหลมฉบัง
- สำนักงานนิคมฯ ภาคเหนือ
- สำนักงานนิคมฯ สมุทรสาคร
- สำนักงานนิคมฯ ภาคใต้
- ฝ่ายอำนวยความสะดวก
สำนักงานนิคมฯ ร่วมดำเนินงาน
- สำนักงานนิคมฯ อมตะนคร
- สำนักงานนิคมฯ
อีสเทิร์นซีบอร์ด (ระยอง)
- ฝ่ายบริการ
- เบ็ดเสร็จครบวงจร
- ฝ่ายอำนวยความสะดวก
สำนักงานนิคมฯ และท่าเรือฯ
- สำนักงานนิคมฯ มาบตาพุด
- สำนักงานท่าเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุด
- ฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ
- ฝ่ายพัฒนาโครงการพิเศษ
- ฝ่ายวิเทศสัมพันธ์

*หน่วยงานที่ตั้งขึ้นเป็นการภายใน

คณะผู้บริหาร

กระทรวงอุตสาหกรรม (อก.)

นายชาญชัย ชัยรุ่งเรือง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

นายสรยุทธ เพ็ชรตระกูล
ผู้ช่วยรัฐมนตรี
ประจำกระทรวงอุตสาหกรรม

นายสุรศักดิ์ นาคดี
ที่ปรึกษา
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

นางพรณี จารุสมบัติ
เลขาธิการ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

สำนักงานรัฐมนตรี

นายสุนน พงษ์ธานี
หัวหน้าสำนักงาน

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (สปอ.)

นายดำริ สุโขธน์
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

นายอนุสรณ์ เนื่องผลมาก
รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

นายไพโรจน์ สัญญะเดชากุล
รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

นายอนันต์ สุวรรณपाल
รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

นายโกศล ใจรังษี
รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

นายประพัฒน์ วนापัทธ์
หัวหน้าผู้ตรวจราชการกระทรวงอุตสาหกรรม

นายสมเกียรติ ภู่งชัยฤทธิ์
ผู้ตรวจราชการกระทรวงอุตสาหกรรม

นายสมคิด แสงนิล
ผู้ตรวจราชการกระทรวงอุตสาหกรรม

นายมนทป วัลยะพีเชร
ผู้ตรวจราชการกระทรวงอุตสาหกรรม

นางสุทธินีย์ พุฒกา
ผู้ตรวจราชการกระทรวงอุตสาหกรรม

นายณัฐพล ณัฏฐสมบุรณ์
ผู้ตรวจราชการกระทรวงอุตสาหกรรม

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.)

นายอาทิตย์ วุฒิกะโร
ผู้อำนวยการ

นายอุดม วงศ์วิวัฒน์ไชย
รองผู้อำนวยการ

นายสมชาย หาญหิรัญ
รองผู้อำนวยการ

สำนักงานคณะกรรมการอ้อย และน้ำตาลทราย (สอน.)

นายประเสริฐ ตปนียางกูร
เลขาธิการ

นายสมศักดิ์ สุวดีก๊ะ
รองเลขาธิการ

นายพงษ์เทพ จารุอำพรพรรณ
รองเลขาธิการ

กรมโรงงานอุตสาหกรรม (กรอ.)

นายรัชดา สิงคาลวณิช
อธิบดี

นายอดิศร นภาพรานนท์
รองอธิบดี

นายยงยุทธ ทองสุข
รองอธิบดี

นายโสภณ ผลประสิทธิ์
รองอธิบดี

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน และการเหมืองแร่ (กพร.)

นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี
อธิบดี

นายเสน่ห์ นียมไทย
รองอธิบดี

นายสุรพงษ์ เชียงทอง
รองอธิบดี

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (กสอ.)

นายปราโมทย์ วิทยาสุข
อธิบดี

นายสุรศิษฐ์ บุญฤทธิสันต์
รองอธิบดี

นางสาวกฤษณา รวยอาจिन
รองอธิบดี

นายพสุ โลหารชุน
รองอธิบดี

สำนักงานมาตรฐาน ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.)

นางรัตนาภรณ์ จิ่งสงวนสิทธิ์
เลขาธิการ

นายชัยยง กฤตผลชัย
รองเลขาธิการ

นายหทัย อุไทย
รองเลขาธิการ

สำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุน (สกท.)

นางอรธรรกา สิบบุญเรือง บริมเบิล
เลขาธิการ

นางหิรัญญา สุจินัย
ที่ปรึกษาด้านการลงทุน

นางสาวสุดจิตร์ อินทรไทยวงศ์
รองเลขาธิการ
(รักษาการที่ปรึกษาด้านการลงทุน)

นายชิตวาร วรศักดิ์
รองเลขาธิการ

นางสาวอัจฉรินทร์ พัฒนพันธ์ชัย
รองเลขาธิการ

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.)

นายภักดี ทองส้ม
รองผู้อำนวยการ
(รักษาการผู้อำนวยการ)

นายชวัญย์ สวัสดิ์-ชูโต
รองผู้อำนวยการ

การนิคมอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทย (กนอ.)

นางมณฑา ประณุทนรพาล
ผู้ว่าการ

นายจักรรัฐ เลิศโอภาส
รองผู้ว่าการ (อำนวยการ)

นางอัญชลี ชวนิชย์
ที่ปรึกษา

นางประไพวัลย์ มุฑิตาเจริญ
รองผู้ว่าการ (บริหาร)

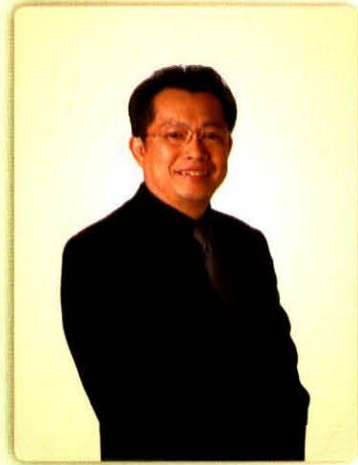
นายราพจน์ ทิวถนอม
รองผู้อำนวยการ (การเงิน)

นายสมคิด แทนวัฒนกุล
รองผู้อำนวยการ (ยุทธศาสตร์)

นางเกษมศรี หอมชื่น
รองผู้อำนวยการ (ปฏิบัติการ 1)

นายประสพศิลป์ ไชติมงคล
รองผู้อำนวยการ (ปฏิบัติการ 2)

นายวีรพงษ์ ไชยเพิ่ม
รองผู้อำนวยการ (ท่าเรืออุตสาหกรรม)

นายสมาน ตั้งทองทวี
รองผู้อำนวยการ (เทคโนโลยีและระบบงาน)

สภาบันไทย -เยอร์มัน (ทย.)

นายณรงค์ วงศ์เกรียงไกร
ผู้อำนวยการ

สภาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ (สพ.)

นายพานิช เหล่าศิริรัตน์
ผู้อำนวยการ

สภาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ (สทท.)

นายวิรัตน์ ตันเดชานูรัตน์
ผู้อำนวยการ

สถาบันอาหาร (สกอ.)

นายยุทธศักดิ์ สุภสร
ผู้อำนวยการ

สถาบันรับรองมาตรฐาน ไอ เอส ไอ (สรอ.)

นายสันติ กนกธนาพร
ผู้อำนวยการ

สถาบันยานยนต์ (สยย.)

นายวัลลภ เตียศิริ
ผู้อำนวยการ

สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (สฟอ.)

นายจารึก เสงร์ตมี
ผู้อำนวยการ

สถาบันเหล็กและเหล็กกล้า แห่งประเทศไทย (สกก.)

นายวิกรม วัชรคุปต์
ผู้อำนวยการ

สถาบันพัฒนาวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (สพว.)

นายธเนตร นรภูมิพิทักษ์
ผู้อำนวยการ

ก ร ะ ท ร ว ง อุตสาหกรรม

วิสัยทัศน์

“เป็นองค์กรนำในการผลักดันอุตสาหกรรม วิสาหกิจ และผู้ประกอบการ ให้มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน และสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก”

พันธกิจ

1. กำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พร้อมทั้งชี้แนะและเตือนภัยภาคอุตสาหกรรมให้ก้าวทันโลก
2. สร้างโอกาสและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการลงทุนและการประกอบกิจการ
3. สนับสนุนและเสริมสร้างศักยภาพของอุตสาหกรรม วิสาหกิจและผู้ประกอบการ ให้มีความเข้มแข็ง สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก และมีการยกระดับพื้นฐานทางปัญญา เพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
4. กำกับดูแลการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืน เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และมีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ชุมชน และสังคม
5. บูรณาการและติดตามการดำเนินงานตามนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมกับหน่วยงานและภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อผลักดันให้เกิดประสิทธิผล

ยุทธศาสตร์

1. การปรับโครงสร้างการผลิตและยกระดับเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มผลิตภาพภาคอุตสาหกรรม
2. การพัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนาและประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม
3. การเสริมสร้างศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชนตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
4. การบริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมภาคอุตสาหกรรมอย่างสมดุลและยั่งยืน
5. การส่งเสริมการลงทุนเพื่อพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน
6. การพัฒนาสมรรถนะและประสิทธิภาพองค์กรเพื่อเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง

นโยบายและแนวทางการดำเนินงาน ของกระทรวงอุตสาหกรรมในปี 2552

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

สืบเนื่องจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจของโลกที่กำลังเข้าสู่การขาดสภาพคล่อง เกิดสภาวะการชะงักงันของระบบเศรษฐกิจโดยทั่วไปเมื่อปลายปี พ.ศ. 2551 ส่งผลให้อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจโลกในปี พ.ศ. 2552 มีแนวโน้มขยายตัวลดลง ประกอบกับการขัดแย้งทางการเมืองภายในประเทศ และการปิดสนามบินสุวรรณภูมิในประเทศ ได้สร้างความเสียหายให้แก่ภาคอุตสาหกรรมของประเทศทั้งในระยะสั้นและระยะยาว รวมถึงผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในการลงทุนของนักลงทุนทั้งในและต่างประเทศ คาดการณ์ว่าในปี พ.ศ. 2552 ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยที่พึ่งการส่งออกเป็นหลักต้องเผชิญกับปัญหาการชะลอตัวของการส่งออก และการชะลอการลงทุนของภาคเอกชน ส่งผลให้เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศเข้าสู่ภาวะถดถอย โดยเฉพาะกับสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการผลิตเพื่อการส่งออก ดังนั้น ในส่วนของภาคอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรมได้กำหนดนโยบายและมาตรการเพื่อบรรเทาและแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างเร่งด่วน โดยมีแผนงานโครงการเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจไทย และมีมาตรการแก้ไขปัญหาดังกล่าวของแต่ละอุตสาหกรรม พัฒนาอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในอนาคต ประสานความร่วมมือกับภาคเอกชนอย่างใกล้ชิด ในการปรับปรุงคุณภาพและมาตรฐานสินค้าให้ทัดเทียมและล้ำหน้าในระดับสากล ให้ความสำคัญต่อการสร้างความแข็งแกร่งและความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกให้กับอุตสาหกรรมไทยด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต ลดต้นทุนการผลิต และเพิ่มมูลค่าสินค้า มีมาตรการส่งเสริมการขยายขอบเขตการให้สินเชื่อแก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) รวมทั้งการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษเพื่อส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรมที่มีความสอดคล้องกับศักยภาพของแต่ละพื้นที่ และการส่งเสริมให้อุตสาหกรรมมีความรับผิดชอบต่อสังคม ทั้งในด้านคุณภาพและมาตรฐานสินค้าและบริการ และมาตรฐานความปลอดภัยของสถานประกอบการ โดยคำนึงถึงการอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนของชุมชนและสิ่งแวดล้อม

ภายใต้ความผันผวนทางเศรษฐกิจและการเงินดังกล่าวข้างต้น กระทรวงอุตสาหกรรมตระหนักถึงภารกิจที่ท้าทายที่กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบันและจะยังมีในอนาคต ภาคอุตสาหกรรมเป็นองค์กรที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจ ความมีเสถียรภาพของประเทศ และความก้าวหน้าในการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของประชาชนภายใต้บริบทการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนในการบูรณาการ ดังนั้น กระทรวงอุตสาหกรรมมีนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจภาคการผลิตให้สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงที่มีพลวัตสูงในด้านต่าง ๆ อย่างเหมาะสมและทันเหตุการณ์ รวมทั้ง สร้างเครื่องมือยุทธศาสตร์ที่สำคัญและมีประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจ และยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชน โดยกระทรวงอุตสาหกรรมได้ร่วมหารือกับภาคเอกชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ระยะเร่งด่วน 5 ยุทธศาสตร์ในการเผชิญกับวิกฤตเศรษฐกิจ รวมทั้งแผนงานโครงการและกิจกรรมเพื่อเร่งแก้ไขปัญหาดังกล่าวในเชิงรุก เพื่อนำเสนอของบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาลในงบประมาณเพิ่มเติมกลางปี เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์ส่งเสริมการสร้างโอกาสและการขยายตัวของการลงทุน โดยพยายามสร้างความเชื่อมั่นให้แก่นักลงทุน ปรับปรุงเงื่อนไขและสิทธิประโยชน์การลงทุนให้เหมาะสมและดึงดูดใจ รวมทั้งดำเนินกิจกรรมการตลาดเชิงรุกและการส่งเสริมการลงทุนของไทยในต่างประเทศ
2. ยุทธศาสตร์การรักษาสภาพการประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยการขยายโอกาสทางการตลาดและการรักษาสภาพการจ้างงานและพัฒนาประสิทธิภาพการผลิต รวมทั้งการสนับสนุนให้ธนาคารพาณิชย์ให้สินเชื่อพิเศษแก่ผู้ประกอบการธุรกิจ เพื่อเสริมสภาพคล่องให้แก่ SMEs

3. ยุทธศาสตร์พลิกวิกฤตอุตสาหกรรมรายสาขา ในสาขาอุตสาหกรรมอาหาร ยา เซรามิก สิ่งทอ อัญมณี ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์ แปรรูปเกษตร อุตสาหกรรมพื้นฐาน และอุตสาหกรรมอ้อย และน้ำตาลทราย

4. ยุทธศาสตร์ผันแรงงานสู่ผู้ประกอบการ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาโอกาสการเป็นผู้ประกอบการใหม่สำหรับแรงงานที่ถูกเลิกจ้างและบัณฑิตที่เพิ่งจบการศึกษา

5. ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพและการสร้างงานในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ โดยการจัดตั้งศูนย์ประสานงานจังหวัดชายแดนภาคใต้ การพัฒนาอุตสาหกรรมฮาลาล และการเพิ่มรายได้และการสร้างงานที่ยั่งยืน กระทรวงอุตสาหกรรมยึดนโยบายและแนวทางการดำเนินการที่มุ่งการพัฒนาอุตสาหกรรม เพื่อการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถขยายตัวได้อย่างต่อเนื่อง โดยมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการลงทุนทั้งในและนอกประเทศ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน รวมทั้งยกระดับขีดความสามารถในการผลิตของภาคอุตสาหกรรมให้สามารถปรับตัวไปสู่การผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มสูง เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันและวางรากฐานการเจริญเติบโตที่มั่นคงและยั่งยืน โดยคำนึงถึงการพัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการดูแลสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยและสุขอนามัย สร้างฐานการจ้างงาน และสร้างฐานการผลิตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีความเข้มแข็ง รวมทั้งยกระดับคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน เพื่อสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง กระทรวงอุตสาหกรรมมีแผนการส่งเสริมและพัฒนาด้านอุตสาหกรรมในปี 2552 ดังนี้

1. ส่งเสริมการลงทุนทั้งในและนอกประเทศ พัฒนาอุตสาหกรรมที่สำคัญ และรองรับการขยายตัว

ให้ความสำคัญภาคการผลิตที่มีความสำคัญต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งต้องอาศัยการลงทุนและการผลิตสินค้าที่ได้มาตรฐาน ได้มีการปรับปรุงเงื่อนไขสิทธิประโยชน์ต่างๆ ให้เอื้อประโยชน์แก่นักลงทุน ตลอดจนสร้างความเข้าใจและเสริมสร้างความเชื่อมั่นแก่นักลงทุนทั้งในและต่างประเทศ เพื่อจูงใจและดึงดูดการลงทุนในภาพรวมและอุตสาหกรรมเป้าหมาย มีเป้าหมายมูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 12 - 15 ปี

- ประกาศให้ปี 2551-2552 เป็นปีแห่งการลงทุน
- จัดหาและพัฒนาพื้นที่ เพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมในอนาคต โดยคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และการมีส่วนร่วมของชุมชนในพื้นที่
- จัดตั้งกองทุนพัฒนาความสามารถในการแข่งขัน เพื่อกระตุ้นอุตสาหกรรมให้มีการปรับตัว
- ดำเนินมาตรการลดผลกระทบจากราคาพลังงาน โดยเร่งรัดส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทน
- พัฒนาธุรกิจบริการที่มีศักยภาพ เพื่อขยายฐานในภูมิภาค เช่น ธุรกิจบริการสุขภาพ การก่อสร้าง ธุรกิจภาพยนตร์ เป็นต้น
- พัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ฮาร์ดแวร์ เพื่อผลักดันให้ไทยเป็นศูนย์กลางเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารในภูมิภาค

- พัฒนาและขับเคลื่อนอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพสูงและมีความได้เปรียบ คือ อุตสาหกรรมพื้นฐาน เช่น อาหาร เหล็ก ยานยนต์ ปิโตรเคมี พลังงาน อิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตร เป็นต้น

- ส่งเสริมการร่วมมือทางการค้า การลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้าน ภายใต้กรอบความร่วมมืออนุภูมิภาค เช่น ACMECS, GMS เป็นต้น

2. พัฒนาประสิทธิภาพและผลิตภัณฑของภาคอุตสาหกรรม

เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันภาคอุตสาหกรรม ปรับและพัฒนาโครงสร้างการผลิตอุตสาหกรรมให้สมดุลและยั่งยืน เพื่อเพิ่มผลิตภาพ (Productivity) และเพิ่มคุณค่าของสินค้าและบริการ บนพื้นฐานความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษา มีเป้าหมาย มูลค่าผลิตภัณฑมวลรวมภาคอุตสาหกรรมเพิ่มจาก 3.3 ล้านบาท เป็น 4.3 ล้านบาท

- ใช้มาตรการด้านการมาตรฐานเพื่อยกระดับคุณภาพผลิตภัณฑอุตสาหกรรมและความสามารถในการบริหารจัดการของผู้ประกอบการ

- เร่งรัดมาตรการประหยัดพลังงาน และ การใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ

- พัฒนาระบบบริหารจัดการขนส่งสินค้าและบริการ (Logistics) ภายในกลุ่มอุตสาหกรรม

- ยกย่องความสามารถทักษะแรงงาน และให้มีการรับรองคุณวุฒิตามมาตรฐานสากล

- สร้างกลไกเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ ให้สามารถปรับตัวรับผลกระทบ และส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากความตกลงการค้าเสรี

3. สร้างมูลค่าเพิ่มและคุณค่าให้กับ

สินค้าอุตสาหกรรม

- ส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าให้แก่สินค้าเกษตร โดยการแปรรูปที่ได้คุณภาพ มาตรฐาน เพื่อเชื่อมโยงสู่อุตสาหกรรมเกษตร เช่น อาหารทะเล ผลไม้ เนื้อสัตว์ เป็นต้น

- สร้างสินค้าที่มีคุณภาพ มาตรฐาน โดยสนับสนุนการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานผสมผสานกับการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

- สร้างศูนย์พัฒนาและออกแบบผลิตภัณฑ และสนับสนุนการนำองค์ความรู้และนวัตกรรม มาใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์

- พัฒนาระบบวิจัยและพัฒนาเชิงนวัตกรรมที่มีอยู่ให้สนองความต้องการของภาคการผลิต

4. พัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้งวิสาหกิจชุมชนให้มีความเข้มแข็ง

สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้งวิสาหกิจชุมชนให้มีความเข้มแข็ง เพื่อเป็นฐานการผลิตของระบบเศรษฐกิจภายในประเทศ มีเป้าหมายอัตราการขยายตัวของมูลค่าผลิตภัณฑมวลรวมของประเทศของ SMEs ไม่น้อยกว่าร้อยละ 4 ต่อปี อัตราการขยายตัวของ การส่งออก SMEs ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ต่อปี จำนวนผู้ประกอบการรายใหม่เพิ่มขึ้น จำนวนผู้ประกอบการเดิม ได้รับการพัฒนาไม่น้อยกว่า 13,000 ราย และผลิตภาพแรงงานในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สาขาเป้าหมายเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 3

- สนับสนุนสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการ เพื่อสร้างโอกาสในการลงทุนและสร้างรายได้ โดยผ่านสถาบันการเงินของรัฐและกองทุนต่างๆ

- ส่งเสริมและขยายบทบาทศูนย์บ่มเพาะสำหรับผู้ประกอบการที่มุ่งสร้างสินค้าที่มีมูลค่าสูง โดยให้เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ออกแบบให้มีความเหมาะสมตามศักยภาพในพื้นที่

- พัฒนาศักยภาพการผลิตของผู้ประกอบการรายเดิมให้ยั่งยืน ส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนา ด้านการเพิ่มผลิตภาพ คุณภาพ การพัฒนาผลิตภัณฑและบริการจึณฑ และการบริหารจัดการที่ดี รวมถึงการสร้างธรรมาภิบาล และความรับผิดชอบต่อสังคม

- ส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่ม (Cluster) เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้า และศักยภาพในการแข่งขัน ด้วยการสนับสนุนด้านองค์ความรู้และนวัตกรรม

5. ยกระดับคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน

- สนับสนุนสินเชื่อแก่วิสาหกิจชุมชน เพื่อสร้างโอกาสในการลงทุนและสร้างรายได้
 - สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนให้มีความเข้มแข็ง
 - เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์
 - สนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการ องค์ความรู้สมัยใหม่ แหล่งเงินทุน และการตลาด เพื่อให้แต่ละชุมชนสามารถใช้ทรัพยากร และภูมิปัญญาท้องถิ่นในการพัฒนาสินค้า

6. พัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่กับการดูแลสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย และสุขอนามัย

ส่งเสริมและสร้างความตระหนักและจิตสำนึกทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ภายใต้การมีส่วนร่วมของประชาชน ชุมชนท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคเอกชน สนับสนุนการควบคุมมลพิษที่เกิดจากการผลิต ให้เป็น

ไปตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด ดูแลและรักษาคุณภาพน้ำในแม่น้ำและคูคลอง และน้ำทะเลชายฝั่ง ให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน รวมทั้งคุณภาพน้ำ ไม่ให้อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมมาก โดยเฉพาะพื้นที่วิกฤตด้านคุณภาพน้ำ เช่น แม่น้ำเจ้าพระยา ท่าจีน และทะเลสาบสงขลา และมีแผนปฏิบัติการลดและขจัดมลพิษในพื้นที่จังหวัดระยอง มีเป้าหมายพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสมในการจัดการมลพิษ และการอนุรักษ์พลังงาน รวมทั้งการเรียนรู้

และถ่ายทอดองค์ความรู้ ในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สาธารณชนเกิดการรับรู้ และมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และปรับปรุงพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคสินค้าและบริการให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและเพื่อบรรเทาผลจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ

- เร่งรัดการควบคุมมลพิษทางอากาศ ขยะ น้ำเสีย กลิ่น และเสียงที่เกิดจากการผลิต
- การใช้หลักผู้ก่อมลพิษเป็นผู้รับภาระค่าใช้จ่าย เพื่อกระตุ้นให้ลดการก่อมลพิษ และลดภาระของสังคมตามหลักธรรมาภิบาลด้านสิ่งแวดล้อม

- ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสม เพื่ออนุรักษ์พลังงาน การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม การผลิตวัสดุที่สามารถย่อยสลายได้ การหมุนเวียนการใช้วัตถุดิบ และการใช้เทคโนโลยีที่สะอาด

- จัดโครงการศึกษาและพัฒนาการกำกับดูแลโรงงานอุตสาหกรรม

สรุปภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมไทย ปี 2551 และแนวโน้มปี 2552

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

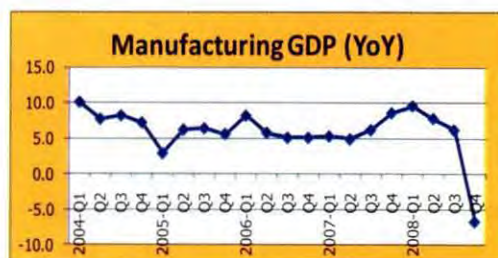
ในปี 2551 ที่ผ่านมามีถือว่าเป็นอีกหนึ่งปีที่เป็นบททดสอบสำคัญของผู้ประกอบการไทยเนื่องมาจากต้องเผชิญกับปัญหาสองด้าน คือ ทั้งปัญหาการเมืองภายในประเทศไม่มีเสถียรภาพและปัญหาวิกฤตการณ์ทางการเงินในสหรัฐที่ส่งผลให้เศรษฐกิจโลกชะลอตัวกระทบต่อภาคการส่งออกของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงครึ่งหลังของปี ทั้งนี้ในช่วงครึ่งแรกของปี 2551 ภาคอุตสาหกรรมไทยมีแรงขับเคลื่อนที่สำคัญจากภาคการส่งออก ขณะที่ความต้องการภายในประเทศขยายตัวได้ไม่มากเท่ากับที่คาดไว้ โดยสังเกตได้จากข้อมูลการบริโภคภาคเอกชน ณ ราคาคงที่ ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติหรือ สศช. ในครึ่งปีแรกของปี 2551 ขยายตัวร้อยละ 2.6 จากทั้งปี 2550 ที่ขยายตัวร้อยละ 1.6 แต่การส่งออกที่แท้จริง (หักปัจจัยด้านราคาออก) ครึ่งปีแรกมีการขยายตัวร้อยละ 10.6

เมื่อพิจารณาปัจจัยที่สนับสนุนการส่งออกของไทยในช่วงครึ่งปีแรก ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากเศรษฐกิจโลกโดยรวมยังมีอัตราการเจริญเติบโตในเกณฑ์ดีแม้ในบางภูมิภาค เช่น ญี่ปุ่นและยุโรป มีสัญญาณเริ่มต้นของภาวะเศรษฐกิจถดถอย แต่ผู้ส่งออกไทยยังสามารถขยายตลาดส่งออกใหม่ได้ดี ประกอบกับอุปสงค์และราคาของสินค้าเกษตรที่นำมาแปรรูปเพื่อการส่งออกขยายตัวสูง สำหรับอุตสาหกรรมที่มีการเติบโตได้ค่อนข้างดีในระยะครึ่งปีแรกของปี 2551 ที่สำคัญ เช่น ฮาร์ดดิสก์ไดรฟ์และส่วนประกอบ เติบโตร้อยละ 36.0 เนื่องจากความต้องการในตลาดโลกยังมีสูง ประกอบกับมีการขยายกำลังการผลิตและในอุตสาหกรรมนี้มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ย้ายฐานการผลิตมายังประเทศไทยตั้งแต่ช่วงปี 2550 เป็นต้นมา จึงทำให้ไทยเป็นผู้ส่งออกฮาร์ดดิสก์ไดรฟ์และส่วนประกอบรายใหญ่ของโลก รถยนต์นั่งเติบโตร้อยละ 33.9 เติบโตสูงตามความต้องการของตลาดส่งออกหลักอย่าง ออสเตรเลีย อินเดีย มาเลเซีย โดยมีสัดส่วนการส่งออกร้อยละ 35.3 11.5 และ 5.5 ตามลำดับ โดยประเทศมาเลเซียมีอัตราการเติบโตค่อนข้างสูง คือร้อยละ 114.8 อาจเป็นเพราะการที่มาเลเซียมีทรัพยากรน้ำมัน การที่ราคาน้ำมันในตลาดโลกปรับตัวสูงขึ้นจึงไม่ส่งผลให้ความต้องการใช้รถยนต์ลดลงอย่างประเทศที่เป็นประเทศผู้นำเข้าน้ำมัน ประกอบกับมีการลดหย่อนภาษีภายใต้กรอบการค้าเสรีอาเซียน ขณะที่อุตสาหกรรมที่ประสบปัญหา ได้แก่ ผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง เครื่องเรือนไม้ (เฟอร์นิเจอร์) ซึ่งหดตัวลงร้อยละ 73.0 และ 54.9 ตามลำดับ (เนื่องจากอุตสาหกรรมเหล่านี้มีตลาดหลักอยู่ที่สหรัฐฯ และสหภาพยุโรป) ทั้งนี้ แรงผลักดันจากการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.)

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

หรือจีดีพีของภาคอุตสาหกรรมมีอัตราการขยายตัวโดยเฉลี่ยสูงถึงร้อยละ 8.6 ในช่วงครึ่งแรกของปี 2551 สูงขึ้นกว่าที่มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 6.2 ในปี 2550

เมื่อเข้าสู่**ช่วงครึ่งหลังของปี** ปัญหาความวุ่นวายทางการเมืองได้ขยายวงกว้างจนมีการปิดสนามบินดอนเมือง และสุวรรณภูมิ ซึ่งส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจในหลายส่วน ในส่วนของภาคอุตสาหกรรม ได้แก่ เรื่องความเชื่อมั่นจากต่างประเทศและเรื่องของบริษัทฯขนส่งสินค้า หรือแอร์คาร์โก้ที่ส่งผลกระทบต่ออย่างชัดเจนต่อภาคการส่งออก แม้เหตุการณ์จะคลี่คลายในช่วงเดือนธันวาคม เมื่อรวมกับปัญหาวิกฤตการณ์ทางการเงินในสหรัฐที่ส่งผลให้เศรษฐกิจโลกชะลอตัวก็ทำให้เศรษฐกิจโดยรวมและโดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมของไทยชะลอตัวลง โดยผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศหรือ จีดีพี ภาคอุตสาหกรรมในไตรมาสที่ 3/2551 ขยายตัวที่ร้อยละ 6.1 ชะลอตัวลงจากร้อยละ 8.6 ในช่วงครึ่งแรกของปี 2551 และในไตรมาสที่ 4/2551 หดตัวถึงร้อยละ -6.8 ซึ่งเป็นการหดตัวครั้งแรกหลังวิกฤตเศรษฐกิจในปี 2540 สะท้อนให้เห็นถึงสัญญาณของปัญหาวิกฤตในภาคการเงินที่ซึ่มลงสู่ภาคเศรษฐกิจจริง ซึ่งปัจจัยที่สำคัญก็คงจะเป็นอะไรไปมิได้นอกจากเรื่องของกำลังซื้อที่หดหายไปในประเทศที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตการณ์ทางการเงินซึ่งส่งผลต่อคำสั่งซื้อในหลายอุตสาหกรรมที่หดหายไปตามกัน โดยเฉพาะกลุ่มสินค้าอุตสาหกรรมที่ถือเป็นสินค้าฟุ่มเฟือย อาทิ ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ รถยนต์ อัญมณี เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามช่วงครึ่งหลังของปีก็ได้รับอานิสงค์จากราคาน้ำมันที่ปรับตัวลดลงค่อนข้างมาก ส่งผลให้อัตราเงินเพื่อปรับลดลงตามกันไปด้วย รวมถึงผลของมาตรการ 6 เดือนฝ่าวิกฤตเพื่อคนไทยทุกคน โดยยึดหลักการในการประหยัดพลังงาน และส่งเสริมการใช้พลังงานทางเลือกในภาคประชาชน ตลอดจนช่วยลดภาระรายจ่าย โดยเฉพาะในกลุ่มของประชาชนที่มีรายได้น้อย เพื่อบรรเทาผลกระทบที่อาจมีความรุนแรงขึ้นในภาคการบริโภค ทำให้ในปี 2551 ทั้งปี จีดีพีภาคอุตสาหกรรมขยายตัวที่ร้อยละ 3.9 ชะลอตัวลงจากปี 2550 ที่ขยายตัวร้อยละ 6.2 ในส่วนของดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมซึ่งเป็นเครื่องชี้การผลิตที่ไม่มีผลของราคาเข้ามาเกี่ยวข้องนั้น ปี 2551 จะขยายตัวที่ร้อยละ 3.9 ชะลอตัวลงจากปี 2550 ที่ขยายตัวร้อยละ 8.1

จากปี 2551 เข้ามาสู่ปี 2552 ความเสี่ยงผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมน่าจะเห็นชัดเจนมากขึ้นในปี 2552 เนื่องจากปัญหาวิกฤตการณ์ทางการเงินคงจะซึ่มลงสู่ภาคเศรษฐกิจอย่างแท้จริง และยังคงใช้เวลาระยะหนึ่งกว่าที่เศรษฐกิจภูมิภาคต่างๆ จะกลับมาฟื้นตัวในระดับปกติ ขณะที่ปัจจัยในประเทศคงขึ้นอยู่กับสถานการณ์การเมือง ซึ่งถ้าปัจจัยความไม่แน่นอนทางการเมืองลดลง ก็น่าจะเป็นพื้นฐานที่เอื้ออำนวยให้เกิดแรงขับเคลื่อนจากปัจจัยเศรษฐกิจภายในประเทศ ที่จะช่วยผลักดันอุปสงค์ที่มีต่อสินค้าอุตสาหกรรมให้กลับมาขยายตัวดีขึ้น ทั้งนี้ คาดว่าในปีหน้า แรงกดดันเงินเฟ้อน่าจะลดลงตามแนวโน้มการชะลอตัวของราคาสินค้าโภคภัณฑ์

ในตลาดโลก โดยเฉพาะราคาน้ำมัน ซึ่งจะส่งผลดีต่อการใช้จ่ายของผู้บริโภค รวมทั้งนโยบายการเงินอาจจะสามารถผ่อนคลายลง ขณะที่ในด้านนโยบายการคลัง ถ้าการเมืองมีเสถียรภาพ รัฐบาลน่าจะสามารถเร่งรัดการเบิกจ่ายงบประมาณได้ตามเป้าหมาย และอาจจะมึนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจออกมาเป็นระยะ รวมถึงการเริ่มดำเนินการโครงการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ เพื่อฟื้นฟูความเชื่อมั่นและผลักดันการขยายตัวของเศรษฐกิจ

ซึ่งการใช้จ่ายและการลงทุนในภาครัฐก็ถือเป็นเครื่องยนต์เดียวที่ยังสามารถขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยได้ในปี 2552 ในช่วงเวลาที่เครื่องยนต์อื่นๆ ที่ใช้ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นการบริโภคภาคครัวเรือน การลงทุนภาคเอกชน หรือแม้แต่การส่งออกซึ่งเคยเป็นเครื่องยนต์หลักที่ใช้ในการขับเคลื่อนในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ไม่สามารถช่วยในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจได้จากปัจจัยดังกล่าวข้างต้นจะส่งผลให้อุตสาหกรรมที่พึ่งพาดตลาดส่งออกอาจมีแนวโน้มชะลอตัว ซึ่งอุตสาหกรรมเหล่านี้ก็มีสัดส่วนอยู่ประมาณ 1 ใน 3 ของอุตสาหกรรมทั้งหมด ทำให้ในปี 2552 คาดการณ์ว่าจีดีพีภาคอุตสาหกรรมจะหดตัวที่ร้อยละ -5.0 จากปี 2551 ที่ขยายตัว ร้อยละ 3.9

ในส่วนของอุตสาหกรรมรายสาขาที่สำคัญนั้น **อุตสาหกรรมรถยนต์** ในปี 2551 การผลิตรถยนต์มีการขยายตัวเมื่อเปรียบเทียบกับปี 2550 เนื่องจากการส่งออกรถยนต์ทุกประเภทสามารถขยายตัวได้อย่างต่อเนื่องทั้งในตลาดหลักและตลาดใหม่ เช่น ออสเตรเลีย อาเซียน และตะวันออกกลาง ส่วนการจำหน่ายในประเทศชะลอตัวเล็กน้อย สาเหตุส่วนหนึ่งเพราะการจำหน่ายรถปิกอัพ 1 ตัน ลดลง ซึ่งเป็นผลจากที่ผู้บริโภคเผชิญกับราคาน้ำมันดีเซลที่สูงอย่างรวดเร็วในช่วงต้นปี 2551 ทำให้ผู้บริโภคเกิดความตื่นตระหนกและชะลอการซื้อ ประกอบกับพลวัตทางด้านนโยบายที่มีการส่งเสริมหรือส่งสัญญาณการสนับสนุน E85 และก๊าซธรรมชาติมากเกินไป จนผู้บริโภคได้รับข้อมูลข่าวสารไม่ครบถ้วน ส่งผลให้ชะลอการตัดสินใจซื้อ

อย่างไรก็ดี การจำหน่ายรถยนต์นั่งในประเทศยังสามารถขยายตัวได้ เนื่องจากได้รับผลดีจากการที่ภาครัฐออกมาตรการสนับสนุนด้านภาษีเพื่อใช้พลังงานทดแทน โดยปรับลดภาษีสรรพสามิตสำหรับรถยนต์ E20 โดยยอดการผลิตรถยนต์ในปี 2551 อยู่ที่ 1.39 ล้านคัน เพิ่มขึ้นจากปี 2550 ร้อยละ 8.2 ที่มียอดการผลิต 1.29 ล้านคัน สำหรับภาวะ**อุตสาหกรรมรถยนต์ปี 2552** คาดว่าจะชะลอตัวเมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา ทั้งการผลิต การจำหน่ายในประเทศ และการส่งออก อันเป็นผลจากวิกฤตการณ์ทางการเงินของสหรัฐอเมริกาที่ส่งผลกระทบต่อรุนแรงไปทั่วโลก ส่งผลให้ตลาดส่งออกหลัก เช่น ออสเตรเลีย ยุโรป ได้รับผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจในครั้งนี้ด้วย ประกอบกับสถานการณ์ทางการเมืองภายในประเทศที่มีความเปราะบาง ซึ่งส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในด้านการลงทุน และการบริโภค ทำให้ปี 2552 ยอดการผลิตรถยนต์น่าจะลดลงเหลือประมาณ 1-0.8 ล้านคัน ลดลงจากปี 2551 ร้อยละ -22.53

อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบค่อนข้างมากในปี 2552 และอาจส่งผลต่อการจ้างงานในประเทศ เนื่องจากเป็นกลุ่มสินค้าที่มีราคาแพง ไม่จำเป็นต้องการครองชีพ ดังนั้นเมื่อกำลังซื้อของผู้บริโภคปลายทางหดตัวลงจึงได้รับผลกระทบค่อนข้างมาก ซึ่งจากเดิมที่ทำคำสั่งซื้อล่วงหน้า 6 เดือนถึง 1 ปี ปัจจุบันลดลงเหลือแค่ 1-2 เดือนเท่านั้น

ทำให้ภาพชัดเจนว่าปี 2552 การผลิตของอุตสาหกรรมนี้คงต้องลดลงอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามในส่วนของการจ้างงานมีฝีมือ หรือลูกจ้างประจำคงไม่มีการปลดออก แต่อาจจะมีการลดจ้างงานนอกหรือแรงงานชั่วคราวออกไปเพื่อลดต้นทุน ประกอบกับจะต้องปรับตัว ผลิตสินค้าให้มีคุณภาพ

พัฒนาความหลากหลายมากขึ้น เน้นการออกแบบสินค้าที่จะช่วยลูกค้าลดต้นทุนได้ ก็จะสร้างความได้เปรียบด้านการแข่งขัน

โดยภาวะการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า ปี 2552 ประมาณว่าจะหดตัวจากปี 2551 โดยติดลบร้อยละ -15 ทั้งนี้ เนื่องจากการปรับตัวลดลงของการส่งออกที่มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องในตลาดหลัก เช่น สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรปและญี่ปุ่น นอกจากนี้ ประมาณการว่าตลาดในประเทศจะทรงตัวอีกด้วย อันเนื่องมาจากเศรษฐกิจมหภาคโดยรวมปรับตัวลดลง การจ้างงานลดลงเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจของประเทศคู่ค้าชะลอลง ทำให้การบริโภคโดยรวมลดลง ส่งผลให้ปริมาณการผลิตปรับตัวลดลง และหากพิจารณาเป็นรายผลิตภัณฑ์หลักมีการหดตัวทุกสินค้า ภาวะการตลาดเครื่องใช้ไฟฟ้า ปี 2552 ประมาณการมูลค่าการส่งออกเครื่องใช้ไฟฟ้าปรับตัวติดลบ ร้อยละ -20 ทั้งนี้ เนื่องจากการส่งออกที่ปรับตัวลดลงในตลาดสหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรปและญี่ปุ่น โดยปรับตัวลดลงในผลิตภัณฑ์เครื่องปรับอากาศ ตู้เย็น ถึงแม้จะมีการหาตลาดใหม่เพิ่มเติมแต่ประสบปัญหาเรื่องราคาที่มีการต่อรองสูง และปริมาณความต้องการอาจไม่สามารถชดเชยที่สูญเสียจากตลาดหลักได้มากนัก ภาวะอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ปี 2552 การผลิตคาดว่าจะปรับตัวลดลงร้อยละ -20 ภาวะการตลาดอิเล็กทรอนิกส์ ปี 2552 ประมาณการมูลค่าการส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ปรับตัวติดลบประมาณ ร้อยละ -20 ทั้งนี้ เนื่องจากความต้องการสินค้าเทคโนโลยี และ Consumer Electronic ในตลาดหลักที่มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 45 ที่คาดว่าจะชะลอลง ทำให้ส่วนประกอบหลักของคอมพิวเตอร์ ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ที่จะนำไปประกอบเป็นสินค้าสำเร็จรูปลดลงตามไปด้วย ประกอบกับราคาชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องในช่วงที่ผ่านมา ประกอบกับสินค้าในปัจจุบันมีอายุค่อนข้างสั้น เนื่องจากเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงเร็วมาก

ในส่วนในตลาดใหม่ที่น่าสนใจที่ผู้ประกอบการน่าจะพิจารณา ได้แก่ ตลาดอินเดีย ซึ่งอินเดียเป็นประเทศคู่ค้าสำคัญของไทย โดยเฉพาะกลุ่มสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ โดยปี 2551 ไทยส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ไปอินเดียมูลค่า 11,109.60 ล้านบาท ขยายตัวถึงร้อยละ 70.78 และมีสัดส่วนการส่งออกในปี 2551 ร้อยละ 1.1 ของการส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ของไทยไปทั่วโลกเพิ่มขึ้นกว่าเท่าตัวจากปี 2550 ซึ่งแม้ว่าสัดส่วนการส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ของไทยไปอินเดียในปี 2551 จะมีสัดส่วนไม่มาก แต่ยังมีโอกาสขยาย

ตลาดเพิ่มมูลค่าส่งออกได้อีกมาก เนื่องจากอินเดีย เป็นตลาดขนาดใหญ่มีประชากรมากกว่า 1,000 ล้านคน และตลาดยังมีความต้องการสินค้าอีกจำนวนมาก รวมทั้งมีการยกเว้นภาษีศุลกากรสำหรับสินค้า 82 รายการของไทย ซึ่งรวมถึงกลุ่มสินค้าดังกล่าวด้วย นอกจากนี้ อินเดียยังเป็นตลาดส่งออกหนึ่งในไม่กี่ประเทศที่ยังมีการขยายตัวอยู่ในช่วงปลายปี 2551 ซึ่งเดือนพฤศจิกายน 2551 การส่งออกไปยังตลาดอินเดียขยายตัวถึงร้อยละ 35.2 อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการไทยยังต้องเผชิญอุปสรรคทางธุรกิจหลายประการ ทางสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม หรือ สมอ. กระทรวงอุตสาหกรรม จึงได้มีการจัดทำคู่มือมาตรฐานและกฎระเบียบในการส่งออกสินค้ากลุ่มดังกล่าวไปอินเดียเพื่อเผยแพร่ ซึ่งคาดว่าจะแล้วเสร็จปี 2552

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ปี 2552 ภาพรวมอุตสาหกรรมสิ่งทอคาดว่าจะขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ 8 และเครื่องนุ่งห่มจะขยายตัวประมาณร้อยละ 2-3 เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา สาเหตุหลักจากการที่จีนลดการส่งออกสิ่งทอ จะเป็นผลดีต่อผู้ประกอบการไทย ทั้งสิ่งทอต้นน้ำและปลายน้ำ ซึ่งจะเน้นในตลาดอาเซียนและญี่ปุ่นมากขึ้น เพื่อลดผลกระทบจากตลาดสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรปชะลอตัว ผู้ประกอบการเองต้องปรับตัวและพัฒนาคุณภาพของผลิตภัณฑ์ รวมทั้งทักษะฝีมือแรงงานด้วย เพื่อให้สามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืนต่อไป นอกจากนี้ ประเทศคู่ค้าหลักทั้งในสหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป รวมทั้งญี่ปุ่น มีความมั่นใจสินค้าเครื่องนุ่งห่มจากประเทศไทย เนื่องจากมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับมาอย่างยาวนาน แม้จะมีคู่แข่งที่สำคัญอย่างประเทศจีน และเวียดนาม ที่พยายามพัฒนาให้ขึ้นมาเทียบเท่า ซึ่งเมื่อเศรษฐกิจของประเทศชะลอตัว

ทำให้ต้องเลือกบริโภคสินค้าที่ดีที่สุด ดังนั้น สินค้าเครื่องนุ่งห่มของไทยจึงเป็นที่ต้องการเหนือกว่าคู่แข่ง และแม้ว่าในปี 2552 หลายฝ่ายมองว่าจะเกิดความซบเซาทางเศรษฐกิจอย่างมาก แต่สำหรับอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องนุ่งห่มของไทยยังได้รับคำสั่งซื้อเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นผลของความเชื่อมั่นในการติดต่อค้าขายเป็นเวลายาวนาน เจ้าของแบรนด์ดังๆ จากทั่วโลกมาใช้ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตเพื่อนำเข้าไปขายยังประเทศตน แต่สำหรับปัญหาในขณะนี้ของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งอาจจะดูสวนทางกับอุตสาหกรรมอื่น คือ การขาดแคลนแรงงานจำนวนมาก และในทางเทคนิคด้านทักษะแรงงานในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม มีทักษะที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด เนื่องจากใช้ทักษะฝีมือเป็นหลัก ดังนั้น การช่วยเหลือให้แรงงานที่ถูกเลิกจ้างจากอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์เข้าสู่อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มจะเป็นเรื่องที่ดีที่สุดและควรทำอย่างเร่งด่วน โดยการเพิ่มเติมพัฒนาทักษะในการเย็บปักเล็กน้อย ซึ่งหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรจะได้รับประสานกับภาคเอกชนโดยเร็ว ทั้งนี้ ในส่วนของกระทรวงอุตสาหกรรม ได้ประสานการดำเนินการในเรื่องนี้กับทุกๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้องแล้ว

อุตสาหกรรมอาหาร แนวโน้มการผลิตอุตสาหกรรมอาหารในภาพรวมปี 2552 ยังคงขยายตัวได้ โดยคาดว่าจะขยายตัวจากปี 2551 ร้อยละ 3.6 ขณะที่การคาดการณ์การส่งออกอุตสาหกรรมอาหารในภาพรวมปี 2552 ในเชิงปริมาณจะขยายตัวร้อยละ 1.5 น้อยกว่าในปี 2551 ที่ขยายตัวร้อยละ 4.8 ส่วนเชิงมูลค่าในรูปเงินบาทจะลดลงร้อยละ 4.8 และในรูปเงินเหรียญสหรัฐ ลดลงร้อยละ 8 แต่หากไม่รวมการส่งออกข้าว ภาพรวมการส่งออกจะขยายตัวในเชิงปริมาณร้อยละ 14.6 ในเชิงมูลค่ารูปเงินบาทและเหรียญสหรัฐ ขยายตัวร้อยละ 7.8 และร้อยละ 4.2 ตามลำดับ โดยมีปัจจัยภาวะเศรษฐกิจถดถอยของสหรัฐอเมริกา และประเทศผู้นำเข้าทั้งสหภาพยุโรปและญี่ปุ่น เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้การผลิตและการส่งออกของไทยในสินค้าอาหารชะลอตัวลง และยังคงติดตามปัจจัยเสี่ยงต่างๆ เช่น ความกังวลต่อภาวะเศรษฐกิจในประเทศของผู้บริโภคที่ยังชะลอการจับจ่ายใช้สอย การแพร่ระบาดของเชื้อไข้หวัดนกชนิดใหม่ ภัยธรรมชาติที่ไม่อาจคาดการณ์ได้ และมาตรการกีดกันทางการค้ารูปแบบต่างๆ ที่ประเทศผู้นำเข้าจะประกาศใช้ในอนาคต เช่น การประกาศมาตรการเกี่ยวกับบรรจุกฎบัตรสัมผัสอาหารของยุโรป มาตรการการบังคับปิดฉลากเพิ่มเติมของสหรัฐฯ และการประกาศเกณฑ์ขั้นต่ำของสารตกค้างในอาหารที่เข้มข้นมากขึ้นในหลายสินค้าของจีน ญี่ปุ่น และประเทศอื่นๆ นอกจากนี้ ยังต้องเฝ้าระวังการประกาศมาตรการกีดกันรูปแบบใหม่ โดยเฉพาะด้านสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยของแรงงาน ซึ่งจะทยอยประกาศใช้เพื่อปกป้องอุตสาหกรรมในประเทศ อย่างไรก็ตาม ภายใต้อาเซียนที่เสรี การพิจารณาปัจจัยเสริมที่ได้รับจากการทำข้อตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระหว่างไทย-ญี่ปุ่น (Japan-Thailand Economic Partnership Agreement : JTEPA) ที่มีผล

บังคับใช้แล้ว อาจทำให้การส่งออกสินค้าเกษตร เช่น กุ้งสดแช่เย็นแช่แข็ง กุ้งแปรรูป และไก่ปรุงสุก ขยายตัวในเชิงมูลค่าได้จากราคาเปรียบเทียบที่ลดลง และเป็นที่น่าสนใจของผู้บริโภคญี่ปุ่น ประกอบกับตลาดยุโรปกำลังพิจารณาให้สิทธิพิเศษทางภาษี GSP รอบใหม่ ในลักษณะการทำข้อตกลงการค้าเสรีอาเซียน-ยุโรป

สรุปในปี 2552 จึงมีอาจปฏิเสธได้ว่าภาวะเศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัวได้ส่งผลกระทบต่อ

ขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมไทย อย่างไรก็ตาม ในท่ามกลางวิกฤตย่อมมีโอกาสเศรษฐกิจมิได้ตกต่ำอยู่ตลอดไปสักระยะจะสามารถพลิกสถานการณ์ได้ ฉะนั้น จึงไม่ควรมองข้ามมาตรการพัฒนาขีดความสามารถผู้ประกอบการเพื่อเป็นการบรรเทาชะลอผลกระทบพร้อมกับเตรียมความพร้อมสำหรับการฟื้นตัวที่จะเกิดขึ้นในอนาคต นอกจากนี้ อีกหนึ่งประเด็นที่ไม่ควรมองข้ามสำหรับผู้ประกอบการไทยที่กำลังประสบปัญหาเรื่องการส่งออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายที่พึ่งพาตลาดสหรัฐอเมริกาหลายรายพยายามที่จะปรับตัวเพื่อหาตลาดใหม่ๆ ซึ่งบางครั้งการหาตลาดใหม่ก็อาจจะทำได้ไม่ถนัดนัก แต่การสร้างสินค้าใหม่เพื่อขายในตลาดเก่า โดยการใช้มาตรฐานมาเป็นตัวช่วย น่าจะเป็นทางเลือกหนึ่งในการรักษาตลาด สร้างยอดขาย ท่ามกลางวิกฤติเศรษฐกิจ เนื่องมาจากมีข้อมูลรายละเอียดลูกค้าเก่า ในเรื่องของพฤติกรรม รวมถึงข้อมูลพื้นฐานอยู่แล้วทำให้ไม่ต้องไปเรียนรู้ใหม่ แต่สิ่งที่ต้องหาเพิ่มเติมก็คือ หาความต้องการให้ได้ว่าท่ามกลางกำลังซื้อที่ลดลงลูกค้าต้องการอะไรก็เสนอสิ่งนั้นเข้าไป อธิบายได้ว่าแม้เศรษฐกิจโดยรวมจะมีปัญหา แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่ซื้อเลย เขายังซื้ออยู่แต่ซื้อลดลง และสินค้าที่ต้องการซื้อก็จะเปลี่ยนไป ซึ่งเป็นสินค้าที่เหมาะสมกับกำลังซื้อของเขา เฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มสินค้าอุปโภคบริโภค สินค้าจำเป็นที่เราคงต้องดูว่า จะพัฒนาสินค้าอย่างไร ส่วนตลาดใหม่ ถ้ามีกำลังมีความสามารถ โดยเฉพาะในเรื่องของทุน ก็ทำควบคู่กันไปได้ แต่อย่างไรก็ตามในตลาดเก่า ก็มีทั้งโอกาสและอุปสรรค โอกาสที่กล่าวไปแล้วก็คือ เรารู้จักลูกค้าของเราแล้วในระดับหนึ่ง แต่อุปสรรคก็คือ ตลาดใหญ่ๆ อย่างอเมริกา มักจะมีกฎระเบียบใหม่ๆ ออกมาที่เป็นอุปสรรคอยู่เสมอ ซึ่งล่าสุด กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคของประเทศสหรัฐอเมริกาที่เรียกว่า "The Consumer Product Safety Improvement Act of 2008 (CPSIA)" เป็นกฎหมายที่ว่าด้วยสารตะกั่วที่ตกค้างในผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีการปรับค่าเกณฑ์มาตรฐานสารตกค้างที่เข้มงวดขึ้นมากกว่าเดิม และมีขอบเขตสินค้าที่กว้างขวาง ทั้งสินค้า อาหาร ของเล่น เสื้อผ้า ฯลฯ ที่มีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการในวันที่ 22 ธันวาคม 2551 ในการตรวจสอบสินค้าเครื่องใช้เด็กที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ อาทิ เสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่มของเด็ก เฟอร์นิเจอร์ เครื่องประดับ ฯลฯ ให้เป็นไปตามมาตรฐานด้านความปลอดภัยตามเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ ถือเป็นเรื่องใหม่ที่ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการ

อย่างกว้างขวาง ทั้งในภาคการผลิตสินค้าและธุรกิจที่เกี่ยวข้อง การปรับตัวโดยใช้มาตรฐานเพื่อการยกระดับพัฒนาคุณภาพสินค้านั้น ถือเป็นการสร้างตลาดแบบระยะยาว ซึ่งบางบริษัทอาจมองว่าเป็นค่าใช้จ่าย หากเปลี่ยนมุมมองใหม่ว่า เป็นการลงทุนที่จะนำมาซึ่งผลตอบแทนในระยะยาว ก็จะทำให้ผู้ประกอบการตัดสินใจได้ง่ายขึ้น เฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์เช่นนี้ ที่ผู้ซื้อทั่วโลกต่างก็คำนึงในเรื่องของคุณภาพที่ต้องมาควบคู่กับความปลอดภัย และเป็นช่วงจังหวะที่ดีที่จะดำเนินการดังกล่าว

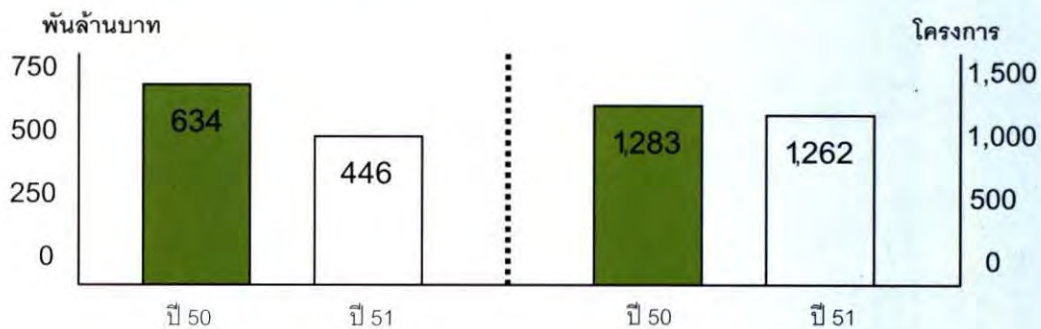
ภาวะส่งเสริมการลงทุน ปี 2551 และแนวโน้มปี 2552

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

การลงทุนที่ขอรับการส่งเสริมปี 2551 มีมูลค่า 446,300 ล้านบาท ลดลงจากปีที่แล้วที่มีมูลค่า 634,700 ล้านบาท กว่าร้อยละ 30 เนื่องจากในปี 2550 มีโครงการลงทุนขนาดใหญ่ในกิจการผลิตรถ Eco car กิจการขนส่งทางท่อ และกิจการผลิตผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี เงินลงทุนรวมกว่า 180,000 ล้านบาท ยื่นขอส่งเสริม ส่วนจำนวนโครงการใกล้เคียงกันที่ระดับ 1,283 และ 1,262 โครงการ จะเกิดการจ้างงานกว่า 170,526 คน

มูลค่าการลงทุนที่ขอรับส่งเสริม

จำนวนโครงการที่ขอรับส่งเสริม

• ในปี 2551 **อุตสาหกรรมที่มีผู้สนใจขอรับส่งเสริมการลงทุนมากเป็นอันดับหนึ่งคือ อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค** มีมูลค่าการลงทุนรวม 165,800 ล้านบาท ลดลงเล็กน้อยจากปี 2550 ที่มีมูลค่าการลงทุน 171,000 ล้านบาท ร้อยละ 3.2 โดยในปี 2551 มีโครงการลงทุนที่สำคัญ ได้แก่ กิจการโรงแรม โรงไฟฟ้า กิจการขนส่งทางอากาศ (เครื่องบินเฮลิคอปเตอร์) และ กิจการขนส่งทางเรือ ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนรวมสูงกว่า 100,000 ล้านบาท

ประเภทกิจการที่ยื่นขอรับส่งเสริมมาก 4 อันดับแรก พิจารณาตามจำนวนโครงการในอุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค คือ

- 1) กิจการผลิตพลังงานไฟฟ้าและไอน้ำ จำนวน 58 โครงการ ลงทุนกว่า 80,000 ล้านบาท
- 2) กิจการศูนย์จัดซื้อชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ จำนวน 58 โครงการ ลงทุน 2,552 ล้านบาท
- 3) กิจการสำนักงานสนับสนุนการค้าการลงทุน จำนวน 50 โครงการ ลงทุน 2,587 ล้านบาท
- 4) กิจการขนส่งมวลชนและสินค้าขนาดใหญ่ ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในกิจการขนส่งทางเรือ กิจการขนส่งทางอากาศ และกิจการขนส่งทางท่อ จำนวน 38 โครงการ ลงทุน 34,853 ล้านบาท

• **อันดับที่สองคือ อุตสาหกรรมโลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง** มีมูลค่าการลงทุนรวมกว่า 77,000 ล้านบาท ลดลงจากปี 2550 ที่มีมูลค่าการลงทุน 170,000 ล้านบาท กว่าร้อยละ 55 โดยในปี 2551 มีโครงการสำคัญยื่นขอส่งเสริมผลิตรถจักรยานยนต์และเครื่องยนต์จำนวน 54,000 คัน/ปี และเครื่องยนต์ Common rail ขนาด 2500 และ 3000 ซีซี จำนวน 4 แสนเครื่อง/ปี ลงทุน 2,500 ล้านบาท โครงการผลิตเกียร์รถขับเคลื่อน 4 ล้อ 3.5 แสนชุด และโครงการผลิตลูกสูบเครื่องยนต์ ยื่นขอส่งเสริมการลงทุน 348 ล้านบาท ส่วนที่เหลือ เป็นโครงการผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ และ Mould & Die ลงทุนขนาด 100-500 ล้านบาท กว่า 30 โครงการ

ประเภทกิจการที่ยื่นขอรับส่งเสริมมาก 4 อันดับแรก พิจารณาตามจำนวนโครงการในอุตสาหกรรมโลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง คือ

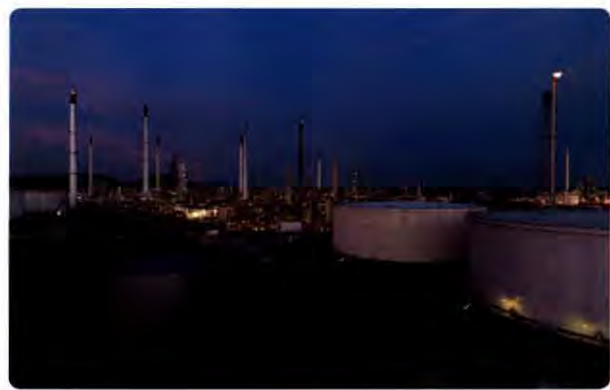
- 1) กิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ จำนวน 107 โครงการ ลงทุน 46,602 ล้านบาท
- 2) กิจการผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์ จำนวน 51 โครงการ ลงทุน 5,782 ล้านบาท
- 3) กิจการผลิตภัณฑ์โลหะและชิ้นส่วน จำนวน 42 โครงการ ลงทุน 6,171 ล้านบาท
- 4) กิจการผลิตโครงสร้างโลหะที่ใช้ในการก่อสร้าง หรืออุปกรณ์สำหรับงานอุตสาหกรรม จำนวน 18 โครงการ ลงทุน 1,428 ล้านบาท

• **อันดับที่สามคือ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า** มีมูลค่าการลงทุนรวมกว่า 68,600 ล้านบาท ลดลงจากปี 2550 ที่มีมูลค่าการลงทุน 76,600 ล้านบาท กว่าร้อยละ 10 โดยปี 2551 มีโครงการสำคัญผลิต แผ่น Wafer สำหรับเซลล์แสงอาทิตย์, HDD, IC และชิ้นส่วน และโครงการผลิต หลอด LED ลงทุนรวมกว่า 40,000 ล้านบาท

ประเภทกิจการที่ยื่นขอรับส่งเสริมมาก 3 อันดับแรก พิจารณาตามจำนวนโครงการ คือ

- 1) กิจการซอฟต์แวร์ จำนวน 102 โครงการ ลงทุน 769 ล้านบาท
- 2) กิจการผลิตชิ้นส่วนหรืออุปกรณ์ที่ใช้กับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 55 โครงการ ลงทุน 48,935 ล้านบาท
- 3) กิจการผลิตชิ้นส่วนหรืออุปกรณ์ที่ใช้กับเครื่องไฟฟ้า จำนวน 25 โครงการ ลงทุน 7,290 ล้านบาท

• **อันดับสี่คือ อุตสาหกรรมปิโตรเคมี กระดาษ และพลาสติก** มีมูลค่าการลงทุนรวมกว่า 52,400 ล้านบาท ลดลงจากปี 2550 ที่มีมูลค่าการลงทุน 126,500 ล้านบาท กว่าร้อยละ 59 โดยในปี 2551 มีโครงการลงทุนสำคัญ ในกิจการผลิต Lactic Acid Dimer 1 แสนตัน/ปี กิจการผลิต Crude Hydrogen Peroxide 3.6 แสนตัน/ปี กิจการผลิต Synthetic Latex 1.2 แสนตัน/ปีและกิจการผลิต Modified Epoxy, Liquid Epoxy และ Reactive Diluents 42,000 ตัน/ปี ลงทุนรวมกว่า 20,000 ล้านบาท

ประเภทกิจการที่ยื่นขอรับส่งเสริมมาก 3 อันดับแรก พิจารณาตามจำนวนโครงการ คือ

- 1) กิจการผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติกหรือเคลือบด้วยพลาสติก จำนวน 101 โครงการ ลงทุน 12,012 ล้านบาท
- 2) กิจการผลิตเคมีภัณฑ์อื่นๆ จำนวน 18 โครงการ ลงทุน 21,155 ล้านบาท
- 3) กิจการผลิตสิ่งพิมพ์ จำนวน 8 โครงการ ลงทุน 1,706 ล้านบาท

• **อันดับห้าคือ อุตสาหกรรมเกษตร** มีมูลค่าการลงทุนรวม 38,000 ล้านบาท ลดลงจากปีที่แล้วที่มีมูลค่าการลงทุน 44,800 ล้านบาท กว่ร้อยละ 15 โดยในปี 2551 มีโครงการลงทุนที่สำคัญได้แก่ กิจการผลิตไบโอดีเซล 100 ล้านลิตร/ปี กิจการผลิตเอทานอล 120 ล้านลิตร/ปี กิจการผลิตซูบไก่สกัด 4.6 ล้านลิตร/ปี กิจการผลิต Wet Master Batch 3,500 ตัน/ปี กิจการผลิต MSG 64,000 ตัน/ปี มูลค่าลงทุนรวมกว่า 21,000 ล้านบาท

ประเภทกิจการที่ยื่นขอรับส่งเสริมมาก 4 อันดับแรก พิจารณาตามจำนวนโครงการ คือ

- 1) กิจการผลิต/ถนอมอาหาร/สิ่งปรุงแต่งโดยใช้เทคโนโลยีทันสมัย จำนวน 46 โครงการ ลงทุน 12,442 ล้านบาท
- 2) กิจการผลิตผลิตภัณฑ์ยางจากธรรมชาติ จำนวน 32 โครงการ ลงทุน 4,965 ล้านบาท
- 3) กิจการผลิตน้ำมันหรือไขมันจากพืชและสัตว์ จำนวน 22 โครงการ ลงทุน 6,889 ล้านบาท
- 4) กิจการเลี้ยงสัตว์ จำนวน 13 โครงการ ลงทุน 1,689 ล้านบาท

ค่าขอรับการส่งเสริมการลงทุนจำแนกตามประเภทกิจการ เปรียบเทียบ ปี 2550 และปี 2551 แนวโน้มการลงทุนปี 2552

หมวดประเภทกิจการ	โครงการ			เงินลงทุน (พันล้านบาท)		
	2550	2551	% เปลี่ยนแปลง	2550	2551	% เปลี่ยนแปลง
เกษตรกรรม และผลิตผลการเกษตร	167	166	-0.6	44.8	38	-15.2
เหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน	34	46	35.3	32.9	26.6	-19.1
อุตสาหกรรมเบา	88	87	-1.1	12.2	17.9	46.7
ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง	264	251	-4.9	170.5	77	-54.8
อิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า	226	209	-7.5	76.6	68.6	-10.4
เคมี กระดาษ และพลาสติก	167	144	-13.8	126.5	52.4	-58.6
บริการ และสาธารณูปโภค	337	359	6.5	171.2	165.8	-3.2
รวม	1283	1262	-1.6	634.7	446.3	-29.68

- การลงทุนปี 2552 คาดว่าจะอยู่ที่ระดับ 450,000 ล้านบาท โดยจะเน้นส่งเสริมการลงทุนปรับตัวเพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขัน และส่งเสริมให้มีการเชื่อมโยงของการผลิตแต่ละสายอุตสาหกรรม ทั้งนี้ปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลให้เกิดการลงทุนจะขึ้นอยู่กับ การดำเนินการของภาครัฐอย่างจริงจัง เช่น การฟื้นฟูภาพลักษณ์ของประเทศ และความเชื่อมั่นของนักลงทุน การลงทุนในกิจการ Mega Projects การเพิ่มเครื่องมือเพื่อแข่งขันโครงการขนาดใหญ่จากคู่แข่ง การบูรณาการความร่วมมือรัฐ เพื่อสนับสนุนสินเชื่อและอำนวยความสะดวก SMEs ในลักษณะ One Stop Service การแก้ไขปัญหาหนี้ลงทุน เช่น ปัญหาด้านบุคลากร สรรพากร และการประท้วงของแรงงาน เป็นต้น

- ในส่วนอุตสาหกรรมอื่นๆ คาดว่ายังมีการลงทุนในโครงการที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมยานยนต์ เช่น ชิ้นส่วนยานยนต์ และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ในยานยนต์ เพื่อรองรับโครงการผลิตรถยนต์ที่ได้รับส่งเสริมการลงทุน

- ความเสี่ยงต่อการลงทุนในปี 2552 ขึ้นอยู่กับทิศทางราคาน้ำมัน ทิศทางเศรษฐกิจไทย ตลอดจนทิศทางการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศผู้ลงทุนรายสำคัญ เช่น ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรปและเอเชีย ปัจจัยความไม่แน่นอนต่างๆ ซึ่งรวมไปถึงประเด็นทางการเมือง และแนวนโยบายของรัฐต่อการสนับสนุนการลงทุนในสาขาต่างๆ

- อย่างไรก็ตาม ปัจจัยโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจไทยที่ยังมีความเข้มแข็ง และนับเป็นสิ่งที่ช่วยสนับสนุนการลงทุนในระยะต่อไปให้มีความต่อเนื่อง ประกอบกับสถานการณ์ต่างๆ มีความชัดเจนมากขึ้น ดังนั้นเมื่อมองภาพรวมความต้องการลงทุนโดยรวมแล้ว คาดว่าจะไม่กระทบต่อแผนการลงทุนระยะยาวของนักลงทุนเอกชนทั้งธุรกิจไทยและบริษัทต่างชาติ

สรุปผลการปฏิบัติงานตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ ของกระทรวงอุตสาหกรรม 2551

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

กระทรวงอุตสาหกรรม มีการปรับยุทธศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 ให้สอดคล้องกับ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 และนโยบายการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล เพื่อเตรียมความพร้อมที่จะพัฒนาภาคอุตสาหกรรม ยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม ได้แก่

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การปรับโครงสร้างการผลิตและยกระดับเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มผลิตภาพภาคอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนาและประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเสริมสร้างศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชนตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การบริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมภาคอุตสาหกรรมอย่างสมดุลและยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การส่งเสริมการลงทุนเพื่อพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การพัฒนาสมรรถนะและประสิทธิภาพองค์กรเพื่อเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง

กระทรวงอุตสาหกรรมมีผลการดำเนินงานตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 ในระดับคะแนนรวม 4.3063 (คะแนนประเมินตนเอง) จากคะแนนเต็ม 5 และมีตัวชี้วัดตามคำรับรองการปฏิบัติราชการตามแผนยุทธศาสตร์กระทรวง 11 ตัวชี้วัด ดังนี้

ตัวชี้วัดที่ 1 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาศูนย์บริการร่วมหรือเคาน์เตอร์บริการประชาชน

กระทรวงอุตสาหกรรม ได้ดำเนินการเปิดให้บริการศูนย์บริการร่วมกระทรวงอุตสาหกรรมตั้งแต่ 4 พฤษภาคม 2549 และในปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 มีการให้บริการทั้งหมด 50 งานบริการ จำนวนผู้ใช้บริการ 4,813 คน ผู้ใช้บริการมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากถึงมากที่สุดเฉลี่ยเท่ากับ 83.59 %

ตัวชี้วัดที่ 2 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการส่งออกของอุตสาหกรรมเป้าหมายวัดความสำเร็จจากอัตราการเพิ่มขึ้นของมูลค่าการส่งออกของอุตสาหกรรมเป้าหมาย 2 กลุ่ม (เปรียบเทียบกับปีปฏิทิน พ.ศ. 2550) ได้แก่

1. รถยนต์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบ เพิ่มขึ้นร้อยละ 20.16
2. ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ลดลงร้อยละ 19.14

ตัวชี้วัดที่ 3 ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมเป้าหมาย

ดัชนีอุตสาหกรรมเป้าหมาย มี 5 กลุ่มอุตสาหกรรม ได้แก่

1. อุตสาหกรรมยานยนต์ เท่ากับ 335.34
2. อุตสาหกรรมยา เท่ากับ 142.07
3. อุตสาหกรรมเยื่อกระดาษและกระดาษเท่ากับ 136.66
4. อุตสาหกรรมชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์เท่ากับ 155.30
5. อุตสาหกรรมปิโตรเคมี (เม็ดพลาสติก) เท่ากับ 154.30

ตัวชี้วัดที่ 4 ดัชนีผลิตภาพแรงงานของอุตสาหกรรมเป้าหมาย

ดัชนีผลิตภาพแรงงานของอุตสาหกรรมเป้าหมาย เป็นดัชนีผลิตภาพแรงงานของอุตสาหกรรมที่สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม เก็บข้อมูลเป็นรายเดือนตามปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 ประกอบด้วย 5 กลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่

1. อุตสาหกรรมยานยนต์ เท่ากับ 188.68
2. อุตสาหกรรมชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เท่ากับ 140.36
3. อุตสาหกรรมยา เท่ากับ 142.43
4. อุตสาหกรรมปิโตรเคมี (เม็ดพลาสติก) เท่ากับ 148.84
5. อุตสาหกรรมเยื่อกระดาษและกระดาษ เท่ากับ 124.09

ตัวชี้วัดที่ 5 ร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการบรรลุเป้าหมายของการดำเนินโครงการ/แผนงาน ตามแผนแม่บทเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม

กระทรวงอุตสาหกรรมโดยกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม มีนโยบายและยุทธศาสตร์ในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งอนาคต เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมได้มีการพัฒนาศักยภาพและมีขีดความสามารถในการแข่งขันในตลาดการค้าโลก โดยมีกิจกรรมการให้คำปรึกษาแนะนำเชิงลึกและถ่ายทอดเทคโนโลยีชีวภาพ ได้แก่

1. ถ่ายทอดวิธีการและการใช้สารสกัดออกฤทธิ์จากตำหรับสมุนไพรด้านเชื้อแบคทีเรีย เพื่อใช้ทดแทนสารเคมีแก่อุตสาหกรรมผัก ผลไม้ ส่งออก และอุตสาหกรรมอาหารแช่แข็ง

2. ถ่ายทอดวิธีการตรวจคัดเลือกพันธุ์ลูกกุ้งโดยวิธี "ซิมพ์ไบโอเทค" (Shrimp Biotech PL quality examination) แก่โรงเพาะพันธุ์ลูกกุ้งและบ่อเพาะเลี้ยงกุ้ง
3. ถ่ายทอดนโยบายเทคโนโลยีอุตสาหกรรมสิ่งทอ

ตัวชี้วัดที่ 6 ระดับความสำเร็จในการดำเนินงานตามแผนการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่ออนาคต

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม มีโครงการที่ได้จัดสรรงบประมาณให้ดำเนินการจำนวน 18 โครงการ ภายใต้ยุทธศาสตร์ 5 ยุทธศาสตร์ของแผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม

ตัวชี้วัดที่ 7 จำนวนผู้ประกอบการใหม่ SMEs ที่ขึ้นทะเบียนกับกระทรวงอุตสาหกรรม (ราย)

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้ดำเนินการร่วมกับสถาบันการศึกษา สถาบันการเงิน สถาบันเครือข่ายกระทรวงอุตสาหกรรม สมาคมและองค์กรอิสระ ในการฝึกอบรมบ่มเพาะและให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดตั้งธุรกิจ ให้กับผู้ที่สนใจที่จะประกอบธุรกิจโดยเน้นการถ่ายทอดความรู้ด้านการวางแผนกลยุทธ์ธุรกิจและการบริหาร

จัดการ การจัดทำแผนธุรกิจรายงานบุคคล เพื่อให้เกิดการจัดตั้งธุรกิจได้อย่างเป็นรูปธรรม และมีการจัดกิจกรรมสนับสนุนการให้บริการความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องแก่ผู้ประกอบการใหม่ เช่น การเชื่อมโยงธุรกิจและกิจกรรมเปิดตัวธุรกิจ มีผู้ผ่านการฝึกอบรมแล้ว 3,505 ราย ติดตามได้ 3,180 ราย เกิดผู้ประกอบการใหม่ 395 ราย (คิดเป็นร้อยละ 12.42 ของจำนวนที่ติดตามได้และร้อยละ 5.64 ของเป้าหมาย 7,000 ราย) เกิดมูลค่าการลงทุน 444.89 ล้านบาท เกิดการจ้างงาน 1,575 ราย

ตัวชี้วัดที่ 8 ระดับความสำเร็จในการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนเพื่อยกระดับมาตรฐานการจัดการและคุณภาพผลิตภัณฑ์ชุมชน

1. สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ร่วมกับสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ได้ร่วมประชุมปรึกษาหารือ โดยมีสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเข้าร่วมด้วย จำนวน 2 ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ 1 ระหว่างวันที่ 9 - 12 ตุลาคม 2550 ณ จังหวัดหนองคาย เพื่อวางแผนทางการดำเนินโครงการของปีงบประมาณ พ.ศ. 2551

ครั้งที่ 2 ระหว่างวันที่ 26 - 28 มีนาคม 2551 ณ โรงแรมทวินทาวเวอร์ กรุงเทพมหานคร เพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างผู้ปฏิบัติและผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการแก้ไขปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ

2. มีการกำหนดแผนการพัฒนามาตรฐานการจัดการ (มจก.) และมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) ที่กำหนดขอบเขตความรับผิดชอบ ตัวชี้วัด และเป้าหมายของแต่ละหน่วยงาน (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด 75 จังหวัด) ที่เกี่ยวข้องที่จะดำเนินการอย่างชัดเจน

3. มีการดำเนินกิจกรรมพัฒนาวิสาหกิจชุมชนเพื่อยกระดับมาตรฐานการจัดการ (มจก.) 7 กิจกรรม ดังนี้

กิจกรรมที่ 1 จัดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างเจ้าหน้าที่ประเมิน

กิจกรรมที่ 2 ประชาสัมพันธ์ ผู้ผลิตชุมชน ฯ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ตระหนักถึงความสำคัญและประโยชน์ของการจัดการธุรกิจอย่างเป็นระบบโดย มจก.

กิจกรรมที่ 3 ชักจูงผู้ผลิตชุมชน ฯ เป้าหมายให้เข้าร่วมในการประเมินการบริหารจัดการตาม มจก.

กิจกรรมที่ 4 คัดเลือกผู้ผลิตชุมชนเป้าหมาย

กิจกรรมที่ 5 ตรวจสอบประเมินการบริหารจัดการตาม มจก.

ครั้งที่ 2 ให้กับผู้ผลิตชุมชนเป้าหมาย

กิจกรรมที่ 6 พัฒนาทักษะและเพิ่มขีดความสามารถด้านการบริหารจัดการให้ผู้ผลิตชุมชน ฯ ที่ได้รับการประเมิน มจก.

กิจกรรมที่ 7 ตรวจสอบประเมินการบริหารจัดการตาม มจก. 2 ครั้ง

ตัวชี้วัดที่ 9 ระดับความสำเร็จในการส่งเสริมสถานประกอบการให้มีการดำเนินการตามหลักปรัชญาธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อม

1. กระทรวงอุตสาหกรรมได้ดำเนินการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานตามหลักปรัชญาธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมของสถานประกอบการอุตสาหกรรม จากกลุ่มผู้มีส่วนได้เสียทุกภาคส่วน และนำผลการรับฟังความคิดเห็นมาใช้ประกอบในการศึกษา และจัดทำเกณฑ์การประเมินการมีธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมที่ดีของสถานประกอบการอุตสาหกรรม โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการที่มีผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอกเข้าร่วมด้วย

2. จัดทำ Road map และแผนปฏิบัติการในการส่งเสริมสถานประกอบการอุตสาหกรรมให้นำหลักปรัชญาธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยจัดลำดับความสำคัญตามสภาพความรุนแรง และเรื้อรังของปัญหา รวมถึงความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อม และคัดเลือกสถานประกอบการเป้าหมายไม่น้อยกว่า 50 แห่งใน 11 จังหวัดเป้าหมายมาดำเนินการในปี 2551 ได้แก่ จังหวัดปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง สมุทรปราการ สมุทรสาคร นครปฐม นนทบุรี และราชบุรี

3. ดำเนินการตามแผนปฏิบัติการ ฯ ได้แล้วเสร็จ 20 กิจกรรม มีการกำหนดเกณฑ์การประเมินธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมที่ดีของสถานประกอบการอุตสาหกรรม 7 ข้อ คือ

- ข้อ 1 ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร
- ข้อ 2 ประชาชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา
- ข้อ 3 ความโปร่งใส
- ข้อ 4 ความรับผิดชอบต่อสังคม
- ข้อ 5 นิติธรรม
- ข้อ 6 ความยุติธรรม
- ข้อ 7 ความยั่งยืน

ซึ่งทั้ง 7 ข้อมีแนวทางและการปฏิบัติที่ชัดเจน

4. มีสถานประกอบการเข้าร่วมโครงการจำนวน 105 ราย ผ่านเกณฑ์การประเมิน 102 ราย

ตัวชี้วัดที่ 10 ระดับความสำเร็จของการจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาสมรรถนะบุคลากรกระทรวงอุตสาหกรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมโดยสำนักพัฒนาทรัพยากรบุคคล ได้ดำเนินการ เพื่อเป็นการรองรับประเด็นยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาสมรรถนะและประสิทธิภาพองค์กร เพื่อก้าวทันการเปลี่ยนแปลงในยุคโลกาภิวัตน์

ตัวชี้วัดที่ 11 ระดับความสำเร็จในการพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหารและการให้บริการ

การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหารและการให้บริการเป็นการดำเนินงานองทุกส่วนราชการระดับกรมในสังกัด/ในกำกับของกระทรวงอุตสาหกรรมในปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 กระทรวงอุตสาหกรรมได้มีการบูรณาการการทำงานร่วมกับศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศของทุกส่วนราชการในสังกัดโดยได้กำหนดข้อมูล เป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับประเด็นยุทธศาสตร์และภารกิจของกระทรวงครอบคลุมตามยุทธศาสตร์ที่ 1-4 และ 6 ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การปรับโครงสร้างการผลิตและยกระดับเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มผลิตภาพภาคอุตสาหกรรม มีฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย จำนวน 5 ฐานข้อมูล ได้แก่

- (1) ฐานข้อมูลการผลิตอ้อยและน้ำตาลทรายในประเทศ
- (2) ฐานข้อมูลการบริโภคน้ำตาลทราย
- (3) ฐานข้อมูลการส่งออกน้ำตาลตลาดโลก
- (4) ฐานข้อมูลค่าน้ำตาลตลาดโลก
- (5) ฐานข้อมูลน้ำตาลประเทศผู้ผลิตที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับกรมส่งเสริม

อุตสาหกรรม 1 ฐานข้อมูล คือ ฐานข้อมูลห้องสมุดออนไลน์

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการทำธุรกิจ มีฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้อง จำนวน 2 หน่วยงาน คือ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน 1 ฐานข้อมูล คือ ฐานข้อมูลการส่งเสริมการลงทุน และสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ 1 ฐานข้อมูล คือ ฐานข้อมูลตัวชี้วัดการเพิ่มผลผลิตเชิงมูลค่าเพิ่ม ครอบคลุม 9 อุตสาหกรรมการผลิต และ 1 ธุรกิจบริการใน 7 ภูมิภาค

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเสริมสร้างศักยภาพผู้ประกอบการและวิสาหกิจชุมชนในระบบเศรษฐกิจพอเพียง มี 1 ฐานข้อมูล คือ ฐานข้อมูลผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) แห่งชาติ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การบริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมภาคอุตสาหกรรมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน มีฐานข้อมูล 2 ฐาน คือ ระบบการอนุญาตอิเล็กทรอนิกส์ และ ระบบรับแจ้งข้อเท็จจริงของผู้นำเข้าและส่งออกตามแบบ วอ / อก.6 ทั้ง 2 ฐานข้อมูลเป็นของกรมโรงงานอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การพัฒนาสมรรถนะและประสิทธิภาพองค์กรเพื่อก้าวทันการเปลี่ยนแปลงในยุคโลกาภิวัตน์ มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง 3 หน่วยงาน แต่ละหน่วยงานมีฐานข้อมูล ดังนี้

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม มี 1 ฐานข้อมูล คือ ฐานข้อมูลดัชนีอุตสาหกรรม

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มี 1 ฐานข้อมูล คือ ฐานข้อมูลระบบคู่มือผู้ซื้อ

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มี 3 ฐานข้อมูล คือ ฐานข้อมูลการขออาชญาบัตร ฐานข้อมูลการขอประทานบัตร และฐานข้อมูลทะเบียนรายชื่อนักธรณี

สรุปผลการดำเนินงาน ประจำปี 2551 ของศูนย์ข้อมูลข่าวสารของกระทรวงอุตสาหกรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ได้จัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารของกระทรวงอุตสาหกรรมเพื่อให้บริการข้อมูลข่าวสารตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 เช่น โครงสร้างและการจัดองค์กรของกระทรวงอุตสาหกรรม แผนยุทธศาสตร์ของกระทรวงอุตสาหกรรม สรุปผลการดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างในแต่ละเดือน ซึ่งประชาชนสามารถเข้าตรวจดูได้เองอย่างสะดวก และรวดเร็ว

สำหรับปีงบประมาณ 2551 มีผลการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 ของศูนย์ข้อมูลข่าวสารของกระทรวงอุตสาหกรรม ในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ด้านการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ได้จัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารของกระทรวงอุตสาหกรรม ณ ห้องโถง ชั้น 1 อาคารสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม โดยมีการจัดระบบข้อมูลข่าวสารตาม พ.ร.บ.ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 มาตรา 9 ที่ครบถ้วนเป็นปัจจุบัน และมีการจัดทำดัชนีข้อมูลข่าวสารที่จัดให้บริการอย่างชัดเจน สามารถสืบค้นได้อย่างสะดวกรวดเร็ว

2. ด้านการบริหารจัดการเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารอย่างเป็นระบบ

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ได้แต่งตั้งคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยมีรองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นประธานคณะกรรมการฯ กำกับดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารอย่างเคร่งครัดและมอบหมายเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารอย่างชัดเจน ซึ่งได้มีการจัดเก็บสถิติและสรุปผลการให้บริการศูนย์ข้อมูลข่าวสารของกระทรวงอุตสาหกรรม รายงานผู้บริหารรายไตรมาสอย่างสม่ำเสมอ โดยในปีงบประมาณ พ.ศ.2551 มีผู้มาใช้บริการด้วยตนเอง ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสารฯ รวม 80 ราย ซึ่งผู้ให้บริการส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในการให้บริการ

3. ด้านการส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ได้จัดเจ้าหน้าที่เข้าศึกษาดูงาน ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) เพื่อให้ความรู้และพัฒนาคำแนะนำเกี่ยวกับกฎหมายข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนดำเนินการสร้างจิตสำนึก และทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่บุคลากรในส่วนราชการอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ยังได้ประชาสัมพันธ์กฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการและการดำเนินการของศูนย์ข้อมูลข่าวสารของกระทรวงอุตสาหกรรมผ่านช่องทางต่างๆ ได้แก่ เว็บไซต์ www.industry.go.th ของกระทรวงอุตสาหกรรม และสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม จัดพิมพ์แผ่นพับแนะนำศูนย์ข้อมูลข่าวสารฯ และสิทธิของประชาชนในการได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารของทางราชการ ผลิตวีดิทัศน์แนะนำศูนย์ข้อมูลข่าวสารฯ ร่วมจัดนิทรรศการต่างๆ จัดทำบทความและข่าวประชาสัมพันธ์ทางจุลสารและบอร์ดประชาสัมพันธ์

4. ด้านการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม นำข้อมูลการประกวดราคา ประกาศสอบราคาที่ยื่นหน้าส่วนราชการลงนามแล้วเผยแพร่บนเว็บไซต์ www.industry.go.th รวมทั้งสรุปการจัดซื้อจัดจ้างเป็นรายเดือน ตลอดจนข้อมูลข่าวสารอื่นๆ ที่จะช่วยส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายข้อมูลข่าวสารเผยแพร่บนเว็บไซต์ด้วย

ผู้สนใจสามารถขอตรวจดูข้อมูลข่าวสารได้ที่ ศูนย์ข้อมูลข่าวสารกระทรวงอุตสาหกรรม ชั้น 1 อาคารสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ถนนพระราม 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 เปิดทำการเวลา 08.30 – 16.30 น. ทุกวัน จันทร์-วันศุกร์ (เว้นวันหยุดราชการ) โทรสายด่วน 1563 หรือทางเว็บไซต์ที่ www.industry.go.th

ปฏิรูปวิธีคิดวิธีการทำงานของราชการ

ตัววัฒนธรรม ASSA

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

โครงการอาสาอย่างมืออาชีพ กระทรวงอุตสาหกรรม

กระทรวงอุตสาหกรรม ได้ให้ความสำคัญและตระหนักเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการขององค์กร เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาว่าด้วย หลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พุทธศักราช 2546 ตลอดจนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการไทย รวมถึงมุ่งมั่นในการที่จะยกระดับองค์กรสู่ระดับมาตรฐานสากล ตามแนวทางของ “เกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ” หรือ Public Sector Management Quality Award ซึ่งเรียกกันว่า “P M Q A”

นับตั้งแต่พฤศจิกายน 2549 ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ในสมัยนั้นได้มอบหมายให้ นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี ขณะดำรงตำแหน่งรองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นผู้คิดหาวิธีการรวมถึงดำเนินการส่งเสริมวัฒนธรรมการทำงานของข้าราชการ เจ้าหน้าที่ ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เพื่อสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของ SMEs รวมทั้งการขออนุญาตของผู้ประกอบการโรงงานต่างๆ และการให้บริการต่อประชาชนเกิดความประทับใจมากยิ่งขึ้น

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม จึงได้ริเริ่มการสร้างวัฒนธรรมการทำงาน “A-S-S-A” ซึ่งพ้องเสียงกับภาษาไทย คือ อาสา โดยนำอักษรย่อตัวหน้าของ Advise ให้คำแนะนำ Service ให้การบริการ Support ให้การสนับสนุน Assist ให้การช่วยเหลือ ภายใต้โครงการอาสาอย่างมืออาชีพ เพื่อต่อยอดถึง “จิตวิญญาณของการบริการ” เชื่อมโยงให้ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ทุกคนเกิดความตระหนักร่วมกัน มุ่งการทำงานเป็นทีม เพื่อให้บริการประชาชนและผู้รับบริการให้เกิดความประทับใจสูงสุด

การดำเนินงานในปี 2550 สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ได้กำหนดให้มีคำขวัญเพื่อร่วมสร้างองค์กรโดยใช้คำว่า “2550 ปีแห่งอาสาอย่างมืออาชีพ” ซึ่งได้เริ่มประกาศคำขวัญเพื่อดำเนินการทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยมุ่งหวังสร้างแรงกระเพื่อมและปลุกจิตวิญญาณอาสาอย่างมืออาชีพ (ASSA) ทั้งด้านการให้คำแนะนำในภารกิจงาน (Advise) การให้บริการที่เต็มเปี่ยมด้วยใจ (Service) การให้การสนับสนุนการปฏิบัติงานต่อผู้เกี่ยวข้อง (Support) และการให้ความช่วยเหลือในสิ่งที่ตนเองสามารถทำได้ (Assist) โดยเป็นการเน้นย้ำให้ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานภายใต้ 2 กรอบหลักๆ คือ รู้จริงในสิ่งที่ทำและบรรลุเป้าหมายได้จริงตามตัวชี้วัด

ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ชำราชการ สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ทั้งส่วนกลางและภูมิภาค มีความกระตือรือร้นและตระหนักรู้ถึงแนวทางอาสา – ASSA และลงมือปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าว เพื่อตอบสนองต่อการปฏิบัติราชการได้อย่างน่าชื่นชม โดยมีกิจกรรมทั้งภายในและภายนอกหน่วยงานการร่วมมือร่วมใจกันปฏิบัติงานที่มีผลต่อผู้ประกอบการภาคเอกชน ชุมชน เช่น การร่วมมือระหว่างหน่วยงานสวนอุตสาหกรรมบางกะดีกับเทศบาลบางกะดีและสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดปทุมธานีรวมถึงสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดอื่นๆ ทั่วประเทศ เป็นต้น

ทั้งนี้ การดำเนินการยังส่งผลให้ ชาวสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ชำราชการเจ้าหน้าที่ มีความรักสามัคคี ร่วมมือร่วมใจ ปฏิบัติงานด้วยความเข้มแข็ง มีความเป็นพี่เป็นน้อง ช่วยเหลือกัน ทำงานร่วมกัน ซึ่งนำไปสู่การปฏิบัติราชการที่มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลอย่างยิ่ง

ในปี 2551 สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ได้มีแนวคิดร่วมกันว่าจะใช้ "อาสา" เพื่อมุ่งพัฒนาให้องค์กรมีคุณภาพ จึงกำหนดคำขวัญ "2551 ปีแห่งอาสา สู่อุบัติการ" ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐหรือที่เรียกว่า PMQA และได้มีกิจกรรมทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคใน 75 จังหวัด เช่น การลงนามคำรับรองการปฏิบัติราชการ การอาสาช่วยผู้ประกอบการ อาสาทำงานด้านสิ่งแวดล้อม รวมถึงการกำหนดค่านิยมด้วยอักษรย่อ ส.ป.อ.

ส หมายถึง สามัคคี มุ่งเน้นการทำงานเป็นทีม

ป หมายถึง ปรับปรุง ด้วยการพัฒนา เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

อ หมายถึง อาสา บริการด้วยใจ เพียบพร้อมด้วยจริยธรรม

ทั้งนี้ ผลการดำเนินงานปีนี้ บุคลากรและหลายหน่วยงานได้แสดงความเป็นเลิศในหน้าที่ อาทิ การอาสา เข้ามารับผิดชอบงานในภาพรวมขององค์กรในด้านต่างๆ การเขียนคู่มือการปฏิบัติงานด้วยจิตใจที่เสียสละรวมถึงการแสดงผลงานในพลังของหน่วยงานตนเองอย่างเด่นชัดขึ้น

ในภาพภายนอกองค์กร โครงการอาสาอย่างมืออาชีพ ได้เผยแพร่ความคิดไปในระดับทั้งภาครัฐและเอกชน อาทิ หน่วยงานเอกชนหลายบริษัท ได้นำแนวคิดไปประยุกต์ใช้และมีการอาสา ปฏิบัติงานจริง ได้อย่างน่าชื่นชม สำหรับภาครัฐบาล สำนักงาน ก.พ.ร. ได้นำโครงการนี้ร่วมระดมสมองเพื่อนำไปเป็นกรอบยุทธศาสตร์การบริหารภาครัฐต่อไป

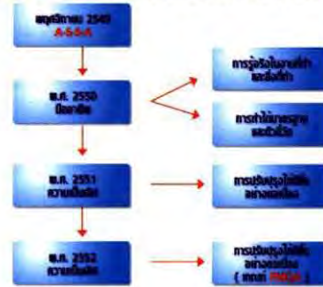
ปี 2552 ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เห็นชอบการดำเนินโครงการอาสาอย่างมืออาชีพภายใต้คำขวัญ "2552 ปีแห่งอาสา สู่อุบัติการ" ซึ่งรองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

ผู้ตรวจราชการกระทรวงอุตสาหกรรมทุกท่านได้ร่วมกันผลักดัน ส่งเสริม โดยมี นายโกศล ใจรังษี รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นผู้นำการสร้างวัฒนธรรมการทำงาน A-S-S-A ซึ่งได้ดำเนินกิจกรรมต่างๆ ไปแล้วในต้นปี 2552 เช่น โครงการชาวกระทรวงอุตสาหกรรมอาสา ทำดีเพื่อพ่อ โดยร่วมกันดำเนินงานทั้ง 20 หน่วยงานในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมและถ่ายทอดผ่านระบบ Web Conference ไปยังสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดทั้ง 75 จังหวัด รวมถึงกิจกรรมชาวสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมส่วนกลางและส่วนภูมิภาคร่วมพลังอาสาฯ กับงาน PMQA การจัดทำแผนยุทธศาสตร์ การจัดทำแผนบริหารจัดการองค์กรของหน่วยงานตนด้านต่างๆ เป็นต้น

ด้วยเจตจำนง ความรัก ความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจของชาวกระทรวงอุตสาหกรรม ที่พร้อมมุ่งมั่นในการปฏิบัติราชการภายใต้แนวทาง A-S-S-A เพื่อการที่จะส่งมอบบริการที่ดีต่อประชาชน ผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม ตลอดจนเป็นการยกระดับองค์กรสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning Organization : LO) องค์กรที่มีคุณภาพ (Quality Organization : QO) และมุ่งสู่องค์กรที่มีสมรรถนะการทำงานสูง (High Performance Organization : HPO) ทั้งนี้ เพื่อให้บรรลุยุทธศาสตร์การบริหารภาคอุตสาหกรรมประเทศรวมถึงเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนชาวไทยสืบไป

กรอบความคิดหลักในการดำเนินโครงการอาสาฯ (ASSA)

เพื่อรอยยิ้มกว้างของทุกคน...

ผลการดำเนินงานที่สำคัญ

โครงการที่สร้างเสริมเศรษฐกิจไทย ใส่ใจสิ่งแวดล้อมในปี 2552

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย
กรมโรงงานอุตสาหกรรม
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
สถาบันไทย - เยอรมัน
สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ
สถาบันอาหาร
สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ
สถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ
สถาบันยานยนต์
สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
สถาบันเหล็กและเหล็กกล้าแห่งประเทศไทย
สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

1. โครงการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม

ส่วนภูมิภาค (1 Province 1 Agro-Industrial

Product : OPOI)

เนื่องจากสภาวะการณ์ในปัจจุบัน สถานประกอบการในภูมิภาคต้องเผชิญกับ ปัญหาการแข่งขันจากประเทศที่มีเทคโนโลยี การผลิตที่ทันสมัย และมีต้นทุนการผลิตต่ำกว่า และถูกกีดกันด้วยมาตรการทางการค้าระหว่าง ประเทศที่ไม่อยู่ในรูปของภาษี จึงมีความจำเป็นต้องเพิ่มสมรรถนะและขีดความสามารถในการ แข่งขันให้กับสถานประกอบการให้สูงขึ้น สามารถ รับรองผลกระทบจากภาวะผันผวนของระบบ เศรษฐกิจโลก และระบบการผลิตภายในประเทศ เช่น นำเข้าเทคโนโลยี เงินทุน เครื่องจักร อุปกรณ์การผลิต วัตถุดิบและสินค้ากึ่งวัตถุดิบ การผลิตเป็นสินค้าสำเร็จรูปเพื่อการส่งออก เป็นต้น

กระทรวงอุตสาหกรรมจึงมีนโยบายจัดทำโครงการ หนึ่งจังหวัด หนึ่งผลิตภัณฑ์ (1 Province 1 Agro-Industrial Product : OPOI) เป็นโครงการรากฐานเสริมสร้างความ เจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยน้อมนำแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมา ประยุกต์ใช้ ดึงศักยภาพของวัตถุดิบในพื้นที่มาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เพื่อเพิ่ม มูลค่าสินค้า และเพื่อส่งเสริม SMEs ให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน มีการกระจายการผลิต การรับช่วงการผลิต การจ้างงาน และการลงทุนไปสู่ภูมิภาค และที่สำคัญเพื่อสร้างสถาบัน ครอบครัวยุวชนและสร้างชุมชนให้เข้มแข็งควบคู่กันไป ซึ่งก่อให้เกิดการเชื่อมโยงกิจกรรม ภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการอย่างเป็นลูกโซ่และทั่วถึง โดยให้ความรู้ ให้คำปรึกษา แนะนำ แก่ผู้ประกอบการแปรรูปสินค้าเกษตรอย่างทั่วถึงครอบคลุมทั่วประเทศ มุ่งเน้นความสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตให้กับสถานประกอบการ ด้วยการพัฒนา เทคโนโลยี การบริหารการจัดการ และการยกระดับผลิตภัณฑ์ให้ได้รับมาตรฐานสากล รวมทั้งเน้นการบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษา ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

การดำเนินงานโครงการ OPOI ในปี พ.ศ.2551 มีเป้าหมายพัฒนาผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรครอบคลุมทั้ง 75 จังหวัด ไม่น้อยกว่า 250 ราย มีแผนงานในการดำเนินการรวม 500 แผนงาน ภายใต้วงเงิน งบประมาณ 72 ล้านบาท โดยมีแผนงานการพัฒนาสถานประกอบการกลุ่มเป้าหมาย ครอบคลุมทุกมิติใน 6 แผนงานการพัฒนาหลัก คือ (1) การบริหารจัดการโลจิสติกส์ (2) การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต (3) การปรับปรุงคุณภาพงานและพัฒนางาน (4) การลด ต้นทุนพลังงาน (5) การยกระดับมาตรฐานผลิตภัณฑ์หรือระบบมาตรฐานสากล และ (6) การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ ควบคู่ไปกับการดำเนินกิจกรรมพัฒนากลุ่มอุตสาหกรรม

1.3 การดำเนินโครงการของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด 75 จังหวัด
ใกล้แล้วเสร็จขณะนี้มีการตรวจรับงานงวดที่ 1-3 (ส่งงวดงานที่ 1-3 อยู่ระหว่างการตรวจรับงาน
อยู่ระหว่างการเบิกจ่าย และดำเนินการแล้วเสร็จ) ของที่ปรึกษาที่เข้ามาเป็นที่ปรึกษา
เพื่อพัฒนาและยกระดับสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการดังกล่าว คือ

- ตรวจรับงานงวดที่ 1 แล้วเสร็จ 497 แผนงาน คิดเป็นร้อยละ 100
- ตรวจรับงานงวดที่ 2 แล้วเสร็จ 478 แผนงาน คิดเป็นร้อยละ 96.17
- ตรวจรับงานงวดที่ 3 แล้วเสร็จ 379 แผนงาน คิดเป็นร้อยละ 91.32

จังหวัดที่ดำเนินการแล้วเสร็จตาม
แผนงาน มีจำนวน 27 จังหวัด ได้แก่ จังหวัด
ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี สระแก้ว สมุทรปราการ
เพชรบุรี จันทบุรี ระยอง ตราด ชัยนาท อ่างทอง
กาญจนบุรี ราชบุรี ยโสธร สุรินทร์ บุรีรัมย์ ชัยภูมิ
ลำปาง ลำพูน น่าน พะเยาแพร่ กาฬสินธุ์ ชุมพร
นครศรีธรรมราช พัทลุง ภูเก็ต และกระบี่ และ
กิจกรรมการพัฒนากลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูป
การเกษตรนำร่อง ขณะนี้ดำเนินการแล้วเสร็จ 2 กลุ่ม
จังหวัด คือ กลุ่มจังหวัดที่ 4 คือ จังหวัดภูเก็ต

และกลุ่มจังหวัดที่ 7 คือ จังหวัดพิจิตร และกลุ่มจังหวัดที่ 5 จังหวัดสตูล ได้รับอนุมัติโครงการ
สนับสนุนให้มีการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์จากปลากะตักและกะปิให้มี ความหลากหลาย
และมีการเพิ่มมูลค่าให้สูงขึ้น ส่วนกลุ่มจังหวัดที่ 7 จังหวัดสุรินทร์ ได้รับอนุมัติโครงการพัฒนา
ต้นแบบการรับรองคุณภาพสอยบยอนข้าวหอมมะลินิทรีย์

2. ผลการดำเนินงานธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการ

กระทรวงอุตสาหกรรมได้กำหนดให้ส่งเสริมการดำเนินงานตามหลักปรัชญา
ธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ 11 จังหวัด จังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดนำร่อง ส่วนจังหวัด
เป้าหมาย ได้แก่ จังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครปฐม นนทบุรี พระนครศรีอยุธยา ระยอง ราชบุรี
สมุทรปราการ สมุทรสาคร และสระบุรี และเพื่อให้การส่งเสริมธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมในสถาน
ประกอบการบรรลุผลสำเร็จ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องเพื่อกำกับ ตรวจสอบ
และประเมินการดำเนินงาน 3 คณะ ทั้งนี้ กระทรวงอุตสาหกรรมได้กำหนดเกณฑ์การ
ประเมินการมีธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมที่ดีของสถานประกอบการอุตสาหกรรม 7 ข้อ คือ

- (1) ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร
 - ข้อมูลการจัดการมลภาวะที่ถูกต้อง
 - ช่องทางในการเปิดเผยข้อมูล และการเข้าถึงข้อมูล
- (2) ประชาชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา
 - แจ้งข้อมูล เมื่อการประกอบการอาจก่อผลกระทบต่อ
 - ให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ และมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา
- (3) ความโปร่งใส
 - มีข้อมูลมลภาวะ
 - เปิดเผยข้อมูล
- (4) ความรับผิดชอบต่อสังคม

- แสดงความรับผิดชอบเมื่อมีกิจการก่อผลกระทบต่อสังคม
- มีช่องทางการรับฟังความคิดเห็น และมีขบวนการในการตอบสนอง
ข้อร้องเรียน
- (5) นิติธรรม
 - มีการจัดการด้านมลภาวะเป็นไปตามกฎหมาย
 - มีการจัดการด้านความปลอดภัยเป็นไปตามกฎหมาย
- (6) ความยุติธรรม
 - การจัดสรรทรัพยากรอย่างเหมาะสม
 - คำนึงประโยชน์ให้สังคม
- (7) ความยั่งยืน
 - ผู้ประกอบการประกอบกิจการอย่างมีจิตสำนึกและไม่มีผลกระทบต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม
 - ลดปัญหาการร้องเรียน
 - ผู้ประกอบการและชุมชนอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

สรุปผลการดำเนินงาน

มีผู้ประกอบการสนใจเข้าร่วมดำเนินการในจังหวัดน่าน 45 ราย และจังหวัด
เป้าหมาย 60 ราย ปรากฏว่ามีโรงงานอุตสาหกรรมที่ผ่านเกณฑ์ธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมที่
กำหนดในจังหวัดน่าน 42 ราย ในจังหวัดเป้าหมาย 60 ราย (ร้อยละ 70) ส่งผลให้
เกิดผลลัพธ์ที่ดีต่อสถานประกอบการและชุมชนใน 7 ประเด็นตามเกณฑ์การประเมินการ
มีธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมที่ดีของสถานประกอบการอุตสาหกรรม ดังนี้

(1) ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ประชาชนทราบข้อมูลน้ำ อากาศ
ทางของเสีย และรับทราบวิธีการจัดการมลพิษของโรงงานต่างๆ จากข้อมูลโรงงาน ณ
สถานประกอบการ พื้นที่ชุมชน วัด โรงเรียน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผ่านพับ
และการประชุมชี้แจงประชาคม โดยให้นักเรียน นักศึกษา ประชาชนเข้าเยี่ยมชมระบบการ
จัดการทางด้านสิ่งแวดล้อม เช่น ระบบบำบัดน้ำเสีย นอกจากนี้ จัดทำบอร์ดบริเวณด้านหน้า
ของเขตประกอบการ และที่ชุมชนรอบข้าง เพื่อเปิดเผยข้อมูลผลการตรวจวัดน้ำ อากาศ
เสียง ฯลฯ

(2) ประชาชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา จัดให้มีการประชุมร่วมกับ อบต.
และชุมชน พร้อมทั้งร่วมดูงานระบบการจัดการด้านมลภาวะ ส่งผลให้ประชาชนมีส่วนร่วม
ในการแสดงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะแนวทางใน
การแก้ไขปัญหาต่างๆ โดยตรงกับสถานประกอบการ
และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ ประชาชนได้
แจ้งข้อมูลให้หน่วยงานราชการ องค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่นทราบเกี่ยวกับการประกอบกิจการที่
อาจส่งผลกระทบต่อ จัดเป็นการสร้างความสัมพันธ์
ที่ดีระหว่างโรงงานกับชุมชน

(3) ความโปร่งใส มีการเปิดเผย
ข้อมูลผลการวิเคราะห์คุณภาพอากาศจากปล่อง

ข้อมูลการจัดการมลภาวะทางน้ำ และแสดงรูปภาพสภาพแวดล้อมที่ได้มีการพัฒนาปรับปรุงไว้หน้าโรงงาน มีเอกสาร ข้อมูล และการประชาสัมพันธ์ ณ สถานประกอบการ

(4) ความรับผิดชอบต่อสังคม โดยเปิดช่องทางการร้องเรียนผ่านโทรศัพท์สายด่วนผ่าน อปต. หรือศูนย์รับร้องเรียนด้านอุตสาหกรรมของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด จัดตู้รับฟังข้อคิดเห็นและข้อร้องเรียน โรงงานยินดีรับผิดชอบในการปรับปรุง แก้ไขให้ถูกต้องตามกฎหมาย มีการชี้แจงการแก้ไขปัญหาต่างๆ ให้ประชาชนทราบ และมีการสำรวจชุมชนรอบข้าง เพื่อรับข้อร้องเรียนอย่างน้อยปีละ 3 ครั้ง

(5) นิติธรรม โรงงานมีการตรวจสอบระบบป้องกันมลภาวะอย่างสม่ำเสมอ และมีเอกสารแสดงผลการวิเคราะห์หิมัลพิซ เอกสารรับรองความปลอดภัยในการใช้หม้อไอน้ำ และเอกสารการจัดการ เกี่ยวกับสารเคมี โดยมีวิศวกร หรือผู้ขึ้นทะเบียนรับรอง สามารถขอได้โดยเปิดเผย

(6) ความยุติธรรม โรงงานจัดทำโครงการอนุรักษ์พลังงาน และโครงการลดการใช้พลังงานไฟฟ้าและทรัพยากร โดยใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมและประหยัดพลังงาน มีการนำน้ำเสียมาบำบัดเพื่อนำมาใช้ใหม่ในกระบวนการผลิต เปลี่ยนหลอดไฟฟ้าลดของเสียที่เกิดจากการประกอบการ และจัดกิจกรรมสัมพันธ์ร่วมกับชุมชน จัดนิทรรศการ และสาธารณประโยชน์อื่น ๆ เช่น รับนักเรียน นักศึกษาเข้าทำงานช่วงเสาร์-อาทิตย์ ช่วงปิดเทอม เพื่อสร้างรายได้ให้ครอบครัว และสนับสนุนการกีฬาในชุมชนที่ใกล้โรงงาน เป็นต้น

(7) ความยั่งยืน ผู้ประกอบการมีจิตสำนึกมากขึ้น ชุมชนมีความเข้าใจเกี่ยวกับโรงงานมากขึ้น ทำให้มีข้อร้องเรียนลดลง ผู้ประกอบการและชุมชนร่วมกันพัฒนาอุตสาหกรรม ร่วมกันพัฒนาสังคมในชุมชน ส่งผลให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เกิดความยั่งยืนในการดำเนินงาน และสามารถสร้างความต่อเนื่องในกิจกรรมต่างๆ ที่ได้ดำเนินการไว้ตามหลักปรัชญาธรรมมาภิบาลต่อไป

จากผลสำเร็จในการดำเนินงานที่ผ่านมา ประกอบกับยังมีงานที่จะต้องดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายบริการ ในปี พ.ศ.2552 กระทรวงอุตสาหกรรม มีนโยบายดำเนินการโครงการส่งเสริมต่อไป

ผลการดำเนินโครงการกำกับดูแลโรงงานและเฝ้าระวังคุณภาพแม่น้ำแบบบูรณาการ แม่น้ำเจ้าพระยา ท่าจีน บางปะกง แม่งลอง น้ำพอง และทะเลสาบสงขลา

ทรัพยากรน้ำเป็นทรัพยากรที่จำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับประชาชนและผู้ประกอบการโรงงาน ทั้งเพื่อบริโภคอุปโภค และกิจกรรมอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม ปริมาณความต้องการใช้ประโยชน์ได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วตามจำนวนประชากรและภาวะเศรษฐกิจที่ขยายตัวเพิ่มขึ้น จึงมีผลให้ลุ่มน้ำต่างๆ ประสบกับปัญหาต่างๆ มากมาย อันเนื่องมาจากการใช้ประโยชน์ โดยมีได้คำนึงถึงผลกระทบในระยะยาว เช่น ปัญหาคุณภาพน้ำเสื่อมโทรม ปัญหาดินทรุดจากการใช้น้ำบาดาล ปัญหาขาดแคลนน้ำ ปัญหาน้ำเซาะตลิ่ง การรุกคืบของน้ำเค็ม ปัญหา

ความขัดแย้งในการใช้น้ำ เป็นต้น ในช่วงที่ผ่านมารัฐบาลได้พยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหา แต่ส่วนใหญ่มุ่งแก้ไขปัญหาลเฉพาะหน้าในระยะสั้น ทำให้การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในลุ่มน้ำต่างๆ ยังไม่เป็นระบบที่ครบวงจรขาดประสิทธิภาพ เพราะการแก้ไขปัญหาน้ำจะต้องร่วมกันดำเนินการจากทุกภาคส่วนแบบบูรณาการ กระทรวงอุตสาหกรรมจึงได้จัดทำโครงการกำกับดูแลโรงงานและฝักระวังลุ่มน้ำ 6 สายหลัก โดยมีสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดในพื้นที่ร่วมดำเนินการ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อฝักระวังและป้องกันไม่ให้น้ำเสีย อันเนื่องมาจากโรงงานอุตสาหกรรม และเพื่อนำเสนอข้อมูลการฝักระวังคุณภาพน้ำ ในรูปแบบที่ภูมิศาสตร์ผ่านสื่อต่างๆ ต่อสาธารณชน

โรงงานเป้าหมาย เป็นโรงงานที่ตั้งอยู่ในเขตแม่น้ำ และมีการระบายน้ำทิ้ง คือ โรงงานที่ตั้งอยู่ในระยะ 1 กิโลเมตรห่างจากแม่น้ำ และโรงงานที่ตั้งอยู่นอกระยะ 1 กิโลเมตรในพื้นที่จังหวัดที่แม่น้ำไหลผ่าน ที่มีการระบายน้ำทิ้งตั้งแต่ 50 ลูกบาศก์เมตรต่อวันขึ้นไป โดยดำเนินการ ดังนี้

1. เก็บตัวอย่างและตรวจวัดคุณภาพน้ำทิ้ง ค่าพิกัดของโรงงานและแม่น้ำเป้าหมาย เพื่อนำไปวิเคราะห์ 2 ครั้ง/จุด/ปี โรงงานเป้าหมายหลัก 2 เดือน/ครั้ง และ โรงงานเป้าหมายรองอย่างน้อยปีละครั้ง
2. ดำเนินการตาม พ.ร.บ. โรงงาน พ.ศ.2535 กรณีพบว่าน้ำทิ้งไม่เป็นไปตามมาตรฐาน
3. จัดทำระบบข้อมูลโรงงานที่มีน้ำทิ้ง และแม่น้ำในระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS)

ผลการดำเนินการ

ผลการตรวจฝักระวัง การเก็บตัวอย่างน้ำทิ้งจากโรงงานที่มีน้ำทิ้ง และจากการตรวจวัดวิเคราะห์คุณภาพแม่น้ำสายต่างๆ พบว่า

1. **แม่น้ำเจ้าพระยา** คุณภาพแม่น้ำเจ้าพระยาเสื่อมโทรมลงมาก โดยเฉพาะแม่น้ำเจ้าพระยาตอนล่าง อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมมาก ตั้งแต่สะพานกรุงเทพ ถึงจังหวัดสมุทรปราการปริมาณออกซิเจนละลายต่ำกว่า 2.0 มิลลิกรัมต่อลิตร ส่วนเจ้าพระยาตอนกลาง อยู่ในเกณฑ์พอใช้ และเจ้าพระยาตอนบน คุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์ดี เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดสำหรับสัดส่วนความสกปรกในรูป BOD Loading จากแหล่งต่างๆ ที่มีผลต่อแม่น้ำเจ้าพระยา พบว่า จากชุมชน คิดเป็นร้อยละ 73 จากภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 15 จากฟาร์มปศุสัตว์ คิดเป็นร้อยละ 3 จากภาคเกษตรน้อยกว่าร้อยละ 1

2. **แม่น้ำท่าจีน** คุณภาพแม่น้ำอยู่ในเกณฑ์พอใช้ถึงเสื่อมโทรม ในจังหวัดชัยนาทและสุพรรณบุรี จัดเป็นแหล่งน้ำดีประเภท 3 ในจังหวัดนครปฐมจัดเป็นแหล่งน้ำพอใช้และเสื่อมโทรมประเภท 3 และ 4 ส่วนในจังหวัดสมุทรสาครจัดเป็นแหล่งน้ำประเภท 4 อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม มีสาเหตุมาจากปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้ออกซิเจนละลาย และความสกปรกในรูป

สารอินทรีย์มีมากขึ้น เช่น น้ำทิ้งจากชุมชน พบว่ามีปริมาณ พีคอลลโคลิฟอร์มสูงในจุดเก็บตัวอย่างน้ำที่อยู่ในเขตชุมชน รวมทั้งน้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรม ทำให้มีโลหะหนักบางชนิดในน้ำ เช่น ตะกั่ว และโครเมียม แม้ว่าโลหะหนักเหล่านี้ยังไม่เกินค่ากำหนด แต่ถ้าขาดการเฝ้าระวังในอนาคต แหล่งน้ำมีโอกาสเสื่อมโทรมมากขึ้น

- จังหวัดชัยนาทควรรวังคุณภาพน้ำในเขตอำเภอหันคา (ชน 2) เพราะน้ำทิ้งจากชุมชนมีความสกปรกในรูปสารอินทรีย์(ค่าบีโอดี) และปริมาณพีคอลลโคลิฟอร์มในแม่น้ำสูง และน้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรมมีสารตะกั่วและโครเมียมปนเปื้อน

- จังหวัดสุพรรณบุรี ควรรวังคุณภาพน้ำที่ท่าหน้าวัดคลองของ(สป 2) สะพานท่าจีน อำเภอเมือง (สป 4) และหน้าวัดสวนหงส์ อำเภอบางปลาม้า (สป 5) ส่วนน้ำทิ้งจากโรงงานยังตรวจพบสารตะกั่วและโครเมียมแต่มีความเข้มข้นต่ำกว่าที่จังหวัดชัยนาท

- จังหวัดนครปฐมพบว่าน้ำทิ้งจากชุมชนมีสารปนเปื้อนมาก ตั้งแต่บริเวณสะพานรวมเมฆ หน้าอำเภอนครชัยศรี (นฐ 7) เป็นต้นไป และน้ำทิ้งจากอุตสาหกรรมมีสารปนเปื้อนตลอดลำน้ำ แต่มีระดับต่ำกว่าที่จังหวัดชัยนาท

- จังหวัดสมุทรสาคร มีโรงงานอุตสาหกรรมค่อนข้างหนาแน่น ทำให้คุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม บางจุดปริมาณออกซิเจนละลายถึงจุดวิกฤตที่ 0.2 มิลลิกรัมต่อลิตร ต้องมีการเฝ้าระวังและควบคุมการปล่อยน้ำเสียในบริเวณนี้อย่างจริงจัง ได้แก่ บริเวณได้ปากคลองใหม่ อำเภอเมือง (สค 7) เป็นต้น

สำหรับสัดส่วนความสกปรกในรูป BOD Loading จากแหล่งต่างๆ พบว่า จากชุมชน คิดเป็นร้อยละ 41 จากภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 6 จากฟาร์มสุกรคิดเป็นร้อยละ 34 และจากการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ คิดเป็นร้อยละ 19

3. แม่น้ำบางปะกง คุณภาพน้ำในจังหวัดปราจีนบุรี และจังหวัดฉะเชิงเทราอยู่

ในเกณฑ์พอใช้ ในจังหวัดสระแก้ว

อยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนจังหวัดนครนายก อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรมสำหรับสัดส่วนความสกปรกในรูป BOD Loading จากแหล่งต่างๆ พบว่า เกิดจากชุมชน คิดเป็นร้อยละ 57 จากภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1 จากภาคเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละน้อยกว่า 1 จากปศุสัตว์ คิดเป็นร้อยละ 15

4. แม่น้ำแม่กลอง

คุณภาพแม่น้ำอยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างดี อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพแหล่งน้ำประเภทที่ 3 (เพื่อการเกษตร) ปริมาณออกซิเจนละลาย มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.8 – 8.8 มิลลิกรัมต่อลิตร ปริมาณความสกปรกในรูปบีโอดี มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.65 – 1.95 มิลลิกรัมต่อลิตร ยกเว้นปริมาณแบคทีเรียกลุ่มโคลิฟอร์มทั้งหมดมีปริมาณเพิ่มขึ้นมาก เนื่องจากมีการระบายน้ำเสียและน้ำทิ้งจากบ่อประอะของชุมชนในพื้นที่ที่อยู่หนาแน่นบริเวณริมฝั่งแม่น้ำแม่กลองในจังหวัดกาญจนบุรี มีระดับคุณภาพน้ำจัดเป็นแหล่งน้ำประเภท 3 ส่วนจังหวัดราชบุรีและจังหวัดสมุทรสงครามจัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภท 4 อยู่ในเกณฑ์เสื่อมโทรม

สำหรับสัดส่วนความสกปรกในรูป BOD Loading จากแหล่งต่างๆพบว่า จากชุมชน คิดเป็นร้อยละ 50 จากภาคเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 21 จากภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 18 และอื่นๆ ร้อยละ 11

5. **แม่น้ำพอง** คุณภาพแม่น้ำอยู่ในเกณฑ์พอใช้ทั้งในจังหวัดขอนแก่น มหาสารคาม และกาฬสินธุ์

6. **แม่น้ำลุ่มทะเลสาบสงขลา** ระดับคุณภาพน้ำมีทุกระดับตั้งแต่ดี พอใช้ เสื่อมโทรม และเสื่อมโทรมมาก เนื่องจากมีสัดส่วนการส่งผลกระทบต่อแม่น้ำจากทุกภาคส่วนในพื้นที่ จังหวัดที่มีคุณภาพน้ำดี คือ จังหวัดพัทลุงและนครศรีธรรมราช เพราะโรงงานไม่มีการระบายน้ำทิ้งออกนอกโรงงาน

สำหรับสัดส่วนความสกปรกในรูป BOD Loading จากแหล่งต่างๆ พบว่า จากชุมชนคิดเป็นร้อยละ 66 จากภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 11 จากฟาร์มปศุสัตว์ คิดเป็นร้อยละ 10 จากเกษตร คิดเป็นร้อยละ 2 และจากการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ คิดเป็นร้อยละ 11

ในการสำรวจแหล่งที่มาของน้ำเสียของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดและจากแหล่งข้อมูล (โรงงาน) เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารในการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ และแผนงานในการควบคุม กำกับ ดูแลโรงงานอุตสาหกรรม ตามกฎหมาย และป้องกันมิให้ก่อปัญหาหรือเสริมการสร้างวิกฤติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถตอบสนองข้อสงสัยจากประชาคมได้อย่างดี

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

1. การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันภาคอุตสาหกรรม

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ในฐานะเป็นหน่วยงานหลักในการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย ได้รับมอบหมายจากกระทรวงอุตสาหกรรมให้เป็นหน่วยประสานในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม ผ่านการดำเนินงานตามโครงการภายใต้แผนแม่บทที่สำคัญ ที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี (ครม.) เมื่อปี พ.ศ. 2550 จำนวน 2 แผนแม่บท อันได้แก่ แผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม พ.ศ. 2551-2555 (มีมติ ครม. เมื่อ 12 มิถุนายน 2550) และแผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา (มีมติ ครม. เมื่อ 24 เมษายน 2550) ซึ่งมีการดำเนินการที่สำคัญในปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 ดังนี้

• การดำเนินงานตามแผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม

โครงการภายใต้แผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพฯ ที่ได้รับอนุมัติงบประมาณปี พ.ศ. 2551 ผ่านสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม มีจำนวน 16 โครงการ วงเงิน 230.8050 ล้านบาท นอกจากนี้ ยังมีโครงการที่ได้รับอนุมัติให้ใช้เงินกู้เพื่อปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ (Structural Adjustment Loan – SAL) จากกระทรวงการคลัง อีก 2 โครงการ วงเงิน 27 ล้านบาท

ซึ่งโครงการภายใต้แผนฯ ที่ได้รับจัดสรรงบประมาณผ่านสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมข้างต้น ได้ดำเนินการแล้วเสร็จทั้งหมด โดยมีผลผลิตที่สำคัญ ดังนี้ พัฒนาคูคณากรได้ประมาณ 11,000 คน พัฒนาระบบการบริหารจัดการ/พัฒนากระบวนการผลิตและยกระดับคุณภาพมาตรฐาน ได้กว่า 400 โรงงาน พัฒนาระบบโลจิสติกส์/การจัดการห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain Management) มีการพัฒนาฐานข้อมูล/ระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการด้านโลจิสติกส์และการเชื่อมโยงธุรกิจ 4 ระบบ และนำไปประยุกต์ใช้ในโรงงานเป้าหมาย จำนวน 75 โรงงาน

ส่วนโครงการที่ยังอยู่ระหว่างดำเนินการคือโครงการได้รับอนุมัติเงินกู้ SAL โดยสำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ กระทรวงการคลัง ได้กำหนดกรอบการดำเนินงานไว้ไม่เกิน 2 ปีงบประมาณ (ภายในเดือนกันยายน 2552) ซึ่งมีกิจกรรมหลักด้านการพัฒนาคูคณากร และการให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อการปรับปรุงกิจการ

• การดำเนินงานตามแผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา

โครงการภายใต้แผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญาที่ได้รับอนุมัติงบประมาณ ปี พ.ศ. 2551 ผ่านสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม มีจำนวน 2 โครงการ วงเงิน 50 ล้านบาท ดำเนินการโดยสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยมีผลผลิตที่สำคัญได้แก่ การจัดตั้งศูนย์วิจัยและพัฒนา/โรงงานต้นแบบ จำนวน 1 ศูนย์/โรงงาน พัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่จำนวน 31 ผลิตภัณฑ์ และสร้างนวัตกรรมใหม่ จำนวน 5 นวัตกรรม ซึ่งสามารถนำไปสู่การประชาสัมพันธ์ให้ผู้ประกอบการทราบ และขยายผลสู่การผลิตเชิงพาณิชย์ได้ต่อไป

2. ด้านนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรม

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 กระทรวงอุตสาหกรรม โดยสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้ดำเนินการเกี่ยวกับนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรม จำนวนหลายเรื่องที่สำคัญ ได้แก่

• กรอบการเจรจาความตกลงการค้าเสรี ภายใต้การเจรจาอาเซียนกับประเทศนอกกลุ่ม

สืบเนื่องจากที่กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ได้แจ้งให้กระทรวงอุตสาหกรรมทราบว่าจะมีการเสนอร่างกรอบการเจรจาความตกลงการค้าเสรี ภายใต้การเจรจาอาเซียนกับประเทศนอกกลุ่มต่อที่ประชุมคณะรัฐมนตรี กระทรวงอุตสาหกรรม โดยสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ได้เสนอความคิดเห็นโดยเห็นควรให้มีการลดภาษีตามความเหมาะสมของแต่ละกรอบการเจรจา โดยขึ้นอยู่กับระดับการพัฒนาของประเทศ คู่เจรจามากกว่าการให้ความสนใจกับประเด็นการลดภาษี และให้เพิ่มเติมเรื่องการเจรจาเพื่อลดมาตรการที่มีใช้ภาษีที่อาจไม่ขัดกับเงื่อนไขของ WTO แต่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการส่งออกของไทย รวมทั้งการพิจารณากรอบการเจรจาในส่วนของกฎแหล่งกำเนิดสินค้า ไม่ควรเน้นเฉพาะการกำหนดกฎแหล่งกำเนิดสินค้าให้สอดคล้องกับโครงสร้างการผลิตเพียงอย่างเดียว แต่ควรคำนึงถึงยุทธศาสตร์ภาคการผลิตของสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมของประเทศที่มีอยู่ในปัจจุบัน รวมถึงนโยบายสำหรับภาคการผลิตในอนาคตไปพิจารณาด้วย เพื่อให้ประเทศไทยได้รับประโยชน์จากการทำข้อตกลงการค้าเสรีในแต่ละกรอบอย่างได้ประโยชน์สูงสุด

ซึ่งที่ประชุมคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบกรอบการเจรจาดังกล่าว เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2550 รวมถึงได้มีมติเห็นชอบกรอบการเจรจาความตกลงการค้าเสรีของไทย ภายใต้การเจรจาอาเซียนกับสหภาพยุโรป ที่ได้ปรับปรุงตามความเห็นของกระทรวงอุตสาหกรรม เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2550

• ความร่วมมือไทย-มาเลเซีย
ด้านการสนับสนุนการประกอบการ

สืบเนื่องจากที่รัฐบาลไทยและมาเลเซียเห็นชอบที่จะร่วมมือมาตรการสร้างความไว้วางใจ (Confidence Building Measures : CBMs) และที่ประชุมคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทวิภาคี (Joint Commission : JC) ไทย- มาเลเซีย ครั้งที่ 10 ระหว่างวันที่ 27-29 มิถุนายน 2550 มีมติเห็นชอบให้มีการจัดตั้งคณะทำงาน

ร่วมไทย-มาเลเซียด้านการสนับสนุนการประกอบการ (Joint Working Group on Entrepreneurship Development) โดยให้กระทรวงอุตสาหกรรมของไทยร่วมกับกระทรวงพัฒนาการประกอบการและสหกรณ์ของมาเลเซียเป็นหน่วยงานหลัก

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในฐานะฝ่ายเลขานุการตามมติดังกล่าว จึงได้เข้าร่วมประชุมคณะทำงานฯ โดยมี รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม หัวหน้ากลุ่มภารกิจส่งเสริมอุตสาหกรรม และผู้ประกอบการเป็นหัวหน้าคณะผู้แทนฝ่าย ระหว่างวันที่ 19-20 มิถุนายน 2551 ณ เกาะลังกาวิ ประเทศมาเลเซีย ที่ประชุมได้กำหนดแนวทางการดำเนินการที่จะร่วมมือกันเพื่อส่งเสริมและพัฒนาทักษะด้านการประกอบการ การค้า การลงทุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย และภาคเหนือของมาเลเซีย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยต่อไป

• แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมรถไฟฟ้าและอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่อง

ด้วยคณะรัฐมนตรี ได้มีมติเมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2551 ให้การรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนแห่งประเทศไทย (รฟม.) ดำเนินการโครงการรถไฟฟ้าสายสีน้ำเงิน ช่วงหัวลำโพง-บางแค และช่วงบางซื่อ-ท่าพระ โดยมอบหมายให้ รฟม. ร่วมกับ กระทรวงอุตสาหกรรม และกระทรวงคมนาคม ศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาอุตสาหกรรมรถไฟฟ้าและอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องในประเทศ เพื่อส่งเสริมการผลิตภายในประเทศ

กระทรวงอุตสาหกรรม โดยสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้จัดประชุมระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งผู้ประกอบการกลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ เพื่อรับฟังความคิดเห็นในการส่งเสริมอุตสาหกรรมรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนในประเทศ โดยมีความเห็นว่า ประเทศไทยมีศักยภาพในการพัฒนาให้เกิดอุตสาหกรรมรถไฟฟ้า ขึ้นในประเทศได้ เนื่องจากประเทศไทยเป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมยานยนต์ที่สำคัญของโลก ซึ่งปัจจุบันชิ้นส่วนหลายอย่างสามารถผลิตได้เองในประเทศแล้ว เช่น สายไฟฟ้า ระบบปรับอากาศ กระจก ที่นั่ง รววจับ ฉนวนกันความร้อน ยางปูพื้น ระบบทำลมอัด คอมพิวเตอร์รถไฟฟ้า แผ่นปิดผนังและเพดาน เป็นต้น จึงเห็นควรที่จะมีการดำเนินการพัฒนาอุตสาหกรรมรถไฟฟ้าขนส่งมวลชน และอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องในประเทศ ดังนี้

1. ควรเร่งดำเนินการตั้งโรงงานประกอบรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนและพัฒนาอุตสาหกรรมรถไฟฟ้าโดยเร็ว ซึ่งประเด็นสำคัญที่ผู้ผลิตรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนต้องการจากภาครัฐ เพื่อให้ประกอบการตัดสินใจลงทุน คือ เรื่องความชัดเจนของนโยบายการซื้อรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนที่ผลิตขึ้นในประเทศ แผนและระยะเวลาที่ชัดเจนในการสร้างรถไฟฟ้าแต่ละสาย รวมถึงสิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่จะให้กับผู้ลงทุน

2. การสร้างความเชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรมรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนกับอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนในประเทศ โดยควรมีการกำหนดสัดส่วนการใช้วัตถุดิบในประเทศ (Local Content) ในการผลิตรถไฟฟ้าขนส่งมวลชน

3. แผนการพัฒนาของอุตสาหกรรมต้องคำนึงถึงการเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืน โดยส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือระหว่างผู้ผลิตรถไฟฟ้าของต่างประเทศกับผู้ผลิตชิ้นส่วนในประเทศ ในลักษณะ Strategic Partner เพื่อร่วมกันพัฒนาอุปกรณ์และชิ้นส่วนต่างๆ และการถ่ายทอดเทคโนโลยีในระยะยาว

• การแก้ไขปัญหาขาดแคลนเมล็ดกาแฟภายในประเทศ

ในปี 2551 ผลผลิตเมล็ดกาแฟมีปริมาณลดลงจากปีที่ผ่านมากว่าร้อยละ 10 เป็นผลจากชาวสวนกาแฟบางส่วนได้ปรับเปลี่ยนไปปลูกพืชเศรษฐกิจอื่น เช่น ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ส่งผลให้เกิดการขาดแคลนเมล็ดกาแฟเพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตผู้ประกอบการอุตสาหกรรม จึงได้ขอความช่วยเหลือจากภาครัฐ ทั้งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงอุตสาหกรรม และกระทรวงพาณิชย์

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ได้รับมอบจากกระทรวงอุตสาหกรรม ให้เข้าร่วมแก้ไขปัญหาดังกล่าว ผ่านกลไกในเวทีของคณะทำงานพืชกาแฟ คณะอนุกรรมการพืชสวน และคณะกรรมการนโยบายและแผนพัฒนาการเกษตรและสหกรณ์ โดยได้มีการพิจารณาและนำเสนอคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2551 ซึ่งสรุปได้ ดังนี้

1. ให้ผู้ประกอบการโรงงานนำเข้าเมล็ดกาแฟดิบเพื่อผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ส่งออกในปี 2551 จำนวน 10,000 ตัน โดยมีเงื่อนไขต้องทำสัญญาสั่งซื้อเมล็ดกาแฟดิบจากเกษตรกรในราคาตลาดโลก

2. ให้ปรับปรุงประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง การส่งออกนอกราชอาณาจักรฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2524) เพื่อเป็นการรับรองให้เมล็ดกาแฟดิบที่นำเข้ามาผลิตตามข้อ 1 สามารถส่งออกได้ตามปริมาณที่นำเข้ามาและใช้สิทธิส่งออกได้ไม่เกินวันที่ 30 พฤศจิกายน 2551

3. ให้เปิดตลาดสินค้ากาแฟตาม WTO ในโควตาไม่เกิน 10,000 ตัน อัตราภาษีร้อยละ 30 เพื่อให้แปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ

ผลการดำเนินงานข้างต้น ทำให้ในปี 2551 โรงงานแปรรูปผลิตภัณฑ์กาแฟมีปริมาณวัตถุดิบที่เพียงพอสามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ นอกจากนี้เกษตรกรก็สามารถขายผลผลิตได้ในราคาที่สูงขึ้นและส่งผลต่อเนื่องถึงฤดูกาลผลิต ปี 2552 ดังจะเห็นได้ว่าการเปิดจุดรับซื้อเมล็ดกาแฟของผู้ประกอบการแปรรูปรายใหญ่ในราคาที่เกษตรกรพอใจและสูงกว่าราคาตลาดโลกในพื้นที่เพาะปลูก จึงนับได้ว่ากระบวนการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้มีการพิจารณาอย่างครบถ้วนรอบด้าน โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ในภาพรวมและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม การส่งออก และการบริโภคภายในประเทศ

3. การดำเนินงาน/โครงการตามภารกิจหลัก

• ด้านการศึกษาวิจัย และการจัดทำแผน/ยุทธศาสตร์ เพื่อการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม

ผลผลิต : ข้อเสนอเชิงนโยบาย แผน/ยุทธศาสตร์ เพื่อการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมทั้งในระดับมหภาค ระหว่างประเทศ และระดับสาขาอุตสาหกรรม นำเสนอต่อผู้บริหารกระทรวงอุตสาหกรรม และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อผลักดันให้เกิดผลไปสู่ภาคปฏิบัติต่อไป โดยในปี 2551 ได้ดำเนินการในเรื่องต่างๆ ดังนี้

- o การบริหารจัดการยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม โดยการวิเคราะห์ ติดตาม ประเมินผลโครงการภายใต้ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม โดยดำเนินการเป็นรายปี ตั้งแต่ปี 2549 - 2551

- o การศึกษาการพัฒนาเทคโนโลยีและกำลังคนเพื่อเข้าสู่อุตสาหกรรมฐานความรู้ ใน 4 สาขา ได้แก่ อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์พลาสติก อัญมณีและเครื่องประดับ และผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง

- o การศึกษาแนวทางการปรับปรุงประสิทธิภาพพลังงานในภาคอุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมไทย (เน้นอุตสาหกรรมที่มีการใช้พลังงานสูง) 3 สาขา ได้แก่ อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์พลาสติก อาหารแปรรูป

- o การจัดทำแผนแม่บทอุตสาหกรรมอาหาร

- o การศึกษาแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมเคมีชีวภาพ (ระยะที่ 2) โดยเน้นพืชกลุ่มที่ให้น้ำมัน

- o การแสวงหาผลประโยชน์จากข้อตกลงการค้าเสรี โดยศึกษาความตกลงและการใช้ประโยชน์ของความตกลงหุ้นส่วนเศรษฐกิจไทย-ญี่ปุ่น (JTEPA) และความตกลงอาเซียน-ญี่ปุ่น (AJCEP) ในประเด็นต่างๆ เช่น การเปิดตลาดสินค้าอุตสาหกรรม การลงทุนความร่วมมือต่างๆ

- o การจัดทำแผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค ระยะที่ 1 : แผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- o การพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยดำเนินการวิเคราะห์และจัดทำข้อเสนอแนะนโยบาย แผนงาน มาตรการ และแผนปฏิบัติการพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมกับจีนตอนใต้ จีนตะวันตกในภาพรวมตามแนว

พัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจเหนือ-ใต้ (North-South Economic Corridor: NSEC) ภายใต้กรอบ GMS

o การพัฒนาฐานข้อมูลอุตสาหกรรมเชิงเปรียบเทียบ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมไทย ในสาขาอุตสาหกรรมเยื่อกระดาษ กระดาษ และสิ่งพิมพ์ อุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนัง อุตสาหกรรมอาหาร เพื่อให้มีข้อมูลสำหรับไปใช้ในการวิเคราะห์ศักยภาพและความสามารถในการแข่งขัน

• ด้านข้อมูลและสารสนเทศ

ผลผลิต : ข้อมูลและสารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ซึ่งมีความถูกต้อง น่าเชื่อถือ ทันการณ์ เพื่อให้บริการแก่ผู้สนใจ โดยเฉพาะผู้ประกอบการอุตสาหกรรม เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจและการวางแผนดำเนินธุรกิจ รวมทั้งเพื่อให้หน่วยงานภาครัฐนำไปใช้ประกอบการกำหนดนโยบาย จัดทำแผน/ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคอุตสาหกรรม โดยดำเนินการต่างๆ ดังนี้

o ศูนย์วิเคราะห์รายงานสภาวะและเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม โดยดำเนินการสร้างตารางเมตริกซ์บัญชีสังคม (SAM) ที่ทันสมัย และพัฒนาแบบจำลองการคำนวณดุลยภาพทั่วไปของเศรษฐกิจมหภาค (CGE) ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อรองรับการวิเคราะห์ผลกระทบเชิงนโยบายอุตสาหกรรม ตลอดจนปรับปรุงแบบจำลองอื่นๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ให้มีความทันสมัยมากขึ้น

o ศูนย์ข้อมูลเชิงลึก Intelligence unit ซึ่งเป็นเครือข่ายข้อมูลเศรษฐกิจอุตสาหกรรมเชิงลึกของแต่ละสาขา (เช่น Industrial Profiles รายชื่อผู้ประกอบการ สถานการณ์/ภาวะอุตสาหกรรม การพยากรณ์แนวโน้ม/ทิศทาง บทวิเคราะห์และข่าวสารต่างๆ เป็นต้น) โดยประกอบด้วยข้อมูลเชิงลึกใน 5 สาขาอุตสาหกรรม ได้แก่ ยานยนต์ สิ่งทอ ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เหล็กและเหล็กกล้า อุตสาหกรรมอาหาร รวมทั้งข้อมูลเชิงลึกด้านมาตรฐานระบบการจัดการ

o สถิติอุตสาหกรรม และดัชนีอุตสาหกรรมรายเดือน ซึ่งจำแนกกลุ่มอุตสาหกรรมตามมาตรฐานสากลของ UN 53 กลุ่มอุตสาหกรรม 216 สินค้า ครอบคลุม GDP ภาคอุตสาหกรรม ประมาณร้อยละ 75.07 โดยมีดัชนี 8 ชนิด ประกอบด้วย ดัชนีผลผลิต (ถ่วงน้ำหนักมูลค่าเพิ่ม) ดัชนีผลผลิต (ถ่วงน้ำหนักมูลค่าผลผลิต) ดัชนีการส่งสินค้า ดัชนีสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง ดัชนีอัตราส่วนสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง อัตราการใช้กำลังการผลิต ดัชนีแรงงานในภาคอุตสาหกรรม และดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม ทั้งนี้สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมยังได้มีการศึกษาทบทวนจำนวน/กรอบตัวอย่าง รวมถึงวิธีการคำนวณอยู่เสมอเพื่อให้สารสนเทศที่ได้มีประโยชน์ต่อการวิเคราะห์และเตือนภัยให้ได้มากที่สุด

o สรุปรวข้อมูล และจัดทำรายงานผลิตภาพและผลประกอบการอุตสาหกรรมเป็นรายปี ที่แสดงความเคลื่อนไหวของอุตสาหกรรม ขีดความสามารถในการแข่งขัน โครงสร้าง และการปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางอุตสาหกรรม ประสิทธิภาพและสถานภาพของอุตสาหกรรม โดยมีตัวชี้วัดประสิทธิภาพการผลิต (Total Factor Productivity : TFP)

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

รัฐบาลได้ประกาศนโยบายเร่งด่วนให้ปี 2551-2552 เป็น “ปีแห่งการลงทุนไทย (Thailand Investment Year 2008-2009)” เพื่อเร่งฟื้นฟูความเชื่อมั่นของนักลงทุน แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยพร้อมรับการลงทุนทั้งจากนักลงทุนไทยและต่างชาติ ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมาย และกระตุ้นให้ผู้ประกอบการเดิมปรับตัวเพื่อยกระดับความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมไทย เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาล สำนักงานคณะกรรมการ

ส่งเสริมการลงทุน ได้กำหนดแนวทางและมาตรการสำคัญที่จะดำเนินการในช่วง “ปีแห่งการลงทุนไทย 2551-2552” โดยจะผสมผสานการลงทุนทั้งเพื่อตลาดภายในและต่างประเทศ เพื่อลดผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจโลก ดังต่อไปนี้

1. พัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมที่ประเทศไทยมีศักยภาพ เช่น ยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมเกษตร และอุตสาหกรรมที่มี Value Creation
2. สร้างฐานอุตสาหกรรมแห่งอนาคต เช่น อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และพลังงานทดแทน
3. ส่งเสริมการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและเขตอุตสาหกรรมในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Southern Seaboard) และพื้นที่อื่นที่เหมาะสม เพื่อรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมในอนาคต
4. ส่งเสริมการปรับตัวเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และแก้ไขปัญหาของภาคอุตสาหกรรม
5. ส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมไทยในต่างประเทศ เพื่อขยายโอกาสทางธุรกิจ และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน
6. ดำเนินกิจกรรมการตลาดเชิงรุก เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของประเทศ และสร้างความเชื่อมั่นให้นักลงทุน
7. ปรับปรุงการให้บริการและมาตรการต่างๆ ที่เอื้อต่อการลงทุน
8. จัดตั้ง “กองทุนพัฒนาความสามารถในการแข่งขันและการลงทุน”

สำหรับผลการดำเนินการตามนโยบายปีแห่งการลงทุนปี 2551-2552 (Thailand Investment Year 2008-2009) สรุปได้ดังนี้

1. พัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมที่ไทยมีศักยภาพ เช่น ยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมเกษตร และอุตสาหกรรมที่มี Value Creation

1.1 ส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมที่ไทยมีศักยภาพอย่างต่อเนื่อง เช่น ชิ้นส่วนยานยนต์ Hard Disk Drive อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า เป็นต้น

1.2 อนุมัติโครงการรถยนต์ประหยัดพลังงานมาตรฐานสากล (Eco Car) รวมทั้งหมด 6 โครงการ เงินลงทุนรวมกัน 43,440 ล้านบาท ปริมาณการผลิตรถยนต์ Eco Car รวมกันเกือบ 7 แสนคัน ซึ่งคาดว่าจะมีการลงทุนกิจการผลิตชิ้นส่วน Eco Car ตามมาอีกประมาณ 100,000 ล้านบาท

1.3 ได้จัดทำข้อเสนอเพื่อปรับปรุงนโยบายส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งเป็นหนึ่งใน Value Creation Industries เพื่อนำเสนอคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน พิจารณาต่อไป

1.4 จัดงาน Subcon Thailand 2008 ที่ศูนย์แสดงสินค้าและการประชุม นานาชาติไบเทค ระหว่างวันที่ 14-17 พฤษภาคม 2551 โดยมีผู้ผลิตชิ้นส่วนเข้าร่วมแสดงสินค้า 203 ราย และมีบริษัทผู้ซื้อเข้าร่วมงาน 75 บริษัท โดยมีมูลค่าซื้อขายภายในงาน รวมกว่า 2,500 ล้านบาท

2. สร้างฐานอุตสาหกรรมแห่งอนาคต เช่น อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และพลังงานทดแทน

2.1 จัดสัมมนา "การส่งเสริมการลงทุนธุรกิจเทคโนโลยีชีวภาพ" ร่วมกับ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) และ TCELS เมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2551 ผลักดันให้ผู้ประกอบการไทยในกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร อาหาร ยา และสิ่งแวดล้อม ตื่นตัวในการพัฒนาต่อยอดธุรกิจของตนไปสู่ธุรกิจเทคโนโลยีชีวภาพ โดยมีผู้เข้าร่วมสัมมนามากกว่า 500 คน

2.2 กำลังดำเนินการปรับปรุงประเภทกิจการที่ให้การส่งเสริม เพื่อกระตุ้นให้ผู้ประกอบการปรับตัวไปสู่การเพิ่มมูลค่าและใช้เทคโนโลยีขั้นสูงมากขึ้น โดยจะกำหนดเงื่อนไขและสิทธิประโยชน์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้นสำหรับแต่ละประเภทกิจการที่ให้การส่งเสริม

2.3 จัดคณะเดินทางไปร่วมงานเทคโนโลยีชีวภาพ BIO 2008 ที่นครซานดิเอโก ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นหัวหน้าคณะ นับเป็นการเข้าร่วมงานเป็นปีที่ 3 ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (ปี 2006 ที่นครชิคาโก และปี 2007 ที่นครบอสตัน)

2.4 ในช่วงเดือน มกราคม-สิงหาคม 2551 ได้อนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมพลังงานทดแทน จำนวน 30 โครงการ โดยมีโครงการที่สำคัญ ได้แก่ โครงการผลิตไบโอดีเซลจากน้ำมันปาล์ม จำนวน 2 โครงการ ลงทุนรวม 2,400 ล้านบาท โครงการผลิตไฟฟ้าจากไอน้ำ, Bio Gas และ Bio Mass จำนวน 15 โครงการ ลงทุนรวม 4,000 ล้านบาท

3. ส่งเสริมการลงทุนเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและเขตอุตสาหกรรมในพื้นที่ Southern Seaboard หรือพื้นที่อื่นที่เหมาะสม เพื่อรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมในอนาคต

3.1 ผลักดันให้เกิดการลงทุนอุตสาหกรรมเหล็กขั้นต้นคุณภาพสูง โดยการประชุมหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและบริษัทเอกชนที่สนใจลงทุนทั้ง 4 ราย (Nippon Steel, JFE Steel, Arcelor Mittal, Bao Steel) อย่างต่อเนื่อง

3.2 ร่วมกับ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เร่งรัดให้มีการจัดหาพื้นที่เพื่อพัฒนาเป็นเขตอุตสาหกรรมในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Southern Seaboard) เพื่อรองรับอุตสาหกรรมสำคัญ ได้แก่ ปิโตรเคมี เหล็ก พืชพลังงาน อาหาร อุตสาหกรรม และท่องเที่ยว ซึ่งขณะนี้มีข้อสรุปพื้นที่ที่เหมาะสมในเบื้องต้นแล้ว และเตรียมนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาโดยด่วนต่อไป

3.3 จัดคณะเดินทางไปพบปะผู้บริหารและเยี่ยมชมการดำเนินงานของบริษัท Nippon Steel และ JFE Steel ที่ประเทศญี่ปุ่น และบริษัท Arcelor Mittal ที่ประเทศเบลเยียม และยังมีแผนจะจัดคณะเดินทางไปพบปะกับผู้บริหารของบริษัท เหล็กอีก 1 รายที่เหลือ (Bao Steel) ในอนาคตอันใกล้

3.4 จัดสัมมนาระดมความคิดเห็นเรื่อง การพัฒนาอุตสาหกรรมเหล็กที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและอยู่ร่วมกับชุมชนอย่างยั่งยืน เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2551 มีนักวิชาการ ชุมชน และสื่อมวลชนเข้าร่วมประชุมประมาณ 200 คน ให้ข้อเสนอแนะในประเด็นความสำคัญของอุตสาหกรรมเหล็กต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีของอุตสาหกรรมเหล็กและการป้องกันผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาอุตสาหกรรมเหล็กที่อยู่ร่วมกับชุมชนอย่างยั่งยืน

4. ส่งเสริมการปรับตัวเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน และแก้ไขปัญหาของภาคอุตสาหกรรม

4.1 จัด Workshop เรื่องการสนับสนุนการวิจัยและพัฒนากับผู้ประกอบการ ใน 6 อุตสาหกรรม (สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ชิ้นส่วนยานยนต์ ยางและผลิตภัณฑ์ยาง อาหาร บรรจุกภัณฑ์ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์) ร่วมกับสถาบันวิจัยนโยบายเศรษฐกิจการคลัง ตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์-มีนาคม 2551 เพื่อกระตุ้นให้ผู้ประกอบการตื่นตัวในการทำวิจัยและพัฒนา โดยได้สรุปผลการสัมมนาของทุกอุตสาหกรรมเป็นรายงาน "การศึกษาการลงทุนด้านวิจัยและพัฒนาใน 6 อุตสาหกรรม" เรียบร้อยแล้ว

4.2 ส่งเสริมให้มีการลงทุนเพื่อปรับเปลี่ยนเครื่องจักรไปสู่เทคโนโลยีที่ทันสมัย การปรับปรุงเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพในการผลิต และลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

4.3 ส่งเสริมให้มีการพัฒนาคุณภาพอาหารไทยส่งออกโดยจัดตั้งศูนย์ทดสอบทางเคมีของอาหาร โดยอนุมัติให้การส่งเสริมโครงการลงทุนกิจการศูนย์ทดสอบผลิตภัณฑ์อาหารส่งออก ของบริษัทศูนย์วิทยาศาสตร์เบทาโกร มูลค่าการลงทุน 112 ล้านบาท เพื่อให้บริการทดสอบทางเคมีกับตัวอย่างอาหารสัตว์ เนื้อสัตว์ผลิตภัณฑ์

และบริการเพาะเชื้อและสกัดเชื้อจากตัวอย่างอาหาร ซึ่งการอนุมัติให้ส่งเสริมการลงทุนครั้งนี้จะช่วยยกระดับมาตรฐานและความปลอดภัยของสินค้าส่งออกไทยให้แข่งขันได้

4.4 ส่งเสริมการลงทุนพัฒนาเทคโนโลยีด้านการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอ ของบริษัทวิจัยนวัตกรรมสิ่งทอ มูลค่าการลงทุน 20 ล้านบาท ผลิตเสื้อผ้าพลังงานแสงอาทิตย์ ที่มีคุณสมบัติพิเศษ สามารถป้องกันรังสียูวี ระบายอากาศได้ดี แห้งเร็ว ที่สำคัญยังดูดซับเหงื่อได้ ซึ่งเป็นกิจการที่ เน้นเรื่องการลงทุนส่งเสริมและวิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีคุณภาพสูงขึ้น โดยมีเป้าหมายกระตุ้นให้ผู้ประกอบการปรับตัว พัฒนายกระดับสินค้าให้สามารถแข่งขันได้

4.5 การส่งเสริมกิจการสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค (ROH) โดยมติคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม 2551 ได้เห็นชอบให้เพิ่มสิทธิประโยชน์การยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร อุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัยและพัฒนาและจัดตั้งสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาคในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น โดยขอความร่วมมือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ กรมสรรพากร กรมพัฒนาธุรกิจการค้า ธนาคารแห่งประเทศไทย และกระทรวงการต่างประเทศ ร่วมกันเร่งปรับปรุงแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ ROH ในประเทศ ทั้งเงื่อนไขและระเบียบปฏิบัติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

5. ส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมไทยในต่างประเทศ เพื่อขยายโอกาสทางธุรกิจ และเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน

5.1 สืบรวจข้อมูลการลงทุนและพบปะภาคเอกชนที่ประเทศชูดานอิสราเอล ไนจีเรีย และบอตสวานา

5.2 จัดสัมมนาเผยแพร่ข้อมูลและโอกาสการลงทุนในประเทศชูดานอิสราเอล ไนจีเรีย และบอตสวานา ที่ประเทศไทย

5.3 จัดกิจกรรมสร้างเครือข่ายที่ประเทศพม่า (ตอนใต้) กัมพูชา (รัตนคีรี) เวียดนาม (ดาลัด)

5.4 จัดกิจกรรม Focus Group Mission ที่ประเทศลาว (หลวงพระบาง) เวียดนาม (ตอนเหนือ) กัมพูชา (พนมเปญ) และพม่า (ย่างกุ้ง)

5.5 จัดกิจกรรม Business Mission ที่ประเทศเวียดนาม (โฮจิมินห์และตอนเหนือ) พม่า (ย่างกุ้ง ทวาย มะริด) และกัมพูชา

5.6 จัดสัมมนาเผยแพร่ข้อมูลและโอกาสการลงทุนในพม่า (ตอนใต้) กัมพูชา และเวียดนาม ที่ประเทศไทย

5.7 จ้างที่ปรึกษาเพื่อประสานงานและสนับสนุนการลงทุนไทยในประเทศเป้าหมาย

5.8 ของบประมาณเพื่อเตรียมจัดตั้ง Investment Support Center เพื่อเป็นศูนย์ประสานการเชื่อมโยงธุรกิจ และให้บริการข้อมูล คำปรึกษา และบริการอื่นๆ แก่นักลงทุนไทยที่เริ่มต้นทำธุรกิจในประเทศเป้าหมาย จำนวนปีละ 40 ล้านบาท (ยังไม่ได้รับจัดสรรงบประมาณ)

6. ดำเนินกิจกรรมการชักจูงการลงทุนเชิงรุก เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของประเทศ และสร้างความเชื่อมั่นให้แก่นักลงทุน

6.1 สร้างความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างภาครัฐและเอกชนในรูปแบบ PPP (Public-Private Partnership) โดยได้จัดประชุมหารือระหว่างผู้บริหารระดับสูงของกระทรวงอุตสาหกรรม และองค์กรเอกชนที่สำคัญ ได้แก่

- สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (15 กุมภาพันธ์ 2551)
- หอการค้าไทย (20 กุมภาพันธ์ 2551)
- หอการค้าต่างประเทศในประเทศไทย (JFCCT) (6 มีนาคม 2551)
- หอการค้าญี่ปุ่นในประเทศไทย (JCC) (21 มีนาคม 2551)

6.2 จัดสัมมนาเพื่อชี้แจงและเผยแพร่นโยบาย “ปีแห่งการลงทุน 2551-2552” ได้แก่

- สัมมนาใหญ่ ณ โรงแรมเซ็นทาราแกรนด์ มีผู้เข้าร่วมสัมมนากว่า 1,000 คน เมื่อวันที่ 10 เมษายน 2551
- จัดสัมมนาตามจังหวัดใหญ่ๆ ในส่วนภูมิภาค (ชลบุรี ขอนแก่น เชียงใหม่) ในช่วงเดือน พฤษภาคม-กรกฎาคม 2551
- วางแผนจัดการประชุม “BOI พบนักลงทุน” ในนิคมอุตสาหกรรม และเขตอุตสาหกรรมต่างๆ
- จัดการสัมมนานักลงทุนญี่ปุ่น ซึ่งเป็นนักลงทุนรายใหญ่ที่สุด เพื่อเผยแพร่นโยบายปีแห่งการลงทุน ที่ประเทศญี่ปุ่น ระหว่างวันที่ 21-23 พฤษภาคม 2551

6.3 จัดทำแผนประชาสัมพันธ์เชิงรุก “ปีแห่งการลงทุน 2551-2552” ทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความเข้าใจให้สังคมและชุมชน เห็นความสำคัญของการลงทุนในอุตสาหกรรมพื้นฐาน โดยเฉพาะเหล็กและปิโตรเคมี

6.4 ดำเนินกิจกรรมประชาสัมพันธ์ เช่น จัดการพบปะกับสมาคมผู้สื่อข่าวต่างประเทศในประเทศไทย (FCCT) เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2551 โดยมีนักข่าวต่างประเทศ เข้าร่วมกว่า 50 คน และบรรยาย “ปีแห่งการลงทุน” แก่คณะ US-ASEAN Business Council ซึ่งประกอบด้วยนักลงทุนรายใหญ่ของสหรัฐอเมริกา ในวันที่ 29 เมษายน 2551 ที่กระทรวงการต่างประเทศ และกำหนดการบรรยายแก่คณะเอกอัครราชทูตและกงสุลใหญ่ ไทยจากทั่วโลกในวันที่ 26 พฤษภาคม 2551 ที่กระทรวงการต่างประเทศ

6.5 ประสานกับกระทรวงการต่างประเทศ เพื่อเร่งรัดการเปิดสำนักงานเศรษฐกิจการลงทุนในต่างประเทศเพิ่มเติม 6 แห่ง (ไชล ไทยเป่ ปักกิ่ง กวางโจว ซิดนีย์ และสต็อกโฮล์ม)

6.6 จัดคณะ Investment Roadshow นำโดยผู้บริหารระดับสูงเดินทางไปชักจูงการลงทุนในประเทศเป้าหมาย เช่น ญี่ปุ่น ยุโรป สหรัฐอเมริกา เป็นต้น จำนวน ประมาณ 44 คณะ ในช่วงเดือน กุมภาพันธ์-กันยายน 2551

6.7 เข้าร่วมประชุมเจรจาและจัดทำข้อตกลงด้านการลงทุนในเวทีระหว่างประเทศ ในช่วงเดือนตุลาคม 2550-สิงหาคม 2551 จำนวน 44 ครั้ง เช่น การประชุม Strengthening ASEAN Integration, การประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนและคณะกรรมาธิการว่าด้วยเขตการลงทุนอาเซียน (AEM-AIA Council) เป็นต้น

7. ปรับปรุงการให้บริการ และมาตรการต่างๆ ที่เอื้อต่อการลงทุน

7.1 เตรียมการนำเสนอร่าง พ.ร.บ.ส่งเสริมการลงทุนฉบับใหม่ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมพิจารณา

7.2 ปรับปรุงการให้บริการและอำนวยความสะดวกแก่นักลงทุน ดังต่อไปนี้

- เปิดให้บริการ One Stop Service Center ที่ศูนย์บริการลงทุน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เมื่อวันที่ 20 มีนาคม 2551

- ลงนาม MOU กับกรมศุลกากร เพื่อใช้ระบบ Single Window เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2551

- พัฒนาการให้บริการการใช้สิทธิประโยชน์ด้วยระบบ online กับกรมศุลกากร โดยเริ่มจากการนำเข้าเครื่องจักรในเดือน มิถุนายน 2551 และการนำเข้า-ส่งออกวัตถุดิบภายในปี 2552

- ลดเวลาการอนุมัติโครงการไม่เกิน 40 ล้านบาท และกิจการ Software ให้เหลือไม่เกิน 15 วัน นับตั้งแต่วันที่รับคำขอ (เริ่มตั้งแต่ 6 พฤษภาคม 2551)

7.3 จัดประชุม Subcommittee on Business Environment ภายใต้ข้อตกลง JTEPA ครั้งที่ 1 ร่วมกับคณะกรรมการฝ่ายญี่ปุ่นและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

8. จัดตั้งกองทุนพัฒนาความสามารถในการแข่งขันและการลงทุนร่วมกับ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม จัดทำข้อเสนอเพื่อจัดตั้งกองทุนพัฒนาความสามารถในการแข่งขันและการลงทุนในวงเงิน 5,000 ล้านบาท (ปีงบประมาณ 2551-2554) เพื่อเร่งกระตุ้นให้ผู้ประกอบการปรับตัว เพื่อยกระดับความสามารถในการแข่งขัน รวมทั้งเตรียมความพร้อมบุคลากร และพัฒนาความสามารถด้านการวิจัยและพัฒนา เพื่อรองรับการลงทุนอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในอนาคต

สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย

ระเบียบวาระอ้อยแห่งชาติ

1. หลักการและเหตุผล

อ้อยเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญชนิดหนึ่งของประเทศไทย โดยในฤดูการผลิตปี 2550/2551 ประเทศไทยมีพื้นที่ปลูกอ้อยประมาณ 6.2 ล้านไร่ ผลผลิตอ้อย 73.2 ล้านตัน ได้ผลผลิตเฉลี่ยประมาณ 11.81 ตัน/ไร่ ซึ่งนับว่ายังอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่ง ทั้งนี้ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีสภาพภูมิอากาศเหมาะต่อการปลูกอ้อยเป็นอย่างมาก ข้อจำกัดที่ทำให้ผลผลิตอ้อยของไทยต่ำ เนื่องจากชาวไร่อ้อยส่วนใหญ่ปลูกอ้อยโดยอาศัยน้ำฝน ขาดการจัดการด้านน้ำ ดินและปุ๋ย รวมทั้งการขาดแคลนเทคโนโลยีที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่และในแต่ละขั้นตอนการผลิต ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพด้านอ้อยเพื่อเพิ่มผลผลิต ลดต้นทุน ให้แก่ชาวไร่อ้อยให้มีรายได้ในระดับที่สามารถดำรงอาชีพอยู่ต่อไปได้ และให้อุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายของไทยสามารถยืนหยัดต่อไปได้อย่างยั่งยืน

ปีการผลิต	อ้อย		น้ำตาล		ค่าความหวาน (ซี.ซี.เอส.)
	ผลผลิต (ล้านตัน)	ประสิทธิภาพการผลิต (ตันต่อไร่)	ผลผลิต (ล้านตัน)	ประสิทธิภาพการผลิต (ก.ก.ต่อตันอ้อย)	
2541/42	50.06	8.78	5.19	103.72	11.66
2542/43	53.13	9.01	5.52	103.90	11.70
2543/44	48.65	9.04	4.98	102.41	11.62
2544/45	59.49	9.50	6.13	103.85	11.72
2545/46	74.07	10.43	7.28	98.59	11.17
2546/47	64.48	9.10	7.01	108.71	12.09
2547/48	47.82	7.37	5.17	108.22	12.17
2548/49	46.69	7.91	4.78	103.56	11.61
2549/50	63.80	9.86	6.72	105.33	11.91
2550/51	73.2	11.81	7.74	106.59	12.1

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย

2. ความสำคัญของอ้อย

2.1 อ้อยเป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายซึ่งเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยเป็นแหล่งสร้างงานแก่ชาวไร่อ้อยและแรงงานเก็บเกี่ยวอ้อยในชนบท มากกว่า 1,000,000 คน สามารถสร้างรายได้จากการจำหน่ายน้ำตาลทั้งในประเทศและส่งออกมูลค่ามากกว่าปีละ 70,000 ล้านบาท โดยในส่วนนี้เป็นมูลค่าอ้อยประมาณกว่า 50,000 ล้านบาท

2.2 อ้อยเป็นพืชที่สามารถใช้ประโยชน์ได้ทุกส่วน นอกจากใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตน้ำตาลแล้ว ยังใช้เป็นวัตถุดิบตั้งต้นในการผลิตผลิตภัณฑ์อื่นๆ ได้หลากหลาย เช่น แอลกอฮอล์ ผลิตภัณฑ์ชีวเคมี ผลิตภัณฑ์พลอยได้ ได้แก่ กากและใบอ้อย ใช้ผลิตกระดาษ ปุ๋ยชีวภาพ และใช้เป็นเชื้อเพลิงในการผลิตไฟฟ้า ส่วนกากน้ำตาลยังสามารถใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตสุรา และเอทานอล เป็นต้น

2.3 ในปัจจุบัน ประเทศไทยมีการใช้ประโยชน์จากอ้อยยังไม่คุ้มค่า โดยมีการใช้อ้อยทั้งหมดไปผลิตเป็นน้ำตาลและฟางพาราขายได้จากการส่งออกน้ำตาลเป็นหลัก ทำให้ประสบปัญหาเมื่อราคาในตลาดโลกตกต่ำ การส่งเสริมการนำอ้อยและกากน้ำตาลไปผลิตเอทานอลเป็นแนวทางหนึ่งในการสร้างมูลค่าเพิ่มรายได้ลดการพึ่งพาการส่งออกน้ำตาล และการลดการส่งออกน้ำตาลของไทย จะส่งผลให้ราคาน้ำตาลในตลาดโลกสูงขึ้นด้วย

2.4 ความต้องการด้านพลังงานได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างมาก ประเทศไทยต้องพึ่งพาการนำเข้าพลังงานเป็นหลัก เมื่อราคาน้ำมันปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ต้องสูญเสียเงินตราต่างประเทศ โดยที่อ้อยเป็นพืชที่มีศักยภาพสูงในการผลิตพลังงาน โดยเฉพาะเอทานอลที่ใช้ทดแทนน้ำมันเชื้อเพลิงในรถยนต์และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป การผลิตเอทานอลจากอ้อยโดยตรงจะมีความคุ้มค่ามากที่สุด ทั้งทางด้านต้นทุนการผลิต และต้นทุนการจัดการของเสียจากกระบวนการผลิตที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการนำอ้อยไปผลิตเอทานอลเพื่อใช้เป็นเชื้อเพลิง ก่อให้เกิดอุปสงค์ (Demand) ในการใช้อ้อยและกากน้ำตาลไปใช้เป็นวัตถุดิบมากขึ้น มีตลาดรองรับอ้อยและกากน้ำตาลมากขึ้น ทำให้ราคาอ้อยสูงขึ้นซึ่งพลังงานจากอ้อยสามารถสร้างขึ้นมาได้ตลอดเวลาไม่มีวันหมดสิ้น และประเทศไทยนอกจากจะตั้งอยู่ในภูมิประเทศที่เหมาะสมแล้ว ยังมีศักยภาพสูงในการผลิตอ้อยอีกด้วย

3. สภาพปัจจุบันในการผลิตอ้อยของไทย

3.1 การผลิตอ้อยของไทยยังประสบปัญหาด้านประสิทธิภาพการผลิตต่ำ โดยได้ผลผลิตอ้อยเฉลี่ยที่ประมาณ 9-10 ตันต่อไร่ และค่าความหวานต่ำอยู่ที่ประมาณ 11-12 ซี.ซี.เอส. ต้นทุนการผลิตสูง ในขณะที่ บราซิล และออสเตรเลีย ซึ่งเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าในด้านการผลิตอ้อยในอันดับต้นของโลกต่างมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพการผลิตอ้อย โดยมีผลผลิตอ้อยเฉลี่ยอยู่ที่ 13-15 ตันต่อไร่ ค่าความหวานเฉลี่ยที่ 13-15 ซี.ซี.เอส.

ปัจจัยสำคัญซึ่งส่งผลให้ผลผลิตอ้อยของไทยอยู่ในระดับต่ำ เนื่องมาจาก

- 1) ขาดการวิจัยและพัฒนาพันธุ์อ้อยที่ให้ผลผลิตและค่าความหวานสูง ทนทานต่อโรคและแมลงศัตรู เพื่อทดแทนพันธุ์เดิมที่เสื่อมสภาพอย่างต่อเนื่อง
- 2) ขาดการจัดการเขตกรรม ได้แก่ การบำรุงรักษาดิน การบริหารจัดการน้ำในไร่อ้อย การใช้ปุ๋ย การป้องกันโรคและศัตรูอ้อยอย่างมีประสิทธิภาพ
- 3) ขาดการพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อนำมาใช้ในการผลิตและการบริหารจัดการในไร่อ้อย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุน
- 4) ต้นทุนการเก็บเกี่ยวและขนส่งอ้อยเข้าโรงงานสูง (ประมาณร้อยละ 30 ของราคาอ้อย) ทำให้ชาวไร่อ้อยได้ผลตอบแทนต่ำ ไม่คุ้มต้นทุนการผลิต เนื่องจากขาดการบริหารจัดการเก็บเกี่ยวและขนส่งอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การเผาอ้อยก่อนการเก็บเกี่ยวอันเนื่องมาจากการขาดแคลนแรงงานยังส่งผลกระทบต่อคุณภาพอ้อยและสิ่งแวดล้อมด้วย

3.2 ราคาอ้อยในปัจจุบันไม่มีเสถียรภาพ อยู่ในระดับต่ำ อันเนื่องมาจากปัจจัยสำคัญดังนี้

- 1) การใช้ประโยชน์จากอ้อยยังไม่คุ้มค่า เนื่องจากขาดการส่งเสริมสนับสนุนการนำอ้อยไปใช้ในอุตสาหกรรมต่อเนื่องเพื่อเพิ่มมูลค่าและสร้างรายได้เพิ่มเติม โดยเฉพาะนโยบายของรัฐบาล ในการส่งเสริม การนำอ้อยไปผลิตเอทานอล เป็นเชื้อเพลิงไม่มีความชัดเจนและเป็นรูปธรรม ส่งผลให้ผู้ประกอบการไม่มั่นใจในนโยบายของรัฐ ทำให้มีการใช้เอทานอล

ไม่แพร่หลาย นอกจากนี้ยังขาดปัจจัยสนับสนุนในการส่งออก

- 2) ราคาน้ำตาลทรายภายในประเทศอยู่ในระดับต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศผู้ผลิตน้ำตาลทรายและประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากถูกควบคุมราคาโดยกระทรวงพาณิชย์ มิได้เป็นไปตามกลไกตลาด
- 3) การกำหนดราคาอ้อยมิได้คำนึงถึงต้นทุนการผลิต แต่ขึ้นอยู่กับรายได้ของระบบอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายที่ได้รับ โดยมีตัวแปรสำคัญ ประกอบด้วย
 - ราคาน้ำตาลทรายส่งออก ขึ้นอยู่กับราคาตลาดโลก มีความผันผวน เนื่องจากปริมาณการผลิตและความต้องการเติบโต การเข้ามาการเก็งกำไรของกองทุนในตลาดล่วงหน้า

- การนำกากน้ำตาลไปใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์ต่อเนื่องยังมีน้อย เช่น นำไปผลิตเป็นเอทานอล ส่งผลให้ราคายังอยู่ในระดับต่ำ จำเป็นต้องสร้างอุปสงค์ให้มีการนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตสินค้าอื่น ๆ มากขึ้นเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม
- อัตราแลกเปลี่ยน จากการอ่อนค่าของเงินเหรียญสหรัฐ ซึ่งเป็นสกุลเงินหลักที่ใช้ซื้อขาย น้ำตาลในตลาดล่วงหน้า ประกอบกับค่าเงินบาทของไทยแข็งค่าขึ้นอย่างมาก ส่งผลให้รายได้จากการส่งออกลดลง และราคาอ้อยที่ชาวไร่อ้อยได้รับลดลง

4. แนวทางการพัฒนาด้านอ้อยในระยะยาว

ในการพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพด้านอ้อยในระยะยาวเพื่อลดต้นทุนการผลิต สร้างรายได้เพิ่มให้แก่ชาวไร่อ้อยให้สามารถดำรงอาชีพอยู่ต่อไปได้ จำเป็นต้องพัฒนาการผลิตอ้อยอย่างเป็นระบบ ครอบคลุมทั้งกระบวนการผลิต โดยมีเป้าหมายการผลิตและแผนการพัฒนาด้านอ้อย ดังนี้

เป้าหมายการผลิตอ้อย

การพัฒนาการผลิตอ้อยมีเป้าหมายในระยะยาว เพื่อให้มีอ้อยเพียงพอต่อการผลิตน้ำตาล เพื่อการบริโภคในประเทศ การรักษาสตาดน้ำตาลของไทย และการนำอ้อยส่วนที่เหลือไปผลิตเอทานอลใช้แทนน้ำมันเชื้อเพลิง เพื่อลดการนำเข้าพลังงานจากต่างประเทศ สร้างความมั่นคงด้านพลังงาน และสร้างความสมดุลในการผลิตน้ำตาล ซึ่งใช้เป็นทั้งอาหาร และพลังงาน (Food and Fuel balance) ซึ่งจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการผลิต มิให้เกิดการขาดแคลนนตาลในตลาดโลก รักษาตลาดส่งออกน้ำตาลสำคัญของไทยต่อไป โดยจัดสรรการใช้อ้อยเพื่อผลิตน้ำตาลและพลังงานให้สมดุลและเหมาะสมดังนี้

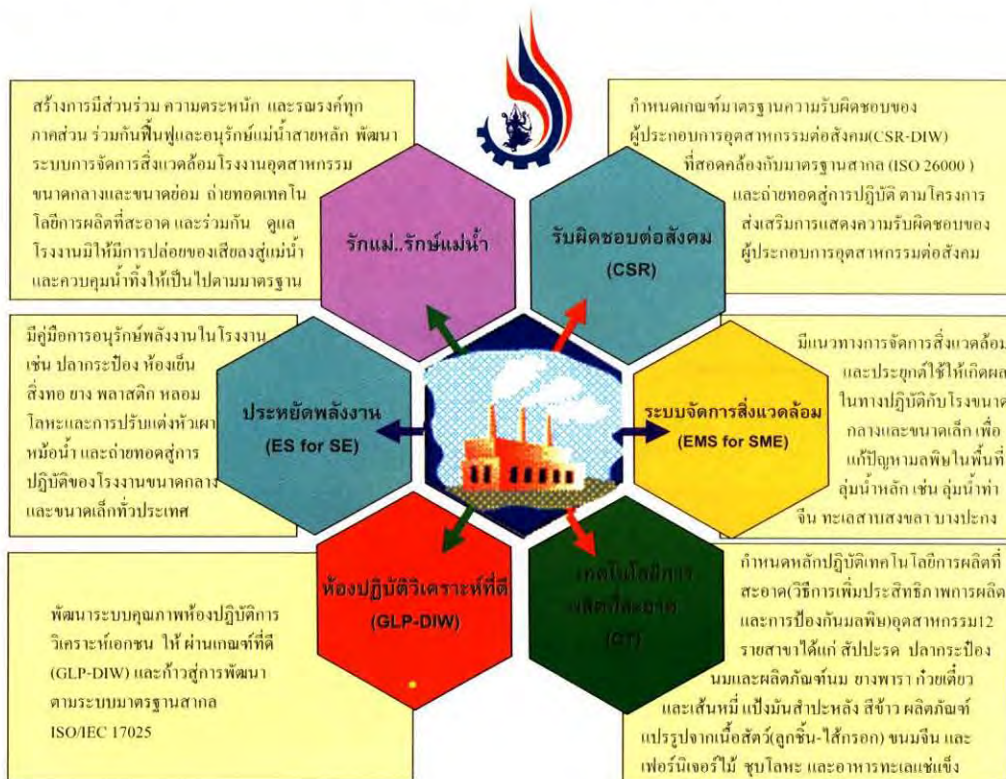
เป้าหมายอ้อย ระยะ 3 ปี (ฤดูกาลผลิตปี 2551/52-2553/54)

เป้าหมาย	2550/51 (ปีปัจจุบัน)	2551/52	2552/53	2553/54
1. เป้าหมายอ้อย (ล้านตัน)	73.2	80	87	95
1.1 ผลผลิตต่อไร่ (ตัน)	11.81	13	14	15
1.2 พื้นที่เพาะปลูกอ้อย (ล้านไร่)	6.2	6.2	6.2	6.2
1.3 อ้อยเพื่อผลิตน้ำตาลบริโภคในประเทศ (ล้านตัน)	18	20	20	20
1.4 อ้อยเพื่อผลิตน้ำตาลส่งออก (ล้านตัน)	55.2	42	37	32
1.5 อ้อยส่วนที่เหลือเพื่อผลิตเอทานอล(ล้านตัน)	0	18	30	43
2. เป้าหมายน้ำตาล (ล้านตัน)				
2.1 ประสิทธิภาพการผลิตน้ำตาล (ก.ก./ตันอ้อย)	106	107	107	108
2.2 เป้าหมายการผลิตน้ำตาล (ล้านตัน)	7.60	6.63	6.10	5.62
3. ปริมาณเอทานอลที่ผลิตจากอ้อย (ล้านลิตร/ปี)	0	1,440	2,400	3,440

กรมโรงงานอุตสาหกรรม

กรมโรงงานอุตสาหกรรม มีภารกิจเกี่ยวกับการพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรม โดยการกำกับดูแล ส่งเสริม และสนับสนุนการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม เพื่อผลักดันให้ธุรกิจอุตสาหกรรมมีศักยภาพ ในการแข่งขัน พัฒนาอย่างยั่งยืน เป็นที่ยอมรับของสากล โดยเน้นด้านเทคโนโลยีการผลิต สิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย การอนุรักษ์พลังงาน วัสดุอันตราย และสารเคมี เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย และพันธกรณีตามข้อตกลงระหว่างประเทศ

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 ได้ดำเนินโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมโดยการกำกับดูแล ส่งเสริม และสนับสนุนการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม ด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย การอนุรักษ์พลังงาน และความรับผิดชอบต่อผู้ประกอบการต่อสังคม ที่สำคัญๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

โครงการ “รักแม่ รักแม่ น้ำ”

สืบเนื่องจากการดำเนินโครงการ “เจ้าพระยาสดใส เทิดไท้องค์ราชัน” ของรัฐบาลในโอกาสสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550 เพื่อประสานความร่วมมือในการฟื้นฟู ติดตาม และเฝ้าระวังแม่น้ำเจ้าพระยาให้มีคุณภาพตามมาตรฐาน ส่งเสริมการท่องเที่ยวและอาชีพของชุมชนริมน้ำ และถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว กอปรกับสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ได้มีพระราชเสาวนีย์เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2550 เกี่ยวกับแม่น้ำเจ้าพระยา

กรมโรงงานอุตสาหกรรม ได้จัดทำโครงการ “รักแม่ รักแม่ น้ำ” โดยประสานกับหน่วยงานและผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต่างๆ ในลุ่มน้ำเจ้าพระยา ทำจีน แม่กลอง และบางปะกง สร้างการมีส่วนร่วม ความตระหนัก และธรรมาภิบาล ทุกภาคส่วน ร่วมกันฟื้นฟู และอนุรักษ์ แม่น้ำ พัฒนาระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม โรงงานอุตสาหกรรม ถ่ายทอดเทคโนโลยี การผลิตที่สะอาด และร่วมกันดูแล โรงงานไม่ให้ปล่อยของเสียลงสู่น้ำ และควบคุมน้ำทิ้งให้เป็นไปตามมาตรฐาน ทั้งนี้ การดำเนินงานได้รับความร่วมมือ จากหน่วยงาน และผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมเป็นอย่างดี น้ำทิ้งของ โรงงานในลุ่มน้ำสายหลักเป็นไปตาม เกณฑ์มาตรฐานมากกว่าร้อยละ 90 โรงงานต่างๆ ได้รับการพัฒนาระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม 46 โรงงาน และได้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตที่สะอาด 17 โรงงาน และจะดำเนินโครงการนี้ต่อเนื่อง ต่อไป

โครงการประหยัดพลังงาน (ES for SE)

จากสภาวะวิกฤตด้านราคาพลังงานซึ่งเป็นปัญหาของผู้ประกอบการโรงงาน ในประเด็นต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้น กรมโรงงานอุตสาหกรรม จึงได้จัดทำโครงการประหยัดพลังงานสำหรับโรงงานอุตสาหกรรมขนาดเล็ก (Energy Saving for Small Enterprise :ES for SE) เพื่อส่งเสริมสนับสนุนโรงงานขนาดเล็ก มีการจัดการและประหยัดพลังงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และลดการใช้พลังงานในระดับประเทศได้อีกด้วย

โครงการดังกล่าว มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนผู้ประกอบการโรงงานขนาดเล็ก (Small Enterprise) ลดต้นทุนการผลิต โดยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และการประหยัดพลังงาน และสร้างโรงงานขนาดกลางและขนาดเล็กให้เป็นต้นแบบการประหยัดพลังงาน ใน 19 กลุ่มจังหวัด (19 Cluster) ทั่วประเทศ ตลอดจนสร้างจิตสำนึกในการประหยัดพลังงานให้บุคลากรภาคอุตสาหกรรม

ผลการประหยัดพลังงาน ปี 2551

ลำดับ	รายการ	ผลการประหยัดค่าพลังงาน
1	ค่าใช้จ่ายด้านพลังงานรวม	272,910.62 (GJ/year)
	● พลังงานความร้อน	232,979.40 (GJ/year)
	● พลังงานไฟฟ้า	39,931.21 (GJ/year)
2	ค่าใช้จ่ายที่ประหยัดได้	86,979,150.49 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 21.70
3	เงินลงทุนในมาตรการ	41,736,582.53 บาท
4	ระยะเวลาคืนทุน	0.48 year

โครงการยกระดับห้องปฏิบัติการวิเคราะห์เอกซันที่ขึ้นทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม

กรมโรงงานอุตสาหกรรม ได้จัดทำเกณฑ์ที่ดีสำหรับห้องปฏิบัติการวิเคราะห์สารมลพิษสิ่งแวดล้อมของเอกซัน (GLP-DIW) และถ่ายทอดสู่การปฏิบัติ เพื่อการพัฒนาระบบคุณภาพของห้องปฏิบัติการฯ เข้าสู่มาตรฐาน ISO/IEC 17025 ทั้งนี้ มีห้องปฏิบัติการวิเคราะห์ฯ ผ่านเกณฑ์ที่ดี (GLP-DIW) เพิ่มขึ้น จำนวน 24 ราย รวมเป็น 59 ราย และมีห้องปฏิบัติการวิเคราะห์ฯ ที่มีความพร้อมเข้าสู่มาตรฐาน ISO/IEC 17025 จำนวน 6 ราย

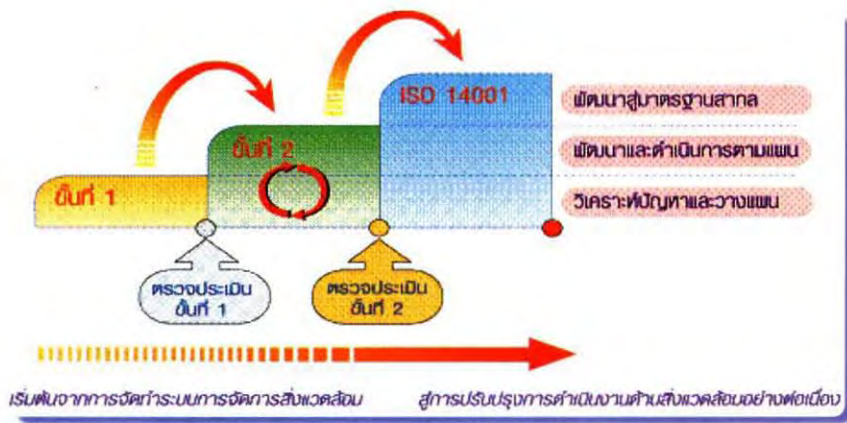

โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตที่สะอาด (CT)

กรมโรงงานอุตสาหกรรมได้เล็งเห็นความสำคัญของ เทคโนโลยีการผลิตที่สะอาด และได้นำมาเป็นกลยุทธ์สำคัญในการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด มีประสิทธิภาพ และลดของเสียให้น้อยที่สุด ทั้งนี้ ได้จัดทำหลักปฏิบัติ เทคโนโลยีการผลิตที่สะอาด (วิธีการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและการป้องกันมลพิษ) เพิ่มอีก 2 รายสาขา รวม เป็น 12 รายสาขา ได้แก่ สับปะรด ปลากระป๋อง นมและผลิตภัณฑ์นม ยางพารา กว๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ แป้งมันสำปะหลัง สีข้าว ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากเนื้อสัตว์ (ลูกชิ้น-ไส้กรอก) ขนมหินและเฟอร์นิเจอร์ไม้ ชุบโลหะ และอาหารทะเล แช่แข็ง และถ่ายทอดสู่การปฏิบัติของโรงงานอุตสาหกรรมรายสาขาต่างๆ ดังกล่าวแล้ว และจะดำเนินการต่อเนื่องต่อไป

โครงการพัฒนาระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมโรงงานในพื้นที่ลุ่มน้ำหลัก (EMS for SMEs)

โรงงานอุตสาหกรรมในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นโรงงานขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งขาดการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ ด้วยข้อจำกัดด้านบุคลากร ความรู้ความเข้าใจในด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม และมีเงินลงทุนน้อย กรมโรงงานอุตสาหกรรมได้จัดทำโครงการส่งเสริมการพัฒนากระบวนการจัดการสิ่งแวดล้อมสำหรับโรงงานอุตสาหกรรม โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อส่งเสริมให้โรงงานมีการประยุกต์ใช้ระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะมีกระบวนการวางแผน วิเคราะห์กิจกรรมและสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อให้มีแนวทางที่ชัดเจนในการควบคุมป้องกัน และนำแผนไปปฏิบัติ รวมทั้งมีการตรวจสอบแก้ไข และการทบทวนโดยผู้บริหารของโรงงาน เพื่อให้เกิดการปรับปรุงแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม

ให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมถึงมีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ โดยกรมโรงงานอุตสาหกรรมได้เริ่มดำเนินการในพื้นที่ที่มีปัญหามลพิษ ได้แก่ พื้นที่ลุ่มน้ำท่าจีนและลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา

ในปีงบประมาณ 2551 ได้จัดทำโครงการพัฒนาระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมโรงงานในพื้นที่ลุ่มน้ำหลัก (ลุ่มน้ำบางปะกง) สำหรับโรงงานที่ตั้งอยู่ในจังหวัดนครนายก ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี หรือใกล้เคียง เพื่อให้สอดคล้องกับกรอบแผนการบริหารจัดการและพัฒนาลุ่มน้ำบางปะกงแบบบูรณาการ โดยมีเป้าหมายรับสมัครโรงงานเข้าร่วมโครงการทั้งสิ้น 23 โรงงาน และมุ่งเน้นโรงงานขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการระบายน้ำทิ้งลงสู่แม่น้ำบางปะกง หรือลำน้ำสาขา เพื่อนำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมมาช่วยในการจัดการมลพิษจากแหล่งกำเนิดอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดการปรับปรุงการดำเนินงานและแก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งเพิ่มศักยภาพการผลิตและการแข่งขันของโรงงาน ตลอดจนพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ลุ่มน้ำบางปะกงอย่างบูรณาการและยั่งยืน ทั้งนี้ ได้รับความร่วมมือสนับสนุนจากเครือซีเมนต์ไทย (SCG) ในการส่งเสริม SMEs ไทยให้ประยุกต์ใช้ระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ภายใต้โครงการเพื่อนช่วยเพื่อน ในพื้นที่ภาคเหนือ ภาคกลางและภาคใต้ โดยผลการดำเนินงานในปีงบประมาณ 2551 มีโรงงานอุตสาหกรรมเข้าร่วมโครงการทั้งสิ้น 88 โรงงาน และในปีงบประมาณ 2552 จะขยายผลโครงการไปยังพื้นที่ลุ่มน้ำเจ้าพระยา และลุ่มน้ำแม่กลองต่อไป

โครงการส่งเสริมการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของโรงงานอุตสาหกรรม (CSR)

การดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรมในปัจจุบัน การแสดงถึงความรับผิดชอบต่อผู้มีส่วนได้เสียและสังคม ควบคู่ไปกับการเสริมสร้างประสิทธิภาพและการเติบโตทางธุรกิจ เป็นเรื่องที่มีความจำเป็นอย่างมากในปัจจุบันและอนาคต กระแสหรือแนวโน้มของมาตรฐานใหม่ๆ ที่จะมีการประกาศและส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรม จะมุ่งเน้นในเรื่องความ

ปลอดภัย สุขอนามัย การส่งเสริมและปกป้องธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์และ
ประหยัดพลังงาน การคุ้มครองแรงงาน สิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษยชน ความรับผิดชอบต่อ
ต่อสังคม การสร้างนวัตกรรม และการพัฒนาความเป็นอยู่ของมนุษย์เพื่อการเติบโตอย่างยั่งยืน

กรมโรงงานอุตสาหกรรมได้เห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นในการส่งเสริม
โรงงานอุตสาหกรรม ให้มีการแสดงถึงความรับผิดชอบต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและสังคมควบคู่
ไปกับการเสริมสร้างประสิทธิภาพและการเติบโตทางธุรกิจ ซึ่งจะต้องเตรียมความพร้อมเพื่อ
ปรับตัวเข้าสู่มาตรฐานระหว่างประเทศว่าด้วยการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างเป็น
ระบบ จึงได้จัดทำโครงการการส่งเสริมการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของโรงงานอุตสาหกรรมต่อ
สังคม (Corporate Social Responsibility, Department of Industrial Works: CSR-DIW)
ขึ้น โดยกำหนดเกณฑ์มาตรฐานว่าด้วยการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมต่อสังคม (Standard for Corporate Social Responsibility, Department of
Industrial Works :CSR-DIW) ที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากล (ISO 26000 Social
Responsibility) ประกอบด้วยประเด็น การกำกับดูแลองค์กร สิทธิมนุษยชน การปฏิบัติด้าน
แรงงาน สิ่งแวดล้อม การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม ประเด็นด้านผู้บริโภค และการพัฒนา
สังคม

ทั้งนี้ จากการดำเนินโครงการส่งเสริมและสนับสนุน มีโรงงานที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน
ตามมาตรฐานว่าด้วยการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต่อสังคม
(Standard for Corporate Social Responsibility, Department of Industrial Works :CSR-
DIW) แล้ว 28 ราย

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

1. การสร้างมาตรฐานการประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินโครงการยกระดับมาตรฐานสถานประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2547 เป็นต้นมา การดำเนินการโครงการดังกล่าว ประกอบด้วยงานสำคัญ 4 ประการ คือ 1. การกำหนดมาตรฐานของสถานประกอบการ ให้ครอบคลุมกฎหมายและระเบียบของทุกส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการและสังคมรอบพื้นที่ ทั้งทางด้านการประกอบการ การป้องกันผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยอาชีวอนามัย และความร่วมมือกับภาครัฐและชุมชน 2. การตรวจประเมินสถานประกอบการและการจัดระดับชั้นของผู้ประกอบการเพื่อเป็นการวัดผลมาตรฐานสถานประกอบการ 3. การพัฒนาและยกระดับสถานประกอบการให้ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดโดยใช้นักวิชาการให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการในการพัฒนาด้านต่างๆ 4. การให้รางวัลและสิทธิประโยชน์แก่สถานประกอบการชั้นดีเพื่อเป็นตัวอย่างในการดำเนินงานและกระตุ้นให้ผู้ประกอบการเข้าเกณฑ์สูมาตรฐานได้เร็วขึ้น

จากผลการประเมินสถานประกอบการครั้งแรกในปี 2547 พบว่าสถานประกอบการเพียงร้อยละ 49 เท่านั้นที่ได้ผ่านเกณฑ์มาตรฐานกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงได้เร่งดำเนินการที่จะผลักดันให้มีผู้ประกอบการผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับที่ยอมรับได้อย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันในปี 2551 มีสถานประกอบการผ่านเกณฑ์มาตรฐานถึงร้อยละ 88 และคาดว่าต่อไปสถานประกอบการจะผ่านเกณฑ์มาตรฐานเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้การประกอบการด้านเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานเป็นไปอย่างมีคุณภาพกับสังคมและสิ่งแวดล้อมตามที่คาดหวังไว้

สรุปผลการสถานประกอบการที่ได้มาตรฐานทั่วประเทศ ระหว่างปี2547-2551

ประเภท สถาน ประกอบการ	สถานประกอบการที่ได้มาตรฐาน									
	2547		2548		2549		2550		2551	
	ราย	ร้อยละ	ราย	ร้อยละ	ราย	ร้อยละ	ราย	ร้อยละ	ราย	ร้อยละ
เหมืองแร่	243	48.5	271	57.05	310	63.79	326	72.12	336	80
โลหกรรม	27	90	28	93.33	30	100	30	93.75	30	96.77
โรงแต่งแร่	175	93.58	185	96.35	186	95.38	178	96.74	201	98.05
โรงโม่หิน	139	44.84	238	78.54	266	86.08	291	92.68	286	94.08
รวม	584	56.81	722	72.20	792	77.65	825	84.01	853	88.85

2. การส่งเสริมการนำแนวคิดเทคโนโลยีสะอาดไปประยุกต์ใช้ในอุตสาหกรรมพื้นฐาน

เทคโนโลยีสะอาด (Clean Technology) คือ การปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงกระบวนการผลิตหรือผลิตภัณฑ์ เพื่อให้การใช้วัตถุดิบ พลังงาน และทรัพยากรธรรมชาติเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดของเสียน้อยที่สุด หรือไม่เกิดของเสียเลย โดยมีแนวคิดบนพื้นฐานของการลดมลพิษที่แหล่งกำเนิด การเปลี่ยนแปลงวัตถุดิบ การใช้ซ้ำ รวมทั้งการนำกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งจะช่วยด้านการลดต้นทุนการผลิตไปพร้อมๆ กับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ปัจจุบันแนวโน้มการพัฒนาของภาคอุตสาหกรรมจะมุ่งเน้นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของตนเอง โดยหนึ่งในกลยุทธ์ คือ การนำเทคโนโลยีสะอาดมาประยุกต์ใช้ในอุตสาหกรรม ซึ่งมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้ง แนวคิดการใช้เทคโนโลยีสะอาดในภาคอุตสาหกรรมยังขยายวงกว้างไปยังเวทีข้อตกลงทางการค้าระหว่างประเทศอีกด้วย

กลุ่มอุตสาหกรรมพื้นฐาน เป็นกลุ่มอุตสาหกรรมขนาดใหญ่มีความต้องการใช้วัตถุดิบ และ พลังงานในปริมาณสูง อันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวที่สำคัญของอุตสาหกรรมกลุ่มนี้ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม อันเนื่องมาจากของเสียที่เกิดขึ้น และมีต้นทุนการผลิตที่สูง ฉะนั้น เพื่อเป็นการตอบปัญหาข้างต้น กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงริเริ่มนำแนวคิดด้านเทคโนโลยีสะอาดมาใช้ เพื่อลดปริมาณการใช้วัตถุดิบ พลังงาน และมลพิษที่เกิดขึ้น ในกลุ่มอุตสาหกรรมพื้นฐาน

ในปี 2551 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ส่งเจ้าหน้าที่ลงพื้นที่ปฏิบัติร่วมกับผู้ประกอบการ ซึ่งแสดงความประสงค์เข้าร่วมโครงการ จำนวน 3 ราย ได้แก่

1.) โรงแต่งแร่ ณรงค์ แจ่มใส (Reduce)

สามารถลดปริมาณการใช้เชื้อเพลิงไม้ฟืนในการอบทรายจาก 1,200 ตัน/ปี เหลือเพียง 600 ตัน/ปี (ราคาเชื้อเพลิง 700 บาท/ตัน) คิดเป็นเงิน 400,000 บาท/ปี โดยใช้เงินลงทุนในการปรับปรุง เตาอบทรายประมาณ 200,000 บาท

2.) บริษัท H.C. Stark จำกัด (Reuse)

สามารถลดการใช้สารเคมีได้จาก 8,000 ตัน/ปี ลดลงเหลือ 3,000 ตัน/ปี คิดเป็นเงิน 300,000 บาท/ปี (สารเคมี 60 บาท/ตัน) โดยวางแผนการบริหารจัดการการใช้น้ำในกระบวนการผลิตและน้ำเสีย อีกทั้งยังสามารถนำน้ำเสียที่เกิดขึ้นกลับมาใช้ใหม่ได้อีก 7,000 ลบ.ม./ปี ทำให้สามารถลดค่าใช้จ่ายในการบำบัดน้ำเสียได้อีก 3.6 ล้านบาท/ปี โดยมีเงินลงทุนประมาณ 240,000 บาท

3.) บริษัท ผาแดง อินดัสทรี จำกัด (Recycle)

สามารถนำสังกะสีที่ปะปนในตะกอนน้ำเสียมกลับมาใช้ใหม่ประมาณ 1,350 ตัน/ปี คิดเป็นเงิน 40 ล้านบาท/ปี (สังกะสีราคา 30,000 บาท/ตัน) โดยการเพิ่มเติมระบบตกตะกอนในกระบวนการบำบัดน้ำเสีย ซึ่งใช้เงินลงทุนประมาณ 30.5 ล้านบาท

โรงงานแต่งแร่ของนายณรงค์ แจ่มใส

สภาพโรงงาน

3. การส่งเสริมระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมสากลของอุตสาหกรรมเหมืองแร่

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมเหมืองแร่ นำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดีมาใช้ในสถานประกอบการ เพื่อให้การทำเหมืองมีการดูแลรักษาสภาพแวดล้อมควบคู่ไปกับการพัฒนาทรัพยากรแร่ ซึ่ง 5 ส เป็นการจัดการสถานประกอบการขั้นพื้นฐานที่จะช่วยทำให้สภาพแวดล้อมในที่ทำงานดีขึ้น ลดปัญหาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากกระบวนการผลิต เช่น ฝุ่นละออง ลดปัญหา ข้อร้องเรียนจากชุมชนโดยรอบ ซึ่งเป็นประโยชน์ที่เห็นได้ชัด แต่สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ กิจกรรม 5 ส ถือเป็นระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมขั้นพื้นฐาน ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ร่วมกับงานคุณภาพประเภทอื่นๆ ได้ เช่น การบำรุงรักษาเครื่องจักรเชิงป้องกัน การจัดการระบบอะไหล่ การจัดการงานเอกสารในสำนักงาน การจัดการความปลอดภัย และองค์ความรู้ด้านไคเซน (Kaizen) เป็นต้น งานคุณภาพต่างๆ เหล่านี้ล้วนทำให้องค์กรมีผลกำไรเพิ่มขึ้น ทั้งในส่วนของกำไรลดต้นทุน ได้แก่ ค่าบำรุงรักษาเครื่องจักรลดลง เครื่องจักรมีอายุการใช้งานเพิ่มขึ้น ลดอัตราการหยุดกระทันหันของเครื่องจักร การลดอัตราการสูญเสียของ วัสดุดิบและสารเคมี และการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงาน ได้แก่ ความรวดเร็วในการค้นหาเอกสาร การลดอุบัติเหตุของพนักงาน รวมไปถึงการคิดค้น นวัตกรรมหรือองค์ความรู้ใหม่ๆ ภายในองค์กรอย่างต่อเนื่อง

จะเห็นได้ว่าประโยชน์ของกิจกรรม 5 ส มิใช่จำกัดอยู่แค่เพียง ผลลัพธ์ด้าน สิ่งแวดล้อมและชุมชนเท่านั้น ผลลัพธ์ด้าน เศรษฐศาสตร์ เทคโนโลยี และสวัสดิภาพ พนักงานก็เป็นประเด็นที่มีความสำคัญเช่นกัน ในการพิจารณาเพื่อตัดสินใจดำเนินกิจกรรม 5 ส ของฝ่ายผู้บริหาร ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มักมองว่าองค์กรของตนนั้นมีข้อจำกัดหลายอย่าง เช่น จำนวนบุคลากรไม่เพียงพอ ไม่มีเวลาดำเนินงาน ขาดงบประมาณ เป็นต้น จากผลการดำเนินงานของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ในการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ นำกิจกรรม 5 ส มาใช้ในสถานประกอบการ พบว่า สถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการที่ผ่านมารวม 46 ราย ทั้งสถานประกอบการขนาดใหญ่ มีความพร้อมค่อนข้างมาก และขนาดเล็ก ที่มีบุคลากรค่อนข้างน้อย สามารถทำกิจกรรม 5 ส สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ทั้งหมด โดยปัจจัยหลักที่สำคัญนั้นอยู่ที่การให้ความสำคัญของผู้บริหาร หากผู้บริหารเล็งเห็นถึงประโยชน์ของกิจกรรมที่มีต่อองค์กรของตน และสนับสนุนอย่างเต็มที่ ย่อมทำให้บุคลากรมีกำลังใจในการดำเนินกิจกรรมอย่างเต็มความสามารถ ซึ่งจะทำให้บรรลุเป้าหมายของกิจกรรมได้อย่างแน่นอน

ก่อนทำ 5 ส

หลังทำ 5 ส

4. การพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

ในการรองรับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกทั้งสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและรุนแรง ภาคอุตสาหกรรมจึงต้องพัฒนาตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน ให้สามารถดำเนินธุรกิจภายใต้สภาพแวดล้อมใหม่ได้อย่างเหมาะสม มีประสิทธิภาพ และสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลกอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงได้กำหนดนโยบายการพัฒนาระบบ โลจิสติกส์ของภาคอุตสาหกรรมให้สามารถลดต้นทุนด้านโลจิสติกส์และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม ซึ่งจะส่งผลถึงการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศในภาพรวมต่อไป สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทย พ.ศ. 2550 – 2554

ในปี 2551 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ดำเนินงานในการส่งเสริมและพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมอย่างเป็นรูปธรรม ดังนี้

1.) การพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ภายในองค์กรให้แก่ภาคอุตสาหกรรม

เป็นการพัฒนาและปรับปรุงประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ ของสถานประกอบการ ตลอดจนพัฒนาบุคลากรหลักด้านโลจิสติกส์เพื่อเป็นต้นแบบของการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในองค์กร โดยได้ดำเนินการในกลุ่มอุตสาหกรรมเซรามิก ซึ่งประกอบด้วยสถานประกอบการใน 3 กลุ่มผลิตภัณฑ์ ได้แก่ 1) กลุ่มสุขภัณฑ์ 2) กลุ่มกระเบื้อง และ 3) กลุ่มเครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร ของเข้าร่วม และเครื่องประดับ รวมจำนวน 20 ราย โดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านโลจิสติกส์พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ให้ความช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาในสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ

จากการดำเนินโครงการของสถานประกอบการทั้ง 20 ราย มีบุคลากรเข้าร่วมพัฒนาความรู้และทักษะด้านโลจิสติกส์ด้วยการเป็นคณะทำงานจำนวนทั้งสิ้น 260 คน มีการจัดทำโครงการเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุนโลจิสติกส์ รวม 73 โครงการ ซึ่งสามารถแบ่งตามประเภทกิจกรรมเป็นด้านการจัดการ 20 โครงการ การจัดการคลังสินค้า 21

โครงการ การบริหารสินค้าคงคลัง 20 โครงการ และการจัดการการขนส่ง 12 โครงการ พบว่าผลการประเมินประสิทธิภาพโลจิสติกส์เชิงลึกของโครงการเพิ่มขึ้นร้อยละ 17 แบ่งเป็นผลเฉลี่ยด้านการลดต้นทุนโลจิสติกส์ร้อยละ 22 และผลเฉลี่ยด้านการเพิ่มประสิทธิภาพโลจิสติกส์ร้อยละ 12 เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนเริ่มโครงการ

2.) การสร้างมาตรฐานโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมเมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

เป็นการส่งเสริมให้สถานประกอบการอุตสาหกรรมเมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานที่อยู่ในกำกับดูแลของ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีการจัดการโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพและเป็นระบบ ตามเกณฑ์มาตรฐานโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมเมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ซึ่งเป็นกลยุทธ์สำคัญที่จะช่วยเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน รวมถึงลดต้นทุนที่ไม่ก่อให้เกิดการเพิ่มมูลค่าให้กับสถานประกอบการได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเกณฑ์มาตรฐานโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมเมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 5 ด้าน ได้แก่ 1) การกำหนดกลยุทธ์สถานประกอบการ 2) การวางแผนและความสามารถในการปฏิบัติงาน 3) ประสิทธิภาพและประสิทธิผลด้านโลจิสติกส์ 4) ระบบบริหารข้อมูลสารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ และ 5) ความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการ

ในปี 2551 ได้ดำเนินการเป็นปีแรกโดยนำร่องสร้างมาตรฐานให้กับสถานประกอบการในกำกับดูแล ได้แก่ เมืองแร่ โรงไม้ บด หรือย่อยหิน โรงแต่งแร่ และโรงงานประกอบโลหกรรมที่ได้รับรางวัลสถานประกอบการชั้นดี ปี 2548 - 2550 จำนวน 74 ราย เพื่อสร้างแรงจูงใจให้สถานประกอบการตั้งกล่าวรักษามาตรฐานและเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับสถานประกอบการอื่นๆ โดยจัดอบรมเชิงปฏิบัติการหลักสูตร 3 วัน ให้กับบุคลากรด้านโลจิสติกส์ของสถานประกอบการ ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวจะได้รับการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านโลจิสติกส์ กิจกรรมวิเคราะห์ปัญหาด้านโลจิสติกส์และประเมินตนเองโดยใช้คู่มือการประเมินศักยภาพด้านโลจิสติกส์ (Logistics Scorecard) พร้อมคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญด้านโลจิสติกส์ ซึ่งกิจกรรมการประเมินตนเองที่จัดขึ้น จะช่วยสนับสนุนให้ผู้ประกอบการได้ตระหนักถึงความสำคัญของประโยชน์ที่จะได้รับการจัดการโลจิสติกส์ที่ดี และเป็นแนวทางให้กับผู้ประกอบการได้ปรับปรุงการดำเนินงานของตนให้ดียิ่งขึ้นไป

3.) การจัดทำดัชนีต้นทุนโลจิสติกส์

ดัชนีต้นทุนโลจิสติกส์เป็นหนึ่งในตัวชี้วัดประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ในภาคการผลิต ซึ่งเป็นเครื่องชี้วัดทางเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ และเป็นข้อมูลทางสถิติที่ภาครัฐนำไปใช้เป็นตัวเลขาอ้างอิงประกอบการ กำหนดนโยบายมาตรการและแผนการพัฒนาด้านโลจิสติกส์ ส่วนภาคเอกชนสามารถนำข้อมูลไปวิเคราะห์ปัจจัยหรือผลกระทบที่สะท้อนภาวะต้นทุนและกิจกรรมโลจิสติกส์ เช่น ผลกระทบของต้นทุนการขนส่งสินค้าเมื่อราคาน้ำมันเพิ่มขึ้น ผลกระทบต้นทุนการเก็บรักษาสินค้าคงคลังเมื่ออัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น เป็นต้น กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้เล็งเห็นความสำคัญของดัชนีต้นทุนโลจิสติกส์ ดังนั้นในปี 2551 จึงได้ริเริ่มจัดทำดัชนีต้นทุนโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมเป็นปีแรก โดยมีกลุ่มอุตสาหกรรมเหล็กและเซรามิกเป็นอุตสาหกรรมเป้าหมาย

ในการดำเนินงานได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์โครงสร้างต้นทุน โลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมเหล็ก และเซรามิก โดยใช้แบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์ประยุกต์เพื่อศึกษา ผลกระทบของปัจจัยแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง และจัดทำดัชนีต้นทุน โลจิสติกส์ (Logistics Cost Index: LCI) ในรูปของตัวเลขที่ใช้วัดการเปลี่ยนแปลงต้นทุน โลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมพื้นฐานในประเทศ ณ เวลาใดเวลาหนึ่งเปรียบเทียบกับระยะเวลาพื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วย 4 หมวดหลัก ได้แก่

- 1) ดัชนีต้นทุนการเก็บรักษาสินค้าคงคลัง 2) ดัชนีต้นทุนการจัดการคลังสินค้า 3) ดัชนีต้นทุนการขนส่งสินค้า และ 4) ดัชนีต้นทุนการบริหารจัดการ โดยมีการจัดเก็บข้อมูลเพื่อกำหนดค่าของดัชนีและวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องและเผยแพร่รายไตรมาสและรายปี พร้อมทั้งได้จัดกิจกรรมระดมความเห็นจากผู้ที่เกี่ยวข้องต่างๆ

นอกจากนี้ยังได้จัดทำตัวชี้วัดประสิทธิภาพระบบ โลจิสติกส์ในรูป ต้นทุน โลจิสติกส์ต่อยอดขาย เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมมีตัวชี้วัดการดำเนินงานด้านโลจิสติกส์เชิงเปรียบเทียบ ซึ่งสามารถใช้วัดความสามารถในการแข่งขันในกลุ่มอุตสาหกรรมของตนเอง หรือกับอุตสาหกรรมอื่นๆ หรือแม้แต่กับต่างประเทศ ในระยะต่อไปจะจัดทำข้อมูลต้นทุนโลจิสติกส์ต่อยอดขายรายกลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

วางยุทธศาสตร์หนุน SMEs เติบโตอย่างยั่งยืน

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (กสอ.) ได้ส่งเสริมและพัฒนา SMEs กว่า 5,000 ราย และพัฒนาวิสาหกิจชุมชนกว่า 2,000 ราย ด้วยงบประมาณ 1,027.71 ล้านบาท พร้อมวางแนวทางปี 2552-2554 เน้น 4 ยุทธศาสตร์สำคัญสร้างผู้ประกอบการให้เติบโตและแข็งแกร่งอย่างยั่งยืน เผยในปี 2552 ได้งบประมาณสำหรับส่งเสริมพัฒนา SMEs และ งบอีก 240 ล้านบาทสำหรับเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ 10,000 ราย

ปัจจุบันผู้ประกอบการ SMEs

ในประเทศไทยมีจำนวนกว่า 2 ล้านราย และมี SMEs ใหม่เกิดขึ้นถึง 40,000 รายต่อปี ประกอบกับนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการสร้างและพัฒนาให้เกิดธุรกิจอุตสาหกรรมอย่างกว้างขวาง กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ในฐานะหน่วยงานที่รับผิดชอบสนับสนุนผู้ประกอบการ SMEs โดยตรง จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์การสนับสนุน SMEs ไว้อย่างต่อเนื่องระหว่างปีพ.ศ. 2552-2554 ให้เป็นแนวทางในการดำเนินงานแก่ข้าราชการทุกหน่วยงานรวมถึงพันธมิตรทุกองค์กร

ทั้งนี้การกำหนดยุทธศาสตร์ดังกล่าว อยู่ภายใต้วิสัยทัศน์ของ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ที่ว่า เป็นองค์กรหลักในการนำภูมิปัญญา นวัตกรรม องค์ความรู้ เพื่อการพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมไทยให้มั่นคง และพึ่งพาตนเองได้อย่างยั่งยืน โดยผู้บริหาร ข้าราชการและพนักงานของกรมฯ รวมกว่า 550 คน ต่างรวมใจพร้อมที่จะปฏิบัติงานตามยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นความมุ่งมั่นที่มีมาช้านานนับสิบปี ภายใต้ภารกิจ ส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาอุตสาหกรรม ประกอบการวิสาหกิจชุมชน และผู้ให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรม เพื่อให้มีสมรรถนะและขีดความสามารถในการประกอบ การที่เป็นเลิศ ด้วยนวัตกรรมองค์ความรู้ ภูมิปัญญา และธรรมาภิบาล

ตลอดปี 2551 ที่ผ่านมา กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ได้ดำเนินการส่งเสริมผู้ประกอบการอย่างต่อเนื่อง โดยโครงการและกิจกรรมสำคัญที่ได้ดำเนินงานประกอบด้วย

- การเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ (New Entrepreneur Creation Program – NEC)

โครงการ “เสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่” หรือเรียกสั้นๆว่า “โครงการ NEC” ถือเป็นโครงการที่มีความโดดเด่นและได้รับความสนใจจากประชาชนที่ต้องการเริ่มธุรกิจ

ยุทธศาสตร์ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (2551-2554)

ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากโครงการมุ่งเน้นให้ความรู้แก่ผู้มีความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการ ภายใต้การอบรมเฉพาะ และให้คำปรึกษาแนะนำโดยที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ตลอดจนผู้ที่มีประสบการณ์ทางธุรกิจเป็นผู้เลี้ยงให้

ด้วยการให้ความรู้ทางด้านวิชาการ ภายใต้กระบวนการบริหารจัดการธุรกิจที่ทันสมัย ได้แก่ การสร้างแนวคิดทางธุรกิจ การวิเคราะห์โอกาสทางธุรกิจ การพิจารณาธุรกิจที่เหมาะสม

กับตนเอง การวางแผนกลยุทธ์ธุรกิจ การตลาด การเงิน การบัญชี การจัดการบุคคล การบริหารจัดการทางด้านเทคนิค การใช้เทคโนโลยีที่ถูกต้องเหมาะสม กฎหมายธุรกิจ และระเบียบที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการปรึกษาแนะนำเพื่อการจัดตั้งธุรกิจจากผู้เชี่ยวชาญ เฉพาะด้านควบคู่ไปกับการฝึกอบรมจนสามารถจัดทำแผนธุรกิจที่เป็นของตนเองได้

โครงการ NEC เริ่มต้นโครงการในปี พ.ศ.2545 ใช้งบประมาณไป 1,011 ล้านบาท มีจำนวนผู้ผ่านการอบรมเฉพาะ 39,400 ราย เกิดผู้ประกอบการใหม่ 8,000 ราย เกิดการลงทุน 14,800 ล้านบาท และเกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้น 33,000 คน

- **การพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม (คพอ.) (Entrepreneur Development Program – EDP)** เป็นโครงการฝึกอบรมการเป็นผู้ประกอบการ และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในกลุ่มผู้ประกอบการ ที่เริ่มมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 จนถึงปัจจุบันเป็นเวลา 28 ปี แล้ว แต่ก็ยังดำเนินการอย่างต่อเนื่อง เพราะได้ผลประโยชน์ในระยะยาว เช่น ทำให้เกิดเครือข่ายสมาคมผู้ประกอบการที่มีความร่วมมืออย่างใกล้ชิด เป็นฐานในการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม cluster และ supply chain เป็นฐานในการพัฒนา SMEs สู่ Smart SMEs และ World Class Enterprise โดยใช้งบประมาณ 120 ล้านบาท มีจำนวนผู้ประกอบการเข้าร่วม 6,124 ราย (5,000 กิจการ) การลงทุนเพิ่มขึ้น 36,000 ล้านบาท ยอดขายเพิ่มขึ้น 61,000 ล้านบาท เกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้น 25,000 คน

- **โครงการกรุงเทพเมืองแฟชั่น (Bangkok Fashion City)** เป็นโครงการขนาดใหญ่อีกหนึ่งโครงการ และได้รับการกล่าวขานเป็นพิเศษ โดยมุ่งเน้นเพิ่มขีดความสามารถของอุตสาหกรรมแฟชั่นซึ่งประกอบด้วยเสื้อผ้า เครื่องหนัง รองเท้า และอัญมณี ด้วยการพัฒนาคน พัฒนาธุรกิจ และสร้างภาพลักษณ์ความสามารถทางอุตสาหกรรมแฟชั่นของไทยให้รู้จักกันทั่วโลก ผลการดำเนินงาน 4 ปี (2547 – 2550) ใช้งบประมาณ 1,386 ล้านบาท มีจำนวนวิสาหกิจเข้าร่วม 1,146 กิจการ นุคกลางแฟชั่นได้รับการพัฒนา 2,038 ราย ยอดขายเพิ่มขึ้น 900 ล้านบาท / ปี เกิดผลิตภัณฑ์ใหม่กว่า 300 รายการ ต้นทุนการผลิตลดลงเฉลี่ยร้อยละ 20 ต่อกิจการ เกิดสถาบันที่เปิดการเรียนการสอนแฟชั่นเพิ่มขึ้น 10 แห่ง โดยได้รับความร่วมมือจากสถาบันแฟชั่นระดับโลก เช่น FIT, Polimoda, Institut Francais de la Mode, Bunka นอกจากนี้โครงการยังเป็นที่ยอมรับของสถาบันแฟชั่นทั้งในและต่างประเทศ และส่งผลให้เกิดศูนย์ข้อมูลด้านแฟชั่น ณ สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

• **โครงการลดความสูญเปล่าในระบบการผลิตแบบลีน (Lean Manufacturing)**

ในอุตสาหกรรมระดับโลกนั้นมีการพูดถึง Lean Manufacturing กันอย่างกว้างขวางเนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ช่วยเพิ่มความสามารถให้แก่องค์กร โดยมุ่งการกำจัดความสูญเปล่าที่เกิดขึ้นตลอดกระบวนการอย่างต่อเนื่อง ทำให้สามารถลดต้นทุนการผลิต เพิ่มผลกำไร และในขณะเดียวกันก็ให้ความสำคัญกับการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพควบคู่ไปด้วย

Lean Manufacturing คือ โครงการเพิ่มประสิทธิภาพอุตสาหกรรมโดยการลดความสูญเปล่าในการผลิตแบบลีน ซึ่งกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมก็มีความต้องการปลูกกระแสให้ภาคอุตสาหกรรมลดต้นทุนการผลิตอยู่แล้ว จึงได้ร่วมกับสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) จัดทำโครงการนี้ขึ้นโดยได้เริ่มต้นเมื่อปี พ.ศ. 2550 เริ่มจากสร้างที่ปรึกษาหรือบริการธุรกิจอุตสาหกรรมในระดับแนะนำเชิงลึกด้าน Lean Production for SMEs ซึ่งกำหนดไว้ 40 คน เพื่อให้ลงมาช่วยโรงงานจำนวน 19 แห่งที่คัดเลือกมาร่วมโครงการ โดยที่กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม มีงบประมาณให้ส่วนหนึ่งด้วย

ต้นทุนหรือความสูญเสียนั้นเกิดขึ้นในโรงงานที่พบบ่อยมีอยู่ 8 ประการ ได้แก่ ผลิตมากเกินไป (Over Production) มีกระบวนการมากเกินไป (Over Processing) การขนย้าย (Conveyance) สินค้าคงคลัง (Inventory) การเคลื่อนไหวที่ไม่จำเป็น (Motion) การรอคอย (Waiting) การเกิดของเสียและการแก้ไขชิ้นงานเสีย (Defect & Rework) ศักยภาพหรือความคิดสร้างสรรค์ของพนักงานที่ไม่ถูกนำมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ (Underutilized People) ซึ่งที่ปรึกษาที่เข้าไปก็ต้องตรวจวิเคราะห์ดูว่าโรงงานแห่งนั้นมีปัญหาตรงไหน

โครงการนี้กำหนดระยะเวลา 6 เดือน ซึ่งจะเริ่มจากการตรวจวิเคราะห์ก่อนว่าโรงงานแต่ละแห่งสมควรลดตรงไหนบ้าง โดยมีเวลา 12 ครั้ง หรือ เดือนละ 2 ครั้ง สำหรับให้ที่ปรึกษาซึ่งมอบหมายให้รับผิดชอบโรงงานแห่งละ 2 คนเข้าไปปรึกษาแนะนำ ดังนั้นทางโรงงานเองก็ต้องมีความพร้อม ทุกโรงงานต้องตรวจเช็คความพร้อมของโรงงานตนเองด้วย ทั้งนายจ้าง ลูกจ้าง รวมถึงงบประมาณด้วย ต้องเอาจริง ค่าใช้จ่ายในการเข้าโครงการจะแบ่งกันคนละครึ่ง โรงงานที่ผ่านการคัดเลือกออกครั้งหนึ่ง ทางกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ออกให้ครึ่งหนึ่ง

หัวใจของลีนคือ ตัดสิ่งฟุ่มเฟือยออก ต้องใช้ทุกอย่างให้คุ้มค่าที่สุด ประโยชน์ที่โรงงานจะได้รับจากโครงการนี้คือ การลดต้นทุน ลดการสูญเสีย โดยเฉพาะในส่วนของการผลิต โครงการนี้มุ่งเน้นการลดต้นทุน พุดง่าย ๆ โครงการลีนก็เหมือนกับการลดไขมันขององค์กร

นั่นเอง ซึ่งปีแรกกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมดำเนินการ 19 โรงงาน เพื่อเป็นต้นแบบ โดยตั้งเป้าให้ลดการสูญเสียซึ่งจะลดค่าใช้จ่ายหรือลดเวลาก็ได้ให้ได้ไม่ต่ำกว่า 10% ซึ่งโรงงานทุกแห่งสามารถทำได้สำเร็จหมด บางแห่งสามารถลดค่าใช้จ่ายคิดเป็นตัวเงินได้มากกว่า 10 ล้านบาท ถือเป็นความสำเร็จของโครงการที่เห็นผลชัดเจน

นอกจากนี้ยังมีโครงการอื่นที่เน้นการลดต้นทุนเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต อาทิ การจัดการพลังงานแบบสมบูรณ์เพื่อยกระดับประสิทธิภาพการใช้พลังงานสำหรับอุตสาหกรรม (TEM) การยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจ (MDICP) การรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Clustering) การพัฒนาอุตสาหกรรมชนบท (สอช.) การพัฒนามาตรฐานการจัดการอุตสาหกรรมชุมชน และการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเส้นใยธรรมชาติ เป็นต้น

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

ISO 26000 : มาตรฐานเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (Social Responsibility)

สถานการณ์ปัจจุบัน

จากกระแสของตลาดโลก และแวดวงธุรกิจภาคอุตสาหกรรม รวมถึงแนวโน้มความต้องการของผู้บริโภคจากนานาประเทศ ที่ล้วนให้ความสำคัญกับสินค้าและบริการที่มีกระบวนการผลิตบนแนวคิดที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม ได้กลายมาเป็นเงื่อนไขสำคัญทางการค้าระหว่างประเทศ โดยเฉพาะในภาคอุตสาหกรรมที่ต้องใช้พลังงานและทรัพยากรธรรมชาติในการผลิตสูง รัฐบาลประเทศต่างๆ จึงได้กำหนดมาตรการในการประหยัดพลังงาน ทรัพยากร และ ควบคุมการปลดปล่อยมลพิษของภาคอุตสาหกรรมสู่

สิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งส่งเสริมสร้างความตระหนักและจิตสำนึกแก่ภาคอุตสาหกรรม ส่งผลให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการต้องตื่นตัวในการพัฒนาประสิทธิภาพและปรับเปลี่ยนวิธีการผลิตให้รองรับแนวทางการตลาดในอนาคต พร้อมทั้งกำหนดนโยบายขององค์กร ในการแสดงตนเป็นองค์กรที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม และเมื่อหลักการของธุรกิจกับความรับผิดชอบต่อสังคม ได้ถูกนำมาใช้ในองค์กรอย่างเป็นรูปธรรมและแพร่หลาย จะเป็นการช่วยลดภาระขององค์กรภาครัฐในการกำกับ ควบคุมดูแล ซึ่งอาจจะนำไปสู่นโยบายการลดภาษีให้แก่หน่วยงานที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม ที่รัฐจะคืนกลับให้กับองค์กรที่มีความรับผิดชอบ จึงจะเป็นแบบอย่างที่ดีในการสร้างสังคมให้พัฒนาอย่างยั่งยืน ตามหลักการของความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร

CSR : ความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร

ธุรกิจกับความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR - Corporate Social Responsibility) ถือเป็นเครื่องมือที่โลกตะวันตกกำหนดขึ้น เพื่อใช้ควบคุมหรือถ่วงดุลลัทธิทุนนิยมที่มุ่งแต่กำไรสูงสุด จนละเลยด้านคุณธรรม จริยธรรม และความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งจะเป็นกลไกควบคุมธุรกิจขนาดใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจข้ามชาติ ให้ต้องปฏิบัติอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม CSR ได้เข้ามาสู่โลกธุรกิจอย่างจริงจังเมื่อเร็ววันนี้ ทั้งที่ CSR ถูกกล่าวถึงมาตั้งแต่ปี 2538 นับแต่มีปัญหาวิกฤติด้านแรงงาน และสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากภาคธุรกิจอุตสาหกรรมในทุกมุมโลก จึงได้มีการแสวงหาแนวคิดและแนวทางดำเนินการเพื่อให้เกิดความสันติ และเพื่อสานสัมพันธ์ที่ดีในการอยู่ร่วมกันในสังคม โดยความหมายแล้ว CSR หมายถึง “ความรับผิดชอบต่อผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมจากการตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ขององค์กร ด้วยพฤติกรรมที่โปร่งใสและมีจริยธรรม ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนและความเป็นอยู่ที่ดีของสังคมสอดคล้องกับความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเป็นไปตามกฎหมายและสอดคล้องกับบรรทัดฐานด้านพฤติกรรม (องค์กร) ในระดับสากล และผสานอยู่ (ในการทำงาน) ทั่วทั้งองค์กร”

ความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจมีหลากหลายด้าน

เพราะธุรกิจมีการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับหลายด้าน และอาจส่งผลกระทบต่อทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ดังนี้

1. ด้านสิ่งแวดล้อม ธุรกิจอาจก่อมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมหลายรูปแบบ ธุรกิจที่ก่อผลร้ายเช่นนี้ต้องมีแนวทางวิธีป้องกัน ไม่ให้เกิดผลร้ายต่อสังคมและตัวสิ่งแวดล้อมเอง จึงจะถือว่ามีความรับผิดชอบต่อสังคม และเกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน

2. ด้านการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ธุรกิจจะต้องแสดงความรับผิดชอบต่อชุมชนโดยรอบ และต่อสังคมในภาพรวม ซึ่งจะก่อให้เกิดสมดุลของการใช้ทรัพยากรและการดำเนินกิจกรรมของมนุษย์

3. ด้านความเป็นธรรมต่อเพื่อนมนุษย์ การจ่ายค่าแรง ค่าจ้าง ค่าชดเชย ค่าดูแลสุขภาพ อย่างเป็นธรรม การจัดสวัสดิภาพที่ดีในการทำงาน การจัดให้เป็นองค์กรเพื่อการเรียนรู้ ซึ่งก่อให้เกิดความสมดุลของการพัฒนาทางด้านธุรกิจและสิทธิมนุษยชน

4. ด้านความรับผิดชอบต่อในการประกอบธุรกิจ ทั้งในด้านความซื่อสัตย์สุจริต และรักษาผลประโยชน์ของผู้ถือหุ้น ต่อลูกค้าหรือคู่ค้า ต่อพนักงาน และต่อสังคมวงกว้าง

นอกจากนี้แล้ว ยังมีหลักปฏิบัติการดำเนินธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อในด้านต่างๆ ที่ประกอบไปด้วย

1) การมีนโยบายทั่วไปที่สนับสนุนการกำกับดูแลที่ดีและสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืน

2) การเปิดเผยข้อมูลที่เกิดการ พึ่งเปิดเผยข้อมูลที่ถูกต้อง มีความสำคัญ เชื่อถือได้ และทันเวลา

3) การมีนโยบายการจ้างงานและความสัมพันธ์ที่เป็นธรรม

4) การรักษาสิ่งแวดล้อม

5) การต่อต้านการให้สินบน

6) การคุ้มครองผู้บริโภค

7) การใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ถูกต้อง ตามเงื่อนไขของสิทธิทรัพย์สินทางปัญญา

8) การแข่งขันทางการค้าเสรีที่ไม่ใช้อำนาจ หรือการผูกขาดในการทำลายธุรกิจของผู้อื่น

9) พึ่งจ่ายเงินภาษีอากรให้ถูกต้อง ครบถ้วน ถูกต้องตามเวลาและตามกำหนดเวลา

ISO 26000 มาตรฐานว่าด้วยความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อสังคมที่ยั่งยืน

นับเนื่องจากที่ CSR มีความสำคัญต่อโลกมากขึ้น องค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน (International Organization for Standardization: ISO) ซึ่งเป็นองค์กรสากลที่ดำเนินการกำหนดมาตรฐานระหว่างประเทศเห็นถึงความสำคัญ จึงได้กำหนดมาตรฐานว่าด้วยความรับผิดชอบต่อสังคม - ISO 26000 (Social Responsibility) ขึ้น เพื่อให้องค์กรต่างๆ

สามารถดำเนินการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในแนวทางเดียวกัน และเกิดความเข้าใจตรงกัน โดยมาตรฐาน ISO 26000 มีวัตถุประสงค์ในการนำไปใช้เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติมิใช่เพื่อการรับรอง โดยเป็นข้อแนะนำ หลักการ และวิธีการของความรับผิดชอบต่อสังคม องค์กรสามารถใช้ได้ด้วยความสมัครใจ และใช้ได้กับทุกประเภทขององค์กร ไม่จำกัดเฉพาะภาคธุรกิจ ประเทศไทย โดยสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) ในฐานะสมาชิกของ ISO เล็งเห็นถึงความสำคัญของความรับผิดชอบต่อสังคม และเห็นว่าเป็นเรื่องที่สำคัญต่อภาคธุรกิจอุตสาหกรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ก็ได้เข้าร่วมกำหนดมาตรฐานดังกล่าว โดยมีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายกลุ่มได้แก่ ผู้บริโภค ภาครัฐ อุตสาหกรรม แรงงาน องค์กรเอกชนและภาคบริการ ผู้เชี่ยวชาญ ฯลฯ เข้าร่วมกำหนดมาตรฐานด้วย เพื่อให้เกิดความร่วมมืออย่างกว้างขวางและโปร่งใส และหลังจาก ISO ประกาศกำหนดมาตรฐานดังกล่าวแล้ว คาดว่ามาตรฐานดังกล่าวจะได้รับความสนใจจากสังคมและมีการนำไปใช้ปฏิบัติกันแพร่หลายทั่วโลก ในส่วนของ สมอ. ได้มีการเตรียมความพร้อมให้กับภาคธุรกิจอุตสาหกรรมของประเทศ โดยดำเนินการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ในเรื่องดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การดำเนินงานในเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมของประเทศไทยเกิดการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรม และยั่งยืน อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ตลอดจนสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่ภาคธุรกิจของประเทศในเวทีการค้าสากล

สาระสำคัญของมาตรฐาน ISO 26000

มาตรฐานว่าด้วยความรับผิดชอบต่อสังคม ISO 26000 มีเนื้อหาที่สำคัญ คือ

1) ขอบเขต

มาตรฐานนี้ครอบคลุมถึงเกณฑ์การปฏิบัติเพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับองค์กรทุกภาค และทุกประเภท มีสาระสำคัญ 5 ประการ คือ

- หลักการและประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อสังคม
- แนววิธีปฏิบัติและส่งเสริมการดำเนินนโยบายที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อ

สังคม

- การชี้แจงและเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีส่วนร่วมในประเด็นความรับผิดชอบต่อสังคม

- การสื่อสารถึงข้อตกลงและการปฏิบัติที่สอดคล้องกับประเด็นความรับผิดชอบต่อสังคม

- การมีส่วนร่วมในการพัฒนาที่ยั่งยืน

2) ข้อมูลอ้างอิง

แหล่งข้อมูลอ้างอิงที่นำมาใช้เป็นมาตรฐาน

3) คำศัพท์และคำนิยาม

ในมาตรฐานนี้ได้ให้คำจำกัดความและอธิบายความหมายของคำต่างๆ ไว้ อาทิ

ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ (Accountability) หมายถึง ข้อตกลง หรือ ความประสงค์ในการแสดงความรับผิดชอบและเหตุผล สาเหตุหรือแรงจูงใจในการกระทำขององค์กรนั้นๆ

ผู้บริโภค (Consumer) หมายถึง ผู้หนึ่งผู้ใดที่บริโภคหรือซื้อสินค้าและบริการ

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก (Key stakeholder) มีคำอธิบายไว้ 2 ความหมาย คือ บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ได้รับการรับรองจากองค์กรนั้น เป็นผู้ที่มีผลประโยชน์หรือได้รับผลกระทบจากองค์กรนั้นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน และสวัสดิภาพในสังคม หรือบุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่ได้ผลประโยชน์หรือผลกระทบจากองค์กร หรือกิจกรรมขององค์กร ฯลฯ

การให้และการบริจาค (Philanthropy) การให้เพื่อการกุศลหรือการปฏิบัติที่มีเมตตาธรรมโดยสมัครใจ เป็นต้น

4) **บริการของความรับผิดชอบต่อสังคมที่องค์กรดำเนินการ** โดยอธิบายถึงปัจจัย เงื่อนไข และประเด็นสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร รวมทั้งกล่าวถึงแนวคิดของความรับผิดชอบต่อสังคมไทย ฯลฯ

5) **หลักความรับผิดชอบต่อสังคม** แนะนำหลักเบื้องต้นของพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม

6) **ประเด็นหลักความรับผิดชอบต่อสังคม** โดยครอบคลุมถึงคำจำกัดความ หลักการและเหตุผล และข้อพิจารณา รวมถึงความคาดหวังและการปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง

7) **แนวปฏิบัติด้านความรับผิดชอบต่อสังคม** อธิบายถึงแนวทางที่เป็นประโยชน์ในการบูรณาการความรับผิดชอบต่อสังคมในองค์กรและการนำไปปฏิบัติ

ก่อนที่มาตรฐานดังกล่าวจะประกาศใช้ในปี 2553 นี้ สผอ. ได้เตรียมความพร้อมในการสนับสนุนให้องค์กรต่างๆ ได้นำมาตรฐานดังกล่าวไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการความรับผิดชอบต่อสังคม โดยดำเนินการสัมมนาและฝึกอบรม ตลอดจนจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ และสร้างความตระหนักแก่องค์กรต่างๆ เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง และสามารถนำไปใช้ในการดำเนินงานทางด้านความรับผิดชอบต่อสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และก่อให้เกิดประโยชน์ต่อทุกภาคส่วนของสังคมต่อไป

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) เป็นองค์กรหลักในการจัดทำแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศในการกำหนดทิศทางและนโยบายสำหรับการส่งเสริม SMEs ปัจจุบันได้จัดทำแผนส่งเสริม SMEs จำนวน 2 ฉบับ ประกอบด้วย ฉบับที่ 1 พ.ศ.2545-2549 และฉบับที่ 2 พ.ศ. 2550-

2554 และใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs ประจำปี เริ่มตั้งแต่ปี 2549 จนถึงปัจจุบัน รวมทั้งนำไปใช้เป็นตัวกำหนดกรอบทิศทางในการบูรณาการความร่วมมือในการพัฒนาและส่งเสริม SMEs ของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เป็นหน่วยปฏิบัติงานไปสู่ SMEs โดยในปี 2551 ได้ดำเนินงานดังนี้

1. การดำเนินงานด้านยุทธศาสตร์ส่งเสริม SMEs

1.1 การจัดทำนโยบายและแผนพัฒนา SMEs ได้ดำเนินการจัดทำแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs ปี 2551 และแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs รายสาขา เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ ปัญหาและข้อจำกัดในแต่ละด้านตามสภาพปัญหาและผลกระทบที่ SMEs แต่ละกลุ่มอุตสาหกรรมได้รับ อีกทั้งปัจจุบันสาขาธุรกิจใหม่ๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา เช่น สาขา Digital Content สาขาพลังงานทดแทน เป็นต้น ดังนั้น ข้อมูลสำหรับ SMEs เชิงลึกในแต่ละสาขาเป้าหมาย จึงมีความจำเป็น และนำไปสู่การกำหนดทิศทางในการส่งเสริม SMEs ของประเทศไทย

1.2 การศึกษาวิจัยเพื่อการส่งเสริม SMEs เพื่อเป็นข้อมูลสนับสนุนเชิงนโยบายในการส่งเสริม SMEs ใน 3 เรื่อง ดังนี้

- การสร้างและพัฒนา Value chain ในสินค้าส่งออกและบริการที่สำคัญของ SMEs โดยการศึกษา Value Chain และ Supply Chain ของสินค้าส่งออกหลักและบริการที่สำคัญของ SMEs เส้นทางการค้าและการเพิ่มมูลค่าของสินค้าและบริการทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งเป็นปัจจัยสนับสนุนให้ SMEs ไทยและเครือข่ายพันธมิตรสามารถยกระดับความสามารถการผลิตและบริการใน Value Chain ของสินค้าและบริการแต่ละกลุ่ม

- การเข้าสู่ตลาดจากการเปิดเสรีทางการค้าสำหรับ SMEs โดยการศึกษาและวิเคราะห์ความสามารถประเมินศักยภาพ และโอกาสในการเข้าสู่ตลาดของ SMEs

ในประเทศเป้าหมาย และอุปสรรค หรือข้อจำกัดของ SMEs ในสาขาที่สำคัญของประเทศไทย ซึ่งอาจได้รับผลกระทบจากมาตรการทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษี และจัดทำเป็นข้อเสนอแนะนโยบาย แนวทางการปรับตัวสำหรับ SMEs เพื่อรองรับโอกาสด้านการค้าที่เพิ่มขึ้นภายหลังการเปิดเสรีทางการค้า และรองรับผลกระทบจากมาตรการทางการค้าที่เป็นผลมาจากการเปิดเสรีทางการค้า

1.3 การจัดทำข้อมูลและพัฒนารฐานข้อมูลเพื่อการส่งเสริม SMEs

- การรายงานสถานการณ์ SMEs ของประเทศ ปี 2550 และแนวโน้มปี 2551 โดยนำเสนอข้อมูลการวิเคราะห์โครงสร้างสถานภาพของ SMEs ในแง่มุมต่าง ๆ และการติดตามสถานการณ์ ผลการดำเนินงานต่างๆ ที่สำคัญ และประเด็นสำคัญ ซึ่งมีผลกระทบหรือคาดว่าจะมีผลกระทบต่อ SMEs ไทย เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการกำหนดนโยบายการส่งเสริม SMEs

- การจัดทำดัชนีความเชื่อมั่นผู้ประกอบการภาคการค้าและบริการ โดยดำเนินการเก็บรวบรวมและสำรวจข้อมูลภาคสนาม ใน 13 จังหวัดได้แก่ กรุงเทพฯ สระบุรี เชียงใหม่ ลำปาง นครราชสีมา สุราษฎร์ธานี สงขลา ขอนแก่น ชลบุรี อุบลราชธานี พระนครศรีอยุธยา พิษณุโลก ภูเก็ต และจัดทำเป็นรายงานรายเดือน เพื่อใช้เป็นแนวทางชี้ภาวะเศรษฐกิจทั้งในปัจจุบันและอนาคตของ SMEs ในภาคการค้าและบริการอย่างต่อเนื่อง รวมถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อภาคการค้าและบริการ

- ศึกษา วิเคราะห์ เติบโต SMEs และพัฒนาระบบเตือนภัยประจำปี รวมถึงรายงานสถานการณ์ SMEs รายสาขาโดยเป็นศูนย์กลางในการศึกษารวบรวม วิเคราะห์ และเตือนภัย ต่อการดำเนินงานของ SMEs ไทย และจัดทำดัชนีชี้วัดในการเตือนภัยสำหรับองค์กร SMEs ไทย รายสาขาอุตสาหกรรม รวมถึงศึกษาและวิเคราะห์สถานภาพบทบาทโครงสร้างห่วงโซ่อุปทานและศักยภาพในการผลิตหรือการประกอบการของ SMEs ไทย เพื่อหาแนวทางและรูปแบบในการพัฒนาศักยภาพและโอกาสการลงทุนธุรกิจให้กับ SMEs ไทย และเป็นศูนย์กลางในการจัดทำฐานข้อมูล SMEs รายสาขา ตลอดจนเสนอแนะและเป็นข้อมูลสนับสนุนการกำหนดมาตรการหรือยุทธศาสตร์ส่งเสริม SMEs รายสาขา การเผยแพร่ข่าวสาร และข้อมูลด้านการลงทุนเศรษฐกิจสำหรับผู้ประกอบการ SMEs รายสาขาอุตสาหกรรม ทั้งในภาคการผลิตและธุรกิจการค้าและการบริการ

ปัจจุบันได้ดำเนินการพัฒนาดัชนีร่วมกับหน่วยงานพันธมิตร ทั้งจากธนาคารพาณิชย์ และหน่วยงานภาครัฐ จำนวน 20 หน่วยงาน และจัดทำรายงานต่างๆ ดังนี้

1. จัดทำรายงานดัชนีเตือนภัยรายไตรมาส และจุลสารรายเดือน
2. จัดทำการสำรวจ SMEs รายภูมิภาค เรื่อง Competitive Environment และ HRD

3. จัดทำรายงานเตือนภัย SMEs รายสาขา (รวม 61 สาขา)

4. พัฒนาระบบเตือนภัยเพื่อการลงทุน (WSI) และระบบเตือนภัยล่วงหน้า (EWS)

5. จัดสัมมนาเพื่อการรายงานสถานการณ์และการเตือนภัย

6. ดำเนินการสำรวจพื้นที่เพื่อจัดทำมุมศึกษาวิเคราะห์และเตือนภัย เพื่อการเผยแพร่ข้อมูลให้ SMEs และหน่วยงานราชการในท้องถิ่นใน 4 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ สงขลา ขอนแก่น และชลบุรี รวมทั้งดำเนินการสำรวจพื้นที่ เพื่อจัดทำศูนย์เตือนภัยธุรกิจประจำภูมิภาค โดยเริ่มดำเนินการนำร่อง ในปี 2551 แล้วจำนวน 2 แห่ง ได้แก่ Business Warning Center ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น

ทั้งนี้จากการดำเนินงานดังกล่าว เป็นผลให้ มี SMEs จากทั้งภาคเอกชน ภาครัฐ ได้รับประโยชน์ไม่น้อยกว่า 50,000 ราย/เดือน ดังเช่น งานสัมมนา 2,200 ราย เว็บไซต์เตือนภัย 50,000 ราย จุลสาร 25,000 เล่ม SMEs Corner 3,450 ราย CD 7,900 ราย

1.4 การพัฒนาศูนย์ข้อมูล SMEs แห่งชาติ โดยการจัดทำระบบสารสนเทศอัจฉริยะ เป็นการจัดหาข้อมูลผู้ประกอบการนิติบุคคลเชิงลึก เพื่อให้สำนักงานสามารถใช้ข้อมูลมาวิเคราะห์เชิงลึกเพื่อใช้ในการวิจัยตลอดจนรายงานสถานการณ์ SMEs และการวิเคราะห์ความสามารถในการดำเนินงานของธุรกิจและบริหารความเสี่ยงของธุรกิจต่างๆ และใช้เป็นเครื่องมือในการสนับสนุนการดำเนินการพิจารณาการร่วมลงทุน รวมทั้งพัฒนาเครื่องมือสารสนเทศในการประเมินความสามารถของตัวเองสำหรับผู้ประกอบการ SMEs อีกด้วย และดำเนินโครงการ E- Project ต่างๆ อาทิ SMEs@Click, SMEs Portal, SMEs Virtual Coach, E-Mentor, Digital University, E-Market Place, E-Biznet, E-Innomarket และพัฒนาปรับปรุงความสามารถของระบบสารสนเทศ ภายใต้โครงการ E-Project และเนื้อหาภายในระบบให้บริการ SMEs อย่างต่อเนื่อง และสร้างความเข้มแข็งในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ SMEs

1.5 ประสานงานการส่งเสริม SMEs ด้านต่างประเทศ โดย สสว. เป็นผู้แทนประเทศไทยในเวทีความร่วมมือด้าน SMEs ทุกเวที เช่น APEC SMEs ASEAN SMEs เป็นต้น รวมทั้งร่วมมือโดยตรงกับหน่วยงานส่งเสริม SMEs ของประเทศต่างๆ ซึ่งก่อให้เกิดความร่วมมือในการส่งเสริมและผลักดัน SMEs ไทย ดังนี้

- **ความร่วมมือภายใต้กรอบทวิภาคี** ดำเนินกิจกรรมตาม แผนปฏิบัติการความร่วมมือด้าน SME กับประเทศคู่ภาคี โดยการประสานกับหน่วยงานในประเทศ และคู่ภาคี เพื่อผลักดัน Pilot Project ภายใต้แผนปฏิบัติการ และดำเนินงานความร่วมมือกับ 4 ประเทศ คือ มาเลเซีย ลาว อิตาลีและเกาหลีใต้ ทั้งนี้ ลาว ได้ดำเนินการลงนามบันทึกข้อตกลง ความร่วมมือด้าน Thai-Laos Working Group on SME Cooperation ระหว่าง สสว. และ the National

Small and Medium Sized Enterprise Promotion and Development Office (SMEPDO) - สสว. และ The National Small and Medium Sized Enterprise Promotion and Development Office (SMEPDO) หรือ ห้องการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดน้อยและกลาง ได้ลงนามในบันทึกข้อ

ตกลงความร่วมมือ (MOU) ด้าน Thai-Laos Working Group on SME Cooperation เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2551 ณ กรุงเวียงจันทน์ ประเทศ สาธารณประชาธิปไตยประชาชนลาว และได้ตกลงที่จะได้มีการจัดตั้งคณะทำงานร่วมไทย-ลาว (Thai-Laos Working Group on SME Cooperation) ให้แล้วเสร็จภายในไตรมาสแรกของปี 2552

- **ความร่วมมือภายใต้กรอบพหุภาคี** ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของ APEC SMEWG Standing Committee ทำหน้าที่วิเคราะห์ ประเมิน และพิจารณาโครงการความร่วมมือต่างๆภายใต้ APEC SMEWG และเป็นตัวแทนประเทศไทยในการเข้าร่วมการประชุมพหุภาคีด้าน SMEs ต่างๆ ในเวทีของ ACD, ACMECS, APEC, ASEAN, ASEM, GMS, IMT-GT และ OECD เพื่อผลักดันให้เกิดการส่งเสริม SMEs ไทยในเวทีโลก และเกิดการพัฒน SMEs ไทยในเวทีต่างๆ ดังนี้

1. อาเซียน ประเทศสมาชิกอาเซียนมีการดำเนินการต่างๆ ซึ่งรวมทั้งโครงการภายใต้ ASEAN Economic Community Blueprint (AEC Blueprint) คือ การยกย่องดัชนีชี้วัด (Key Performance Indicator : KPI) ด้าน SMEs ของอาเซียน ยกย่องหลักสูตรผู้ประกอบการของอาเซียน และ ดำเนินโครงการพัฒนาศูนย์ต้นแบบบริการ SMEs ครบวงจรของอาเซียนด้วย (ไทยเป็นประเทศหลักในการดำเนินการ) รวมทั้งการจัดตั้ง SME Regional Development Fund ซึ่งไทยจะดำเนินโครงการนี้ร่วมกับกระทรวงการต่างประเทศ โดยจะมีการรายงานผลการจัดทำ Conceptual Paper on SME Development Fund ให้แก่ที่ประชุม ASEAN Summit ทราบต่อไปด้วย

2. OECD

- การเข้าร่วมการประชุม OECD Working Party on SMEs and Entrepreneurship (WPSME) เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ข้อคิดเห็นส่งเสริม SMEs ระหว่างประเทศสมาชิก

3. ASEM

- เข้าร่วมการประชุม ASEM SMEs Ministerial Meeting และ ASEM SMEs Ministerial Preparatory Meeting ซึ่งประกอบด้วยประเทศในทวีปเอเชียและยุโรปรวม 45 ประเทศ และร่วมกำหนดกรอบความร่วมมือ และขอบเขตการดำเนินงาน ของ ASEM SMEs Minister โดยการจัดตั้ง ASEM SMEs Working Group เพื่อเป็นกลไกหลักในการดำเนินความร่วมมือระหว่างกัน ซึ่งได้มีการกำหนดประเด็นสำคัญในการดำเนินความร่วมมือเช่นการส่งเสริม Industrial Clusters การแลกเปลี่ยน Best Practices Policy Initiative การส่งเสริม Fair Competition การขจัด NTB และการปรับตัวของ SMEs ต่อกระแส Globalization รวมทั้งผลักดันประเด็นของ Outsourcing ซึ่งเป็นประเด็นที่ไทยเห็นว่าสำคัญและจะเป็นกระแสในการดำเนินการของ SME ในอนาคต

4. APEC

- เข้าร่วมการประชุม The 26th APEC SME Working Group Meeting ณ จีนไทเป การประชุม The 27th APEC SME Working Group และ The 15th APEC SME Ministerial Meeting ณ เปรู ร่วมกับประเทศสมาชิก APEC ในการจัดทำ four-year strategic priority ของ APEC SME Working Group และการปรับปรุงประสิทธิภาพของการประชุม APEC SME Ministerial Meeting และผลักดันให้มีการกำหนด KPIs สำหรับ Strategic Priority เพื่อใช้เป็นตัวชี้วัดการดำเนินความร่วมมือภายใต้กรอบ APEC SME

และเพื่อให้มี Benchmark ในการดำเนินการพัฒนาและส่งเสริม SME ของสมาชิกเอเปค และหารือแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการส่งเสริมถึงประเด็น Corporate Social Responsibility ในกลุ่ม SME ซึ่งประเด็นดังกล่าวเป็นกระแสสำคัญในปัจจุบัน และมีผลต่อการตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการของผู้บริโภค และการจัดทำ APEC SME Pandemic Preparedness Guide เพื่อกระตุ้นให้ SME เตรียมพร้อมต่อการเกิดวิกฤติของโรคระบาด

- เป็นเจ้าภาพจัดการประชุม “International Small Business Congress (ISBC) 2007” การประชุม ISBC ครั้งที่ 34 จัดขึ้นในวันที่ 11-14 พฤศจิกายน 2550 โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมจากต่างชาติมากมาย กว่า 30 ประเทศ (รวมองค์กรระหว่างประเทศหลายองค์กร) รวมทั้งสิ้นกว่า 260 ราย มีการอภิปรายในประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนา SMEs ด้านต่างๆ โดยเฉพาะการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาทิ ประเด็นเรื่อง FTA, Logistics,

Branding, Outsourcing, กฎหมายระหว่างประเทศและข้อจำกัดด้านการค้าระหว่างประเทศ Niche Markets, สินค้าเกษตรอินทรีย์และสินค้าเชิงธรรมชาติ ประโยชน์ของ Franchising ความสำคัญของ R&D ในการต่อยอดเชิงพาณิชย์ การสร้าง Linkages ความสำคัญของการสร้างเครือข่ายทางธุรกิจ เป็นต้น นอกจากนี้ ระหว่างการประชุม ISBC ครั้งที่ 34 นี้ ยังเกิดกิจกรรมคู่ขนานที่สำคัญ คือ การหารือทวิภาคี ระหว่างประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และมาเลเซีย การลงนามบันทึกความเข้าใจ (MOU) ระหว่าง สสว. กับ Korea Federation of Small and Medium Business (KBIZ) สาธารณรัฐเกาหลีใต้ และการจับคู่ทางธุรกิจ อีกด้วย

- ดำเนินโครงการ JTEPA เพื่อสนับสนุน การเจรจา / ผลักดัน โครงการความร่วมมือด้าน SMEs ที่ฝ่ายไทยต้องการความช่วยเหลือจากญี่ปุ่น ในด้านต่างๆ ตามที่ระบุไว้ในขอบทความร่วมมือด้าน SMEs เช่น ในมิติทางด้านการเงิน เทคโนโลยี การตลาด เป็นต้น และสนับสนุนการทำ Business Service และ Business Matching ของภาค SMEs ไทยกับภาคเอกชนญี่ปุ่น เพิ่มศักยภาพผู้ประกอบการ SMEs ไทยให้สามารถเข้าถึงตลาดญี่ปุ่น รวมทั้งเกิดความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ร่วมกับภาคเอกชนญี่ปุ่น ให้ได้รับผลประโยชน์สูงสุดจากความตกลง JTEPA

1.6 พัฒนาระบบส่งเสริม SMEs ของประเทศ โดย สสว. ได้ทำการศึกษาวิจัย การพัฒนาระบบส่งเสริม SMEs จากต่างประเทศนำมาประยุกต์ใช้ เพื่อเป็นต้นแบบให้กับหน่วยงานปฏิบัติ ได้แก่ ระบบที่ปรึกษา ระบบบ่มเพาะธุรกิจ ระบบการพัฒนาผู้ประกอบการตามหลักสูตร SMEs University และระบบเงินทุนสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการ นอกจากนี้ได้มีการศึกษาและส่งเสริม Brand ให้กับ SMEs ตลอดจนการส่งเสริม SMEs ให้ประยุกต์ใช้นวัตกรรมเพื่อต่อยอดในเชิงพาณิชย์

1.7 การให้คำปรึกษาแนะนำและเตรียมความพร้อมแก่ SMEs

- ดำเนินการจัดตั้งศูนย์บริการร่วมลงทุนและพี่เลี้ยง SMEs ประจำภูมิภาค เพื่อให้คำปรึกษาแก่ SMEs เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าร่วมลงทุน และเป็นช่องทางการประสานงาน ระหว่างหน่วยงาน และ SMEs ตามภูมิภาค รวมทั้ง เพื่อให้รับทราบข้อมูลข่าวสาร และ องค์ความรู้ต่างๆ จาก สสว.

- ให้บริการคำปรึกษาแบบครบวงจรแก่ SMEs ณ ธันวาคม 2551 จำนวน 31,975 ราย โดยที่ปรึกษาให้คำแนะนำแก่ SMEs ณ ธันวาคม 2551 จำนวน 2,347 ราย และให้บริการปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจในด้านต่าง ๆ ผ่านระบบ Call Center จำนวน 29,628 ราย เช่น การลงทุน การเงิน การตลาด มาตรฐานผลิตภัณฑ์ เป็นต้น เพื่อให้ผู้ประกอบการ SMEs สามารถเพิ่มศักยภาพ ปรับปรุง พัฒนา และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในการประกอบธุรกิจได้ รวมทั้งเป็นการสร้างเครือข่ายพันธมิตร บูรณาการการทำงานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานส่งเสริม SMEs

1.8 ปัจจัยพื้นฐานด้านการตลาด สสว. ได้ประสานความร่วมมือเพื่อดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุนวิสาหกิจชุมชน OTOP และ SMEs ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันและเป็นไปแบบบูรณาการ จึงได้ดำเนินการ ดังนี้

- การประสานการจัดซื้อและจัดจำหน่ายสินค้าไทยสู่สากลขึ้นโดยมีการประสานงานให้ผู้ประกอบการเอกชนที่ทำหน้าที่ Distributor /Trader / Modern Trade และ Logistics เข้าร่วมโครงการมาเป็นผู้คัดเลือกซื้อสินค้าและผลิตภัณฑ์จากวิสาหกิจชุมชน OTOP และ SMEs ไปจัดจำหน่ายโดย ได้ร่วมกับ Daiso Industries Co.,Ltd. (Daiso) ซึ่งเป็นร้านค้า 100 เยน ที่มีชื่อเสียงของประเทศญี่ปุ่นมีสาขาอยู่ทั่วโลกกว่า 3,000 สาขา รวมทั้งสาขาในประเทศไทย 21 สาขา บริษัท ลีอกซ์ เลย์ เทรดิง จำกัด, บริษัท Advance Info Service จำกัด (มหาชน) และบริษัท Jo alife จำกัด (ของเกาหลี) จากการดำเนินงานข้างต้น ส่งผลให้ SMEs ที่เข้าร่วมโครงการ จำนวน 80 ราย ได้รับประโยชน์จากการเจรจาธุรกิจ ซึ่งก่อให้เกิดมูลค่าของผลิตภัณฑ์ที่จำหน่ายผ่านโครงการแล้ว จำนวน 25 ล้านบาท

- ดำเนินกิจกรรมการจัดงานมหกรรมของกินของใช้ไทยแลนด์ ในเดือน พฤษภาคม ที่ศูนย์ประชุมสิริกิติ์ มีผู้ร่วมออกบูธ จำนวน 401 ราย และมีผู้เข้าร่วมชมงาน 44,100 ราย โดยมียอดขายจากการจัดงานจำนวน 43 ล้านบาท เพื่อสร้างการรับรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหน่วยงาน แนวทางการดำเนินงาน ตลอดจนผลงานของ สสว. รวมทั้งการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ช่องทางการให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ของหน่วยงานภาครัฐ ให้สาธารณชนได้รับทราบอย่างถูกต้อง ให้ความรู้ด้านการลงทุน การทำธุรกิจกับ SMEs ทั้งกลุ่มผู้ประกอบการเดิมและกลุ่มผู้ประกอบการใหม่ กระตุ้นเศรษฐกิจและกระจายรายได้สู่ผู้ประกอบการ และขยายช่องทางการตลาดให้กับ SMEs

1.9 สร้างความรู้ให้กับ

SMEs

- การสนับสนุนและจัดกิจกรรม เพื่อแสดงผลงานของ SMEs เผยแพร่ Best Practice ให้กับ

ผู้ประกอบการ SMEs เพื่อสร้างแรงบันดาลใจ กระตุ้น และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการ SMEs เกิดการวิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์และสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ ๆ ให้มีความสอดคล้องและสามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคทั้งภายในและต่างประเทศ โดยการจัดกิจกรรมต่างๆ ดังนี้

- (1) จัดกิจกรรมร่วมกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน
- (2) เข้าร่วมงาน Smart Business Day
- (3) เผยแพร่องค์ความรู้และข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่าง ๆ
- (4) ให้ความรู้ในการจัดทำแผนธุรกิจ
- (5) ส่งเสริมความรู้ในด้าน

ต่างๆ ของ SMEs ผ่านนิตยสาร SMEs Today รายการทีวี SMEs ซีรีส์ของวิทยุ SMEs Today เป็นต้น

2. การดำเนินงานสนับสนุน SMEs ภายใต้แผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs

การส่งเสริมการสร้างพันธมิตรและเชื่อมโยงทางการค้า

1. การสร้างเครือข่ายการตลาดอุตสาหกรรมขนมไทย เป็นการสร้างช่องทางการจำหน่ายและโอกาสทางการตลาดให้แก่ผู้ประกอบการ SMEs ในอุตสาหกรรมขนมไทย ส่งเสริมให้เกิดค่านิยมการบริโภคขนมไทยให้แพร่หลายมากขึ้นในกลุ่มผู้บริโภคชาวไทยและชาวต่างประเทศ ให้ความสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์ เพื่อยกระดับคุณภาพมาตรฐานขนมไทย และสนองตอบความต้องการของตลาดระดับสากล

สสว. ได้มีการสร้างเครือข่ายผู้ประกอบการขนมไทยในชุมชนอัมพวา และผู้ประกอบการเก่า ด้วยการอบรมและให้ความรู้เชิงวิชาการแก่ผู้ประกอบการ SMEs ขนมไทย และช่วยสนับสนุนส่งเสริมให้ผู้ประกอบการ SMEs ที่ผลิตสินค้าในกลุ่มเดียวกัน มีการรวมตัวกัน เพื่อถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนความรู้ เป็นการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชน และนำไปสู่การทำการสร้างเครือข่ายการตลาด และการขยายช่องทางการตลาด จำนวน 84 ราย และมีผู้ประกอบการ SMEs จำนวน 9 ราย ได้มีโอกาสขยายช่องทางการตลาดต่างประเทศ โดยการเข้าร่วมงานแสดงสินค้าระดับประเทศ 2 งาน สามารถสร้างยอดขายจำนวน 1,132,900 บาท และผู้ประกอบการ SMEs ได้มีโอกาสทางการตลาดในการเจรจาทางธุรกิจกับคู่ค้าต่างประเทศ และประสานการสั่งซื้อสินค้าต่อไป และได้มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของ SMEs ในด้านการยืดอายุการเก็บรักษาสินค้า พัฒนาบรรจุภัณฑ์ที่สวยงามมีรูปแบบที่แปลกใหม่ เพื่อยกระดับมาตรฐานและเพิ่มมูลค่าให้แก่ตัวสินค้าให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล จำนวน 6 กลุ่มผลิตภัณฑ์ ได้แก่ เครื่องดื่มน้ำดอกไม้อไศศกริมขนมไทย ขนมเปียะ ทองพับ ซากฤษณา และข้าวแต่น

การส่งเสริมมาตรฐานผลิตภัณฑ์

1. โครงการพัฒนากระดาษสาบ้านต้นเปา เป็นโครงการต่อเนื่องจากปี 2549-2550 ขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมพร้อมกับยกระดับการพัฒนาผลิตภัณฑ์กระดาษสาให้มีคุณภาพมาตรฐาน และมีรูปแบบที่ทันสมัยเป็นที่ยอมรับของตลาดทั้งในและต่างประเทศ และยังเป็นการบูรณาการความร่วมมือสนับสนุนของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในการส่งเสริมและพัฒนาหมู่บ้านต้นเปา ซึ่งเป็นชุมชนที่มีชื่อเสียงด้านการผลิตกระดาษสา เป็นระยะเวลาอันยาวนานกว่าร้อยปีให้เติบโตอย่างยั่งยืนต่อไป สสว. ได้จัดทำแผนปฏิบัติการพัฒนาวิสาหกิจกระดาษสาบ้านต้นเปาและผลิตภัณฑ์ โดยประสานความร่วมมือร่วมกับ หน่วยงานท้องถิ่น เช่น ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1 GTZ กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม คลัสเตอร์กระดาษสาบ้านต้นเปา และ สมาคมอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงใหม่ โดยให้การส่งเสริมผู้ประกอบการจัดทำระบบบำบัดน้ำเสียแบบบึงประดิษฐ์ 3 ราย และแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก 2 ชั้น จำนวน 2 ราย ให้การอบรมเรื่องการออกแบบผลิตภัณฑ์กระดาษสา แก่ผู้เข้าร่วมโครงการ 47 ราย มีผู้ประกอบการเข้ารับการอบรมเสริมสร้างองค์ความรู้ ในกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและขอรับรองคุณภาพมาตรฐานจำนวน 35 ราย เป็นผลให้ผู้ประกอบการได้รับการรับรอง มผช. 8 ราย ส่งเสริมกิจกรรมทางการตลาดในประเทศ และต่างประเทศ โดยร่วมงาน Paper World 2008 ที่เยอรมนี มีผู้ประกอบการเข้าร่วมงาน จำนวน 15 ราย เกิดยอดขาย 1.0 ล้านบาท และร่วมงาน BIG&BIH 2008 (ศูนย์กระจายสินค้า และหัตถกรรมบ้านต้นเปา หรือ TDC มียอดขาย 300,000 บาท) นอกจากนี้ได้ประสานความร่วมมือระหว่างเครือข่ายวิสาหกิจกระดาษสาของไทยกับต่างประเทศ โดยลงนาม MOU กับ สาธารณประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อเพิ่มพูนความสัมพันธ์และความร่วมมือในการพัฒนา cross-border cluster การจับคู่ธุรกิจ การสร้างเครือข่าย การพัฒนาผู้ประกอบการ

การยกระดับและการถ่ายทอดการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม

1. โครงการเปิดโลกนวัตกรรม เป็นการเผยแพร่ ถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ แนวคิด ตลอดจนแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารในเรื่องนวัตกรรมให้แก่ผู้ประกอบการและประชาชนที่สนใจ รวมถึงเพื่อการส่งเสริมและสนับสนุนผู้ประกอบการ SMEs ผู้ผลิตสินค้า ที่มีนวัตกรรมให้เป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายผ่านสื่อ และขยายช่องทางด้านการจัดจำหน่ายให้มากขึ้น และเพื่อสร้างโอกาสให้ผู้ประกอบการ SMEs ไทยที่มีศักยภาพ ก้าวเข้าสู่ตลาดสากล ผ่านช่องทางการเผยแพร่ผ่าน True Vision 10 โดยมีจำนวนข้อมูลหรือนวัตกรรมที่ทำการเผยแพร่ (Air time) จำนวน 26,094 ครั้ง และมีผู้ประกอบการสนใจเข้าร่วมรายการ SMEs Shop Channel จำนวน 514 ราย ผ่านการคัดเลือกและออกรายการ 200 ราย ส่งผลทำให้เกิดยอดขายรวมสินค้าหรือบริการรวมทั้งปีมีมูลค่าคิดเป็น 50,626,615 บาท หรือเพิ่มสูงขึ้นจากปี 2550 ร้อยละ 61 การส่งเสริม SMEs ในภูมิภาคและท้องถิ่น ประกอบด้วย 3 กลุ่มโครงการ ได้แก่

1. กลุ่มบรรเทาผลกระทบจากความไม่สงบในพื้นที่ (สร้างผู้ประกอบการใหม่) ประกอบด้วย 2 โครงการ ดังนี้

1.1 โครงการสร้างผู้ประกอบการเยาวชน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

1.2 โครงการมหกรรมสร้างผู้ประกอบการ

เศรษฐกิจพอเพียงภาคใต้ตอนล่าง เป็นโครงการที่ส่งเสริมการสร้างอาชีพ สร้างรายได้ให้แก่ประชาชนในพื้นที่เพิ่มขึ้น โดยร่วมกับหน่วยงานกว่า 22 หน่วยงาน ให้การอบรมอาชีพพระยะสั้น การแสดงนิทรรศการเกี่ยวกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสำหรับการประกอบอาชีพ การประกวดผลิตภัณฑ์ การจัดจำหน่ายสินค้าผลิตภัณฑ์ชุมชนต่างๆ โดยมีหลักสูตรอาชีพ ประมาณ 24 หลักสูตร เช่น ข้าวยาปักซี่ได้ สติ๊ก ชำบูชะ โรตีสิทธิฐู เครบ นาซิดาแม กาแฟสด ร้านทำผม เป็นต้น มีผู้เข้าร่วมโครงการ จำนวน 4,547 คน เกิดยอดจำหน่ายสินค้าภายในงาน จำนวน 987,375 บาท

2. กลุ่มพัฒนาทักษะเครือข่ายผู้ประกอบการ ประกอบด้วย 4 โครงการ ดังนี้

2.1 โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีการจัดการธุรกิจแพะครบวงจร

2.2 โครงการพัฒนาทักษะและเชื่อมโยงการตลาดของเครือข่ายผู้ประกอบการ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

2.3 โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูปหอยเป่าฮื้อ

2.4 โครงการจัดตั้งเครือข่ายการผลิตหัตถกรรมผ้าและสิ่งทอจังหวัดชายแดนภาคใต้

เป็นการสนับสนุนการสร้างอาชีพ การสร้างรายได้ที่มั่นคงในพื้นที่ โดยเฉพาะการเลี้ยงแพะ หอยเป่าฮื้อ และผลิตภัณฑ์จากหัตถกรรมผ้าและสิ่งทอ โดยมีการจัดฝึกอบรมและถ่ายทอดองค์ความรู้ต่างๆ แก่ผู้ประกอบการให้มีทักษะการบริหารจัดการ การให้ความรู้ด้านการเลี้ยงแพะ การจัดทำมาตรฐานฟาร์มปลอดโรค การแปรรูปหอยเป่าฮื้อ การตลาด และการยกระดับคุณภาพการผลิต การถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิต การออกแบบสินค้าจากสิ่งทอและผ้า พร้อมทั้งจัดทำฐานข้อมูลประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอและผ้าจังหวัดชายแดนภาคใต้ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีผู้เข้ารับการอบรม จำนวน 1,233 คน มีการจัดงานแสดงสินค้า ได้แก่ งานมหกรรม "OTOP FESTIVAL 2008" งานมหกรรมขนมหวาน อาหารอร่อย และสินค้าสหกรณ์ เป็นต้น มีผู้เข้าร่วมงานแสดงและจำหน่ายสินค้า 113 ร้านค้า จาก 7 จังหวัดภาคใต้ตอนล่าง ส่งผลให้เกิดยอดขายจำนวน 7,976,813 บาท มีการจับคู่การเจรจาธุรกิจจำนวน 15 คู่ เกิด MOU จำนวน 610,000 บาท

3. กลุ่มเสริมสร้างความเข้มแข็ง ประกอบด้วย 4 โครงการ ดังนี้

3.1 โครงการขยายต้นแบบและพัฒนาระบบ logistic กลุ่มผู้ประกอบการเลี้ยงแพะทั้งวงจ

3.2 โครงการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการ SMEs จังหวัดสงขลา-สตูล

3.3 โครงการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการ SMEs จังหวัดกระบี่

3.4 โครงการปฏิบัติการส่งเสริม SMEs 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

เป็นการส่งเสริมกลุ่ม Cluster ธุรกิจการเลี้ยงแพะ ของผู้ประกอบการในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยใช้แนวคิดในการ พัฒนาระบบ Logistics ในห่วงโซ่อุปทานของ Cluster เพื่อการกระจายรายได้สู่ผู้ประกอบการธุรกิจฟาร์มแพะอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอโดยเน้นการสร้างรายได้จากการซื้อขายผลผลิตรายวัน และมีการส่งเสริมผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของจังหวัดสงขลา และ จังหวัดสตูล ให้มีความสามารถเพิ่มขึ้น ทั้งในภาคการผลิต การค้า และการบริการ ให้มีคุณภาพทัดเทียมระดับประเทศได้ ตลอดจนเพิ่มช่องทางการตลาด

กระจายสินค้าที่ผลิตได้อย่างหลากหลาย สามารถสร้างงาน สร้างรายได้ให้กับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้อย่างยั่งยืน รวมทั้งประสานงานหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาคราชการและสถาบันการศึกษา เพื่อร่วมกันส่งเสริมผู้ประกอบการให้เป็นกลไกเศรษฐกิจระดับจังหวัด ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และจัดให้มีการจัดทำโครงการต้นแบบเชิงพาณิชย์ฯ ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อเนื่อง เพื่อสนับสนุนให้ผู้ประกอบการมีศูนย์กลางการเรียนรู้การจัดการ การตลาด และการให้คำปรึกษาในการประกอบการ อันเป็นส่วนสำคัญที่เป็นกลไกในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของพื้นที่ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาความไม่สงบเรียบร้อยและก่อให้เกิดการจ้างงาน มีผู้เข้าร่วมโครงการ 384 ราย และ 1 หน่วยงาน คือ สมาชิกสหกรณ์ จังหวัด กระบี่ ซึ่งสหกรณ์ มีสมาชิก จำนวน 10,700 คน และจัดทำแผนยุทธศาสตร์ปาล์มน้ำมันกระบี่ ปัจจุบันอยู่ระหว่างการติดตั้งอุปกรณ์โรงงานผลิตไบโอดีเซลให้กับสหกรณ์จังหวัดกระบี่ คาดว่า จะมีพื้นที่ปลูกปาล์มได้รับประโยชน์ กว่า 600,000 ไร่ มีการจัดอบรมพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ และพัฒนาสถานประกอบการ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาะ (หมู่บ้านหลีเป๊ะ โฮมสเตย์) จ.สตูล และรองรับการท่องเที่ยวแบบ Home Stay รวมทั้งจัดงานแสดงสินค้า ได้แก่ งาน Thailand outlet 2008 งาน SMEs Fair ส่งผลให้เกิดยอดขาย จำนวน 35,000,000 บาท

3. การส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs ภายใต้ โครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

สสว. เป็นหน่วยงานกลางในการกำหนดยุทธศาสตร์ จัดทำแผนปฏิบัติการ สนับสนุนงบประมาณดำเนินงาน กำกับ ติดตามและประเมินผลการส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น (OTOP) โดยมุ่งเน้นการพัฒนากลุ่มผู้ผลิตเพื่อการอนุรักษ์และสืบสานภูมิปัญญาไทย พัฒนากลุ่มผู้ผลิตเชิงธุรกิจ ส่งเสริมชุมชนเพื่อการท่องเที่ยว เสริมสร้างปัจจัยเอื้อในการส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น บริหารงานส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชนท้องถิ่น ในการดำเนินงานปี 2551 มีแนวคิดในการดำเนินโครงการ โดยมุ่งเน้นในการส่งเสริมผู้ประกอบการ OTOP ดังนี้

1. การพัฒนากลุ่มผู้ผลิตเพื่อการอนุรักษ์และสืบสานภูมิปัญญาไทย
2. การพัฒนากลุ่มผู้ผลิตเชิงธุรกิจ
3. การส่งเสริมชุมชนเพื่อการท่องเที่ยว
4. การเสริมสร้างปัจจัยเอื้อในการส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น
5. การบริหารงานส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชนท้องถิ่น

โดยมีหน่วยงานร่วมดำเนินการ ได้แก่ สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กรมประมง กรมปศุสัตว์ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา และ สสว. ได้ดำเนินงาน ดังนี้

- ดำเนินการให้การรับรองมาตรฐาน มผช. จำนวน 3,546 ผลิตภัณฑ์ รวมทั้งการตรวจติดตามเพื่อการรักษาคุณภาพผลิตภัณฑ์ตามมาตรฐาน มผช. จำนวน 1,772 ผลิตภัณฑ์

- ดำเนินการประเมินศักยภาพของกลุ่มผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ด้านอาหารประมง และปศุสัตว์ เพื่อให้การส่งเสริม ปรับปรุงสถานที่ผลิต เพื่อการพัฒนาคุณภาพตามเกณฑ์ GMP จำนวน 63 กลุ่ม

- ดำเนินการประเมินและรับรองมาตรฐานสถานที่ผลิต จำนวน 145 แห่งจากเป้าหมาย จำนวน 150 แห่ง

- ดำเนินการให้ความรู้ด้านสุขลักษณะในการผลิตแก่กลุ่มผู้ผลิตอาหารแปรรูปจากปศุสัตว์ จำนวน 39 ราย

- การส่งเสริมให้ชุมชนและท้องถิ่นมีรายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์และบริการเพิ่มขึ้น ปัจจุบันชุมชนและท้องถิ่นมีรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP และบริการ ระหว่างเดือนตุลาคม 2550 ถึง พฤศจิกายน 2551 จำนวนรวม 76,662 ล้านบาท (ที่มาของข้อมูล : กรมการพัฒนาชุมชน)

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) รัฐวิสาหกิจหนึ่งเดียวของกระทรวงอุตสาหกรรม มีภารกิจ และบทบาทหลักในการพัฒนาและบริหารนิคมอุตสาหกรรม และ ทำเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุด รวมทั้งการให้บริการด้านสิทธิประโยชน์ส่งเสริมการลงทุน และการบริการครบวงจรแก่ผู้ประกอบการ

ท่ามกลางกระแสการแข่งขัน และความท้าทายจากภาวะวิกฤติเศรษฐกิจโลกในรอบปี 2551 ที่ผ่านมา กนอ. ได้ดำเนินการตามกลยุทธ์การตลาดเชิงรุก เพื่อมุ่งส่งเสริมการลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม และกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์เพื่อสื่อสารบทบาทและ ภาพลักษณ์ กนอ. ให้นิคมอุตสาหกรรมเป็นทางเลือก ในการลงทุนที่มีคุณภาพ (Quality Investment) สำหรับนักลงทุนกลุ่มเป้าหมายที่มุ่งประกอบอุตสาหกรรม อย่างมีคุณภาพ รวมทั้ง การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นลูกค้ากลุ่ม เป้าหมายศักยภาพที่สำคัญ ประกอบกับการที่ กนอ. ได้มีการแก้ไขสาระสำคัญของพระราชบัญญัติ กนอ. พ.ศ. 2522 เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพ และสมรรถนะในการดำเนินธุรกิจของนักลงทุน และผู้ประกอบการในนิคม อุตสาหกรรม จุดขายสำคัญของการส่งเสริมการลงทุนในปี 2551 จึงมุ่งเน้นที่การนำเสนอทางเลือก และ โอกาสการลงทุนใหม่ๆ ภายใต้พระราชบัญญัติ กนอ. (ฉบับที่ 4) เป็นสำคัญ ทั้งนี้ เพื่อส่งเสริมบทบาท นิคมอุตสาหกรรมในการเป็นแหล่งรองรับการลงทุน สร้างความเติบโตและกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค

การพัฒนานิคมอุตสาหกรรมกับการเสริมสร้างการเติบโตและ การกระจายความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศ

การดำเนินงานของ กนอ. ได้มีส่วนสนับสนุน เสริมสร้างการเจริญเติบโตและการกระจายความเจริญ ทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยในปี 2551 กนอ. มีการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น 2 แห่ง คือนิคม อุตสาหกรรมพานทองเกษม จ. ชลบุรี พื้นที่ 798 ไร่ และนิคมอุตสาหกรรมเหล็กบางสะพาน จ. ประจวบคีรีขันธ์ พื้นที่ 6,404 ไร่ ส่งผลให้มีจำนวนนิคมรวม 38 แห่ง รวมพื้นที่ 120,329 ไร่ กระจายอยู่ใน 15 จังหวัด แบ่งเป็น นิคมอุตสาหกรรมที่ กนอ. ดำเนินการเอง 12 แห่ง และนิคมอุตสาหกรรมร่วมดำเนินงาน 26 แห่ง

นอกจากนี้ ยังมีการขยายพื้นที่ นิคมอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น 3 แห่ง จำนวน 559 ไร่ และมีการขาย/ให้เช่าพื้นที่ 3,036.36 ไร่ มีผู้ประกอบการแจ้งเริ่ม ประกอบกิจการเพิ่มขึ้น จำนวน 179 ราย มีเงินลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมรวม 1,860,157.518 ล้านบาท และมีการ จ้างงานรวม 454,187 คน

นอกจากบทบาทด้านการพัฒนานิคมอุตสาหกรรม อีกบทบาทในการเสริมสร้างความเจริญทางเศรษฐกิจให้กับประเทศของ กนอ. คือ การพัฒนาและบริหารจัดการท่าเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุด ซึ่งเป็นท่าเรืออุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ รองรับการขนถ่ายสินค้าจากนิคมอุตสาหกรรมและสถานประกอบการอื่นๆ ในบริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ปัจจุบันท่าเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุดมีพื้นที่ 2,870 ไร่ แบ่งเป็นพื้นที่ระยะที่ 1 ประมาณ 1,400 ไร่ และพื้นที่ระยะที่ 2 ประมาณ 1,470 ไร่ มีท่าเทียบเรือรวม 9 ท่า แบ่งเป็นท่าเทียบเรือสาธารณะจำนวน 2 ท่า และท่าเทียบเรือเฉพาะกิจ จำนวน 7 ท่า ปัจจุบัน กนอ. ได้มีการพัฒนาท่าเทียบเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุด ระยะที่ 1 ส่วนขยาย เป็นท่าเทียบเรือเฉพาะกิจสำหรับสินค้าเหลว รวม 2 ท่า โดยบริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) และ บริษัทร่วมทุนระหว่าง บริษัท เอสซีจี เคมิคอลส์ จำกัด กับ ดาว เคมิคอล (ประเทศไทย) จำกัด กำหนดแล้วเสร็จในปี 2553 และคาดว่าจะเปิดดำเนินการในปี 2554

สถิติ	ปี		
	2551	2550	2549
สถิติเรือเข้า-ออกท่าเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุด (ลำ)	6,876	6,635	6,935
สถิติสินค้าผ่านท่าเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุด (ตัน)	24,605,149.074	25,173,140.010	22,976,031.387
สถิติมูลค่าสินค้าผ่านท่าเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุด (ล้านบาท)			
สินค้านำเข้า	773,334.65	599,878.90	622,084.00
สินค้าส่งออก	259,047.60	302,762.08	424,647.08

การบริหารจัดการระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการและสิ่งอำนวยความสะดวก

นอกจากการพัฒนาพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม และท่าเรืออุตสาหกรรมแล้ว การจัดให้มี และให้บริการในระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการที่จำเป็นแก่การประกอบการอุตสาหกรรม อาทิ ระบบน้ำดิบ ระบบน้ำประปา ระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบ กำจัดขยะ และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ โดย กนอ. ได้ร่วมทุนกับภาคเอกชนจัดตั้งบริษัท โกลบอลยูทิลิตี้ เซอร์วิส จำกัด (GUSCO) ให้บริหารจัดการระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกในนิคมอุตสาหกรรม 8 แห่ง ได้แก่ บางชัน บางพลี ลาดกระบัง แหลมฉบัง มาบตาพุด บางปู ภาคเหนือ และสมุทรสาคร โดยทำสัญญาจ้างให้บริหารจัดการ (Operation Management Agreement :OMA) ผลการบริหารจัดการระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวก ตามสัญญา OMA ผลการบริหารจัดการระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวก ตามสัญญา OMA ด้านการปฏิบัติงานและบริการบำรุงรักษา การดำเนินงานตามแผนงานการซ่อมแซมและเปลี่ยนแปลงแทนประจำปีด้านวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับสาธารณูปโภคที่ดี ด้านการพัฒนาการให้บริการ และ ด้านการจัดเก็บรายได้ อยู่ในระดับ ดี ถึง ดีมาก และ ผลการปฏิบัติงาน การบริการบำรุงรักษาระบบสาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวก ตามสัญญา OMA อยู่ในระดับดี ถึง ดีมาก เช่นกัน

การบริหารจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และพลังงาน

เพื่อให้การเติบโตและพัฒนาอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจเป็นไปอย่างสมดุลและยั่งยืน กนอ. ให้ความสำคัญต่อการกำกับดูแลด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และพลังงานควบคู่ไปกับการส่งเสริม และสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยมุ่งมั่นดำเนินการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และพลังงานให้เป็นไปตามกฎหมาย และมาตรฐานเทียบเท่าสากล ตลอดจนยกระดับการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งการนำหลักธรรมาภิบาลมาใช้ในการจัดการโดยนิคมอุตสาหกรรม / โรงงานอุตสาหกรรม มีการเปิดเผยข้อมูลและสามารถตรวจสอบได้ ตลอดจนจัดให้มีกระบวนการมีส่วนร่วมกับชุมชนดังนี้

- การจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โครงการนิคมอุตสาหกรรม เป็นการป้องกันด้านสิ่งแวดล้อมตั้งแต่ขั้นตอนการพัฒนาโครงการ รวมทั้งการขยายโครงการ โดยในปี 2551 มีการดำเนินการจัดทำรายงาน EIA/ รายงานการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดโครงการนิคมฯ จำนวนทั้งสิ้น 13 โครงการ และผ่านความเห็นชอบของ สผ. แล้ว 9 โครงการ

- การติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมและท่าเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุด โดยในปี 2551 มีนิคมอุตสาหกรรม 33 แห่งได้รับการ

ติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้ง อากาศ ระดับเสียง ตลอดจนผลกระทบอื่นๆ พบว่ามีค่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน

- การจัดทำ และติดตามผลการดำเนินงานตามแผนบริหารความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม และท่าเรืออุตสาหกรรม โดยในปี 2551 มีการดำเนินการในนิคมอุตสาหกรรมที่ กนอ. ดำเนินการเอง รวม 12 แห่ง ซึ่งผลการดำเนินงานเป็นไปตามแผนปฏิบัติการจัดการความเสี่ยงครบทุกนิคมฯ

- การเปิดเผยข้อมูลการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม โดยการเผยแพร่มาตรการด้านสิ่งแวดล้อมและรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของนิคมฯ และโรงงาน ผ่านทาง Website กนอ.

- การปรับปรุงกระบวนการผลิตในอุตสาหกรรมด้วยเทคโนโลยีสะอาด ประจำปี 2551 โดย กนอ. ได้ร่วมกับสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) พร้อมเครือข่ายความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยภาครัฐ 8 แห่ง ดำเนินโครงการปรับปรุงกระบวนการผลิตในนิคมฯ ด้วยเทคโนโลยีสะอาด

- การจัดทำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมตามมาตรฐาน ISO 14001 ผลการดำเนินการในปัจจุบันมีนิคมอุตสาหกรรม/ท่าเรืออุตสาหกรรม ที่ กนอ. ดำเนินการเอง จำนวน 13 แห่ง ได้รับการรับรองแล้ว จำนวน 11 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 84.6 นิคมฯ ร่วมดำเนินงานจำนวน 24 แห่งได้รับการรับรองแล้ว จำนวน 9 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 37.5 และมีโรงงานภายในนิคมฯ ได้รับการรับรองระบบฯ จำนวน 507 โรงงาน จากโรงงานที่ประกอบกิจการแล้วทั้งหมดในปัจจุบัน จำนวน 2,139 โรงงาน คิดเป็นร้อยละ 23.7

- การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม (อัตราน้ำทิ้ง อัตราอากาศ อัตราเสียง และการจัดการด้านขยะ) ผลการตรวจวัดเป็นไปตามมาตรฐานทุกตัวแปร

- การส่งเสริมการบริหารจัดการสารเคมีในนิคมอุตสาหกรรม โดยการทำงานกับหน่วยงานต่างๆ จัดทำโครงการส่งเสริมการบริหารจัดการสารเคมีในนิคมอุตสาหกรรม อาทิ โครงการ The Project "Engaging local level business partners and the supply chain in a safer production and emergency preparedness through applied corporate social responsibility at the site level" ร่วมกับสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย และ โครงการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมในการบริหารจัดการสารเคมีตามระบบ GHS

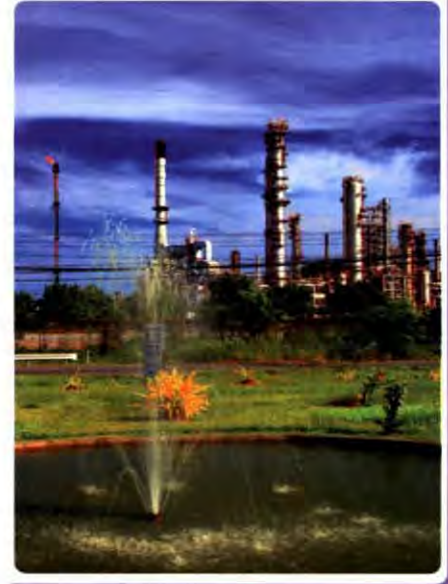

- โครงการพัฒนาระบบประเมินติดตามการจัดการความปลอดภัยอาชีวอนามัย ในนิคมอุตสาหกรรมมีการจัดทำคู่มือการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในโรงงานอุตสาหกรรม

- การอนุรักษ์พลังงานในนิคมอุตสาหกรรม โดย กนอ. ได้ดำเนินโครงการต่างๆ เพื่อส่งเสริมการประหยัดพลังงาน ในกลุ่มผู้ประกอบการ อาทิ โครงการขยายผลการประหยัดพลังงานระหว่างอุตสาหกรรม ระยะที่ 2 โครงการสร้างจิตสำนึก และให้ความรู้พื้นฐานด้านการใช้พลังงาน โครงการศูนย์ปฏิบัติการประหยัดพลังงาน

การบริการเบ็ดเสร็จครบวงจรสำหรับผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรม และผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรม

การพัฒนาประสิทธิภาพการให้บริการเป็นภารกิจที่ กนอ. ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ในรูปแบบของการบริการเบ็ดเสร็จครบวงจร (One Stop Service : OSS) เพื่ออำนวยความสะดวกและให้บริการในการประกอบกิจการในนิคมอุตสาหกรรมแก่นักลงทุน รวมทั้งเสริมสร้างการพัฒนา และปรับปรุงการบริหารจัดการในด้านบริการ เช่น การพัฒนาประสิทธิภาพด้าน Logistics เพื่อลดค่าใช้จ่ายของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยการให้บริการผ่านระบบการอนุญาตอนุมัติทางอิเล็กทรอนิกส์ (electronic-Permission & Privilege : e-PP) การอำนวยความสะดวกในการตรวจลงตราหนังสือเดินทางผ่านช่องทางพิเศษ Diplomatic & Official / APEC ณ ด่านตรวจคนเข้าเมืองท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ การให้บริการวีซ่า และใบอนุญาตทำงานแก่คนต่างด้าว (Mobile Service) รวมถึงการประเมินผล และให้คำปรึกษาแนะนำด้านการพิจารณาการใช้ที่ดิน และประกอบกิจการอนุญาตก่อสร้าง/ดัดแปลง/รับรองอาคาร และการให้สิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากร (Mobile Unit) ณ สำนักงานนิคมต่าง ๆ ตลอดจนการประชาสัมพันธ์/อบรมให้ผู้ประกอบการรับทราบขั้นตอนของการขอใช้บริการผ่านระบบการอนุญาตอนุมัติทางอิเล็กทรอนิกส์ (e-PP) และระบบเชื่อมโยงกับกรมศุลกากรแบบไร้เอกสาร (e-paperless) ณ สำนักงานนิคมฯ ที่มีเขตประกอบการเสรี การเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย/หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการขอใช้ที่ดิน/ก่อสร้างอาคารฯ/การประกอบกิจการในนิคมฯ และการขอรับสิทธิประโยชน์ ซึ่งการบริการเบ็ดเสร็จครบวงจรของ กนอ. จะเป็นการเพิ่มศักยภาพในการประกอบธุรกิจ และสร้างความมั่นใจ ความพึงพอใจให้แก่ผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรม และผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรม และท่าเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตอบสนองนโยบายของรัฐบาลที่กำหนดให้ปี 2551 – 2552 เป็น “ปีแห่งการลงทุน (Thailand Investment Year 2008-2009)”

การบริหารจัดการตามมาตรฐาน ISO 9001:2000

แผนงาน	จุดมุ่งหมาย	การวัดผล	เป้าหมาย	ผล	
ระบบบริหารคุณภาพ	เพิ่มความพึงพอใจในการบริการ ด้วยระบบอนุญาตอนุมัติทางอิเล็กทรอนิกส์	% คำขอใช้บริการผ่านระบบ e-PP	> 60 % ของจำนวนคำขอทั้งหมดที่ สนง.	95.19 %	
คุณภาพการให้บริการ ผู้ประกอบการ	เพิ่มความพึงพอใจของลูกค้า	ดัชนีความพึงพอใจ	>95.45 %	95.78 %	
	- สํารวจความพึงพอใจ 2 ครั้ง/ปี				
	- จัดการข้อร้องเรียนลูกค้า	% การแก้ไข	>95%และตอบสนองภายใน 2 วัน	ไม่มีการร้องเรียน	
	- จัดการข้อเสนอนะลูกค้า	% อัตราการตอบสนองต่อข้อเสนอแนะ	>80%	100%	
	การปรับปรุงคุณภาพการบริการ	- รายงานผลการปรับปรุงการบริการ		1 ครั้ง/ปี	1 ครั้ง/ปี
	- % งานที่ได้ตามมาตรฐานเวลา		4 ครั้ง/ปี =100 %	4 ครั้ง/ปี =100 %	
	- % เวลาอคอยของผู้รับที่ได้ตามมาตรฐานเวลา		4 ครั้ง/ปี ไม่เกิน 10นาที =100 %	4 ครั้ง/ปี ไม่เกิน 10 นาที =100 %	
	- % งานที่ต้องแก้ไข (ทำซ้ำ)		4 ครั้ง/ปี <0.28 %	4 ครั้ง/ปี =0.25 %	
เพิ่มความรู้ความสามารถ	- การฝึกอบรม On the Job Training	คะแนนประเมินผล	>70%	>70%	

สถาบันไทย - เยอรมัน

สถาบันไทย-เยอรมัน จัดตั้งขึ้นโดยความร่วมมือระหว่างรัฐบาลไทยและรัฐบาลสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สถาบันฯ เป็นหน่วยงานที่มีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตขั้นสูงสู่ภาคอุตสาหกรรมไทย การดำเนินงานของสถาบันฯ มีลักษณะการบริหารงานเป็นอิสระและอยู่นอกระบบการศึกษา ภายใต้การดูแลของกระทรวงอุตสาหกรรมโดยมีอุตสาหกรรมพัฒนามูลนิธิมารองรับการดำเนินงาน

หลังจากคณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติการจัดตั้งเมื่อเดือนกันยายน 2535 สถาบันฯ เริ่มเปิดสำนักงานในปี 2538 จนกระทั่งเริ่มให้มีบริการฝึกอบรมแก่ภาคอุตสาหกรรมครั้งแรกในเดือนมกราคม 2541 ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาสถาบันฯ ได้เจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง มาจนถึงปัจจุบัน

วิสัยทัศน์

เป็นสถาบันทางด้านเทคโนโลยีการผลิตสมัยใหม่ที่มีความเป็นเลิศในการพัฒนา การถ่ายทอด และการจัดการเทคโนโลยีในระดับมาตรฐานสากล

พันธกิจ

1. เป็นศูนย์กลางการพัฒนา การถ่ายทอดและการจัดการเทคโนโลยีการผลิต สู่ภาคอุตสาหกรรม และเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้เพื่อตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรม
2. สร้างความสามารถของบุคลากรในภาคอุตสาหกรรมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อรองรับการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงในอนาคต
3. สร้างศูนย์ข้อมูลเชิงลึกของอุตสาหกรรมการผลิต ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อพยากรณ์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมและจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบาย เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐและเอกชน
4. เป็นกลไกของรัฐในการดำเนินงานตามนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรม

สถาบันฯ แบ่งการดำเนินงานออกเป็น 4 ศูนย์ ดังนี้

1. ศูนย์เทคโนโลยีอัตโนมัติ
2. ศูนย์เทคโนโลยีแม่พิมพ์
3. ศูนย์พัฒนาเทคโนโลยีการผลิต
4. ศูนย์บริการและพัฒนาอุตสาหกรรม

นอกจากนี้สถาบันได้ขยายศูนย์บริการไปสู่พื้นที่อุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และ บริเวณใกล้เคียงเพื่อผลักดัน ให้การพัฒนาอุตสาหกรรมในแถบนี้มีความเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น โดยใช้ชื่อ "ศูนย์ ถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิต"

ศูนย์เทคโนโลยีอัตโนมัติ (Automation Technology Center)

การดำเนินงานแบ่งออกเป็น 3 แผนก ดังนี้

1. แผนกแมคคาทรอนิกส์
2. แผนกกระบวนการอัตโนมัติ
3. แผนกวิจัย และพัฒนาระบบอัตโนมัติ

บริการของศูนย์เทคโนโลยีอัตโนมัติ

1. การพัฒนาทรัพยากรบุคคล

- วิเคราะห์ความต้องการและวางระบบการพัฒนาบุคลากรในโรงงาน
- การฝึกอบรมหลักสูตรมาตรฐาน เพื่อพัฒนาบุคลากรทางด้านเทคโนโลยีอัตโนมัติ เช่น ระบบนิวแมติก ระบบไฮดรอลิก ระบบควบคุมด้วยพีแอลซี หุ่นยนต์อุตสาหกรรม และเซอร์โวมอเตอร์ เป็นต้น
- การจัดหลักสูตรและฝึกอบรมตามความต้องการ เพื่อพัฒนาสมรรถภาพ ของพนักงานในระดับ ต่างๆ ให้สามารถทำงานได้ทันกับเทคโนโลยีใหม่ๆ ของโรงงาน
- การจัดหลักสูตรและฝึกอบรมเพื่อเตรียมคนเข้าทำงานทางด้านเทคโนโลยีอัตโนมัติ
- การทดสอบทักษะและความรู้ (Performance Test) ในสาขาเทคโนโลยีอัตโนมัติ เช่น นิวแมติก ไฮดรอลิก พีแอลซี และการควบคุมมอเตอร์ เป็นต้น
- การวิเคราะห์ปัญหา และแก้ปัญหาโดยทีมงาน
- การวิเคราะห์เครื่องจักร และให้การปรึกษาเพื่อการซ่อมบำรุง และบำรุงรักษา รวมถึงการใช้ เครื่องจักรให้ได้ประสิทธิภาพสูงสุด
- การฝึกอบรมช่างให้เป็นครูฝึกหรือวิทยากรในโรงงาน

2. งานบริการอุตสาหกรรม

- วิจัย และพัฒนาระบบอัตโนมัติ
- งานออกแบบระบบอัตโนมัติ
- งานพัฒนาปรับปรุงระบบอัตโนมัติ
- งานซ่อมบำรุงระบบอัตโนมัติ
- งานทดสอบอุปกรณ์ไฮดรอลิก
- งานให้คำปรึกษา

ศูนย์เทคโนโลยีแม่พิมพ์ (Mould & Die Technology Center)

การดำเนินงานแบ่งออกเป็น 4 แผนก ดังนี้

1. แผนกเทคโนโลยีแม่พิมพ์ขึ้นรูปพลาสติก
2. แผนกเทคโนโลยีแม่พิมพ์ขึ้นรูปโลหะ
3. แผนกเทคโนโลยีงานเครื่องมือกลขั้นสูง
4. แผนกเทคโนโลยีงานเครื่องกลความเที่ยงตรงสูง

บริการของศูนย์เทคโนโลยีแม่พิมพ์

1. การพัฒนาทรัพยากรบุคคล

- การฝึกอบรม
 - Mould & Die Technology
 - Mould & Die Design
 - Mould & Die Analysis
 - Mould Polishing
 - Mould & Die Maintenance
 - Plastic Technology
 - MULTI Comperent Ingeetion Moulding
 - Cutting Technology
 - Precision Machining
 - Advance Machining
 - High Speed Machining
- การวิเคราะห์ความต้องการในการฝึกอบรม
- การสัมมนาทางเทคโนโลยี
- การทดสอบทักษะฝีมือ
- การให้คำปรึกษา

2. งานบริการอุตสาหกรรม

- วิเคราะห์การออกแบบแม่พิมพ์ขึ้นรูปพลาสติก ด้วย CAE Software (CADMOULD)
- ออกแบบและสร้างแม่พิมพ์ขึ้นรูปพลาสติก และโลหะ
- ควบคุมเครื่องมือตัด และสร้างเครื่องมือตัดพิเศษด้วยเครื่องควบคุมตัดควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์
- สร้างชิ้นงานตามแบบงานด้วยเครื่องจักรกล CNC หรือเครื่อง High Speed Machining 3-5 แกน
- บริการให้เช่าเครื่องจักร

ศูนย์พัฒนาเทคโนโลยีการผลิต (Production Technology Development Center)

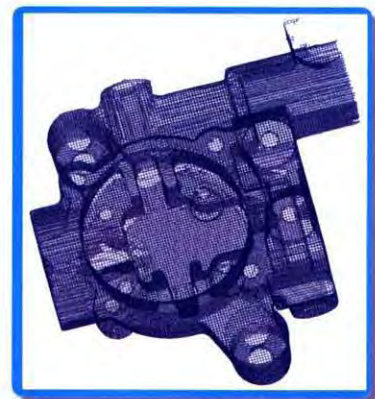
การดำเนินงานแบ่งออกเป็น 4 แผนก ดังนี้

1. แผนกพัฒนาผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยี
2. แผนกวิศวกรรมความเที่ยงตรงสูง
3. แผนกเทคโนโลยีการบำรุงรักษาในอุตสาหกรรม
4. แผนกเทคโนโลยีวัสดุและงานเชื่อม

บริการของศูนย์พัฒนาเทคโนโลยีการผลิต

1. การพัฒนาทรัพยากรบุคคล

- การวิเคราะห์ความต้องการในการฝึกอบรม
- การฝึกอบรม
 - การเขียนแบบวิศวกรรมเครื่องกล

- พิกัดความคลาดเคลื่อนด้านรูปร่าง (GD&T)
- การออกแบบผลิตภัณฑ์และการผลิตด้วย CAD/CAM/CAE
- โลหะวิทยา
- เครื่องวัด 3 มิติ (CMM)
- งานเชื่อมและการตรวจสอบ
- งานทดสอบวัสดุ
- การบำรุงรักษาเชิงคาดการณ์จากสภาพจริง
- การบริหารจัดการงานบำรุงรักษาในอุตสาหกรรม

- การทดสอบทักษะฝีมือ
- การสัมมนาทางเทคโนโลยี
- การให้คำปรึกษา

2. งานพัฒนาผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยี

- งานออกแบบผลิตภัณฑ์และเครื่องจักร
- ศูนย์ให้คำปรึกษาด้านเทคโนโลยี CAD/CAM/CAE
- งานปรับปรุงระบบการผลิต
- งานวิศวกรรมย้อนรอย
- งานควบคุมคุณภาพ
- งานทดสอบวัสดุ
- งานบำรุงรักษาตามสภาพโดยเทคโนโลยีด้านการสันสะเทือน การวิเคราะห์กระแสมอเตอร์ และการถ่ายภาพความร้อน
- งานประเมินและให้คำปรึกษาระบบบำรุงรักษา

ศูนย์บริการและพัฒนาอุตสาหกรรม (Industrial Services & Development Center)

การดำเนินงานแบ่งออกเป็น 2 แผนก ดังนี้

1. แผนกพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
2. แผนกบริการอุตสาหกรรม

บริการของศูนย์บริการและพัฒนาอุตสาหกรรม

1. งานพัฒนาอุตสาหกรรม (พัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม)

- ให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อพัฒนาสถานประกอบการ ในด้านการพัฒนาบุคลากร และการจัดการการผลิต
- การรับรองเครื่องจักร โดยตรวจสอบและทดสอบประสิทธิภาพการทำงานของเครื่องจักร พร้อมออกเอกสารตรวจสอบ
- จัดสัมมนาด้านการจัดการการผลิตและระบบคุณภาพ และหัวข้อสัมมนาตามความต้องการของลูกค้า ทั้งภายในและภายนอกสถานที่

2. งานบริการอุตสาหกรรม

รับผลิตชิ้นงาน เครื่องมืออุปกรณ์ ชิ้นส่วนแม่พิมพ์ตามแบบหรือตามตัวอย่าง ด้วยเครื่องจักรที่ทันสมัย และมีความเที่ยงตรงสูง ทั้งนี้ ยังพร้อมด้วยเครื่องจักรและเครื่องมือวัดละเอียด สำหรับรองรับความหลากหลายในการผลิตชิ้นส่วนรูปทรงต่างๆ ภายใต้ระบบคุณภาพ ISO 9001 : 2000

สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

ตลอดปี 2551 สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ ได้ดำเนินงานตามพันธกิจในการขับเคลื่อนการเพิ่มผลผลิตของประเทศ โดยมีโครงการสำคัญตามกรอบนโยบายหลักของสถาบัน ดังนี้

1. หลักดันภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการสร้างมูลค่าเพิ่มยิ่งขึ้นจากกิจกรรมที่กำลังทำด้วยการให้คำปรึกษาแนะนำ โดยใช้เครื่องมือด้านการเพิ่มผลผลิตในระดับต่าง ๆ ประกอบด้วยโครงการสำคัญ ๆ ดังนี้

โครงการปรับปรุงผลิตภาพ (Productivity Improvement) ของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ภายใต้แผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม โดยมีอุตสาหกรรมเป้าหมาย 5 กลุ่ม ได้แก่ เพอร์นิเจอร์ไม้ ยานยนต์และชิ้นส่วน ยานยนต์ อาหาร พลาสติก สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จำนวน 50 องค์กร ดำเนินการให้คำปรึกษาแนะนำ เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพด้วยกระบวนการ ตั้งแต่การประเมินองค์กร เพื่อหาจุดปรับปรุง กำหนดตัวชี้วัดและแผนงานการปรับปรุง รวมทั้งจัดวางระบบการบริหาร เพื่อรักษามาตรฐานการจัดการกระบวนการที่ได้ปรับปรุงแล้ว ซึ่งมีผลลัพธ์ในการปรับปรุงคือบริษัทจะได้ระบบมาตรฐาน 1 ระบบ การลดของเสีย ลดต้นทุน ได้ไม่ต่ำกว่า 5% การส่งมอบตรงเวลาเพิ่มขึ้น ได้ไม่ต่ำกว่า 10% รวมถึงคุณภาพตามที่ลูกค้ากำหนดเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่า 10% และประสิทธิภาพเครื่องจักรไม่ต่ำกว่า 10%

โครงการสร้างบุคลากรด้านการรณรงค์ส่งเสริมการเพิ่มประสิทธิภาพภายในองค์กร (Productivity Facilitator) ใน 5 กลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย คือ แปรรูปอาหาร ชิ้นส่วนยานยนต์ ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องใช้ไฟฟ้า และเครื่องจักรกลและอุปกรณ์ รวมจำนวนทั้งสิ้น 20 องค์กร เพื่อสร้างบุคลากรด้านการรณรงค์ส่งเสริมการเพิ่มประสิทธิภาพภายในองค์กร ที่จะทำหน้าที่เป็นผู้นำการเพิ่มผลผลิต และสร้างทีมงานเพื่อให้เกิดการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

ผลสำเร็จของโครงการนี้ ทำให้ทั้ง 20 องค์กรที่เข้าร่วมโครงการ เกิดการเพิ่มประสิทธิผลโดยรวมของเครื่องจักร ได้แก่ เพิ่มอัตราการใช้เครื่องจักร เพิ่มประสิทธิภาพการเดินเครื่อง และเพิ่มอัตราคุณภาพ ด้วยการลดอัตราการเกิดของเสีย ซึ่ง 35% ขององค์กรที่เข้าร่วมโครงการ มีมูลค่าการลดต้นทุน มากกว่า 1 ล้านบาทต่อปี รองลงมา คือ 20% ขององค์กรที่เข้าร่วมโครงการ มีมูลค่าการลดต้นทุน อยู่ระหว่าง 1-5 แสนบาทต่อปี และ 15% ขององค์กรที่เข้าร่วมโครงการ มีมูลค่าการลดต้นทุน อยู่ระหว่าง 5 แสน – 1 ล้านบาทต่อปี อีกทั้ง มีความพึงพอใจต่อการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตในครั้งนี้อย่างยิ่งกว่า 90% อีกด้วย

ทั้งนี้ สถาบันได้นำเทคนิค การรณรงค์ ส่งเสริมการเพิ่มผลผลิตไปประยุกต์ใช้ภายใน องค์กร ซึ่งได้แก่ การฝึกอบรม การฝึกปฏิบัติการ จัดบอร์ดประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และการให้ความรู้ผ่านเสียงตามสาย โดยมี พนักงานเข้าร่วมกิจกรรมกว่า 3,000 คน จาก 20 องค์กรที่เข้าร่วมโครงการ และมีความพึงพอใจต่อการรับรู้ข้อมูลข่าวสารกว่า 90% อีกทั้ง พนักงานยังมีความรู้สึกผูกพัน และรักองค์กรมากขึ้น เพราะได้มีส่วนร่วม คิดร่วมปรับปรุงจนเกิดความภูมิใจในความสำเร็จ ร่วมกัน ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักของโครงการ

นอกจากนี้ สถาบันยังได้จัดงานสัมมนา "Productivity Facilitator : Show Case" เพื่อ เผยแพร่ผลสำเร็จของโครงการนี้อีกด้วย โดยมีผู้สนใจเข้าร่วมสัมมนามากกว่า 600 คน

2. แนะนำและช่วยผลักดันให้องค์กรมีการเติบโตอย่างมั่นคงและยั่งยืน
สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติได้ผลักดันให้องค์กรในทุกภาคส่วน นำแนวทางรางวัลคุณภาพแห่งชาติ ไปใช้ในการพัฒนาการบริหารจัดการในองค์กรรวม เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งมีผลการดำเนินงาน ดังนี้

โครงการรางวัลคุณภาพแห่งชาติ (Thailand Quality Award) ในปี 2551 เป็นการ ดำเนินงานในรอบปีที่ 6 มุ่งเน้นการผลักดันให้องค์กรต่างๆ มีบทบาทในการพัฒนาศักยภาพ ขององค์กรด้วยตนเองผ่านกิจกรรมหลักต่างๆ ได้แก่ กิจกรรม TQA: องค์กรความรู้สู่ภูมิภาค (Thailand Quality Award: Road Show 2008) ใน 4 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ นครราชสีมา สุราษฎร์ธานี และชลบุรี มีผู้เข้าร่วมสัมมนาทั้งสิ้นกว่า 900 คน งานสัมมนา TQA winner Conference 2007 มีผู้เข้าร่วมงานทั้งสิ้นกว่า 400 คน งานสัมมนาตามแนวทางรางวัลคุณภาพ แห่งชาติ หรือ Thailand Quality Award Seminar 2008 มีสนใจเข้าร่วมงานทั้งสิ้นกว่า 800 คน การเรียนรู้ 5 หลักสูตรคุณภาพ จากเกณฑ์รางวัลคุณภาพแห่งชาติ โดยมีผู้เข้าร่วมอบรมทั้งสิ้น กว่า 700 คน การประเมินตนเองตามแนวทางรางวัลคุณภาพแห่งชาติ 120 องค์กร โดยผู้เข้าร่วม โครงการมีความเห็นว่าเกณฑ์มีประโยชน์ต่อการพัฒนา สามารถหาจุดปรับปรุงองค์กรได้ ซึ่งมีคะแนน เฉลี่ยอยู่ระดับ 3.82 จากคะแนนเต็ม 4

ประกาศเกียรติคุณองค์กรไทยที่มีระบบการบริหารจัดการเป็นเลิศ ประจำปี 2550

สำนักงานคณะกรรมการรางวัลคุณภาพแห่งชาติ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ จัดพิธี มอบรางวัลคุณภาพแห่งชาติ (Thailand Quality Award : TQA) และรางวัลการบริหารสู่ความ เป็นเลิศ (Thailand Quality Class : TQC) ประจำปี 2550 ประกาศเกียรติคุณองค์กรชั้นนำของ ไทยที่มีการบริหารจัดการเป็นเลิศอย่างยิ่งใหญ่และสมเกียรติ เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2551 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ โดย นายสุวิทย์ คุณกิตติ รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงอุตสาหกรรมในสมัยนั้น ให้เกียรติเป็นประธานในพิธีและมอบรางวัลแก่องค์กรที่ผ่านเกณฑ์ การตรวจประเมินตามมาตรฐานระดับสากล โดยในปีนี้มีองค์กรใดได้รับรางวัลคุณภาพแห่งชาติ

แต่มี 2 องค์การคุณภาพจาก 2 ภาคธุรกิจที่ได้รับรางวัลการบริหารสู่ความเป็นเลิศประจำปี 2550 ได้แก่ สายงานระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติ บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) และ โรงพยาบาลสงขลานครินทร์ ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่องค์กรไทยในภาคสาธารณสุขสามารถพิชิตจائزةคุณภาพการบริหารจัดการองค์กรจนสามารถพิชิตรางวัลมาตรฐานระดับสากลนี้ได้สำเร็จ

3. ช่วยรัฐผลักดันภาคเอกชนให้มีศักยภาพและความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

มุ่งเน้นที่การยกระดับการบริหารจัดการ เพื่อให้ภาคเอกชนเป็นกลไกหลักในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีรัฐเป็นผู้สนับสนุน สถาบันได้พยายามผลักดันให้มีการจัดทำดัชนีชี้วัดการเพิ่มผลผลิตและศักยภาพในการบริหารจัดการด้านต่างๆ เพื่อเป็นข้อมูลให้หน่วยงานภาครัฐนำไปกำหนดนโยบายและเป้าหมายในการพัฒนา รวมทั้งเป็นข้อมูลให้องค์กรต่าง ๆ ใช้เปรียบเทียบศักยภาพของตน เพื่อกำหนดเป้าหมายการพัฒนาการบริหารจัดการ โดยในปี 2551 มีโครงการสำคัญ คือ

โครงการสำรวจสถานะการเพิ่มผลผลิตและบรรยากาศการลงทุนในประเทศไทย โดยสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ ร่วมกับ กระทรวงอุตสาหกรรม และธนาคารโลก เผยแพร่ผลการสำรวจ “สถานะการเพิ่มผลผลิตและบรรยากาศการลงทุนในประเทศไทย” ระหว่างปี 2550-2551 (Thailand's Productivity and Investment Climate Assessment) ซึ่งได้จัดเก็บข้อมูลโดยตรงจาก 9 กลุ่มอุตสาหกรรม และ 1 ธุรกิจบริการ ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าภายในบ้าน อุตสาหกรรมยางและพลาสติก อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลและอุปกรณ์ และธุรกิจบริการด้านเทคโนโลยีการสื่อสารสารสนเทศ จากผู้ประกอบการ 1,144 แห่ง ทั่วประเทศ

ทั้งนี้ สถาบันยังได้รับเกียรติจาก Dr.Xubei Lue, Economist and Team Leader จากธนาคารโลก และ ดร.กิริฎา เภาพิจิตร นักเศรษฐศาสตร์ประจำประเทศไทย ร่วมวิเคราะห์บรรยากาศการลงทุนในประเทศไทย (Thailand Investment Climate Update and Assessment)

โครงการพัฒนาดัชนีชี้วัดความพึงพอใจของผู้บริโภค (Consumer Satisfaction Index Development) สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติได้ดำเนินการ “การจัดทำดัชนีชี้วัดความพึงพอใจผู้บริโภค (TCSI : Thailand Consumer Satisfaction Index)” ของผู้ใช้บริการในภาคธุรกิจธนาคารพาณิชย์ เฉพาะการให้บริการผ่านเคาน์เตอร์ธนาคารพาณิชย์ รวมทั้งสิ้น 1,800 ตัวอย่าง จากธนาคารพาณิชย์ 6 แห่ง โดยใช้แบบจำลอง ACSI (American Customer Satisfaction Index Model) ซึ่งเป็นแบบจำลองที่ได้รับความนิยมมากที่สุด โดยผลการศึกษาพบว่า ในปี 2550 ระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บริการเคาน์เตอร์ของธนาคารพาณิชย์ไทยอยู่ในระดับดี คือ 80 คะแนน ซึ่งหากเทียบกับคะแนน TCSI ของกลุ่มธนาคารพาณิชย์ไทยกับประเทศอื่น ๆ ซึ่งใช้แบบจำลองเดียวกัน พบว่า กลุ่มธนาคารพาณิชย์ไทยมีระดับคะแนนสูงกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มธนาคารของประเทศสหรัฐอเมริกาและเกาหลีใต้

4. ผลักดันให้ประชาชนและองค์กรมีวัฒนธรรมที่ตั้งอยู่บน High Performance and Social Responsibility Culture

โครงการพัฒนารอบแนวทางการบริหารจัดการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจไทยตามแนวทางรางวัลคุณภาพแห่งชาติ เพื่อให้ได้เกณฑ์ที่จะใช้วัดประเมินองค์กรด้านความรับผิดชอบต่อ

สังคมอย่างมีมาตรฐาน และองค์กรสามารถนำไปประเมินตนเองเพื่อพัฒนาการบริหารจัดการด้านดังกล่าวได้ดียิ่งขึ้น โดยทำการศึกษาข้อมูล สัมภาษณ์องค์กรที่มีผลการดำเนินงานด้าน CSR ดีเด่น และเข้าร่วมประชุมสัมมนากับหน่วยงานที่รับผิดชอบด้าน CSR เพื่อนำข้อมูลต่าง ๆ มาบูรณาการเข้ากับตัวชี้วัด จัดทำเป็น Framework ในการประเมินตนเอง

โครงการให้ความรู้เรื่องการเพิ่มผลผลิตระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ด้วยการสร้างตัวคุณในกลุ่มบุคลากรด้านการศึกษาและการจัดค่ายเยาวชน โดยได้ดำเนินการต่อเนื่องมาตั้งแต่การศึกษา 2548 ปัจจุบันได้พัฒนาศักยภาพของโรงเรียนต้นแบบให้เข้มแข็งและมีความพร้อมในด้านการจัดการเรียนรู้เรื่องการเพิ่มผลผลิตเพื่อที่จะเป็นเครือข่ายและกำลังสำคัญในการขยายผล รวมทั้งเป็นที่เลี้ยงและเป็นพี่เลี้ยงดูงานการจัดการเรียนรู้เรื่องการเพิ่มผลผลิตให้กับสถานศึกษาอื่นๆ ที่สนใจ อันจะเป็นการส่งเสริมการเพิ่มผลผลิตในภาคการศึกษาอย่างต่อเนื่องต่อไป

ในปี 2551 สถาบันได้ดำเนินการจัดค่ายเยาวชน 2 ครั้ง และค่ายผู้บริหารโรงเรียน 1 ครั้ง รวม 240 คน จาก 13 โรงเรียนต้นแบบ โดยได้รับความร่วมมือจาก โรงเรียนกษัตริย์ธรรมชาติระยอง บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) ซึ่งกิจกรรมดังกล่าว ได้รับความสนใจจากโรงเรียนต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น โดยสามารถขยายเครือข่ายโรงเรียนในภูมิภาคต่าง ๆ ได้ถึง 139 โรงเรียน นอกจากนี้สถาบันได้นำองค์ความรู้การเพิ่มผลผลิต และตัวอย่างการบูรณาการลงสู่สาระการเรียนรู้พื้นฐานของโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการ

สัมมนาเผยแพร่ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่เวทีโลก

สถาบัน ร่วมกับ องค์การเพิ่มผลผลิตแห่งเอเชีย (Asian Productivity Organization : APO) จัดงานสัมมนานานาชาติ หัวข้อ "Global Views and Applications of Sufficiency Economy Philosophy toward Sustainable Enterprises" เพื่อเผยแพร่คุณค่าปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงให้เป็นที่ประจักษ์ในเวทีนานาชาติ และร่วมน้อมรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงพระราชทานแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนสู่ปวงชนชาวไทย

งานสัมมนานี้ได้รับเกียรติจาก ดร.จิรายุ อิศรางกูร ณ อยุธยา ผู้อำนวยการสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ และประธานอนุกรรมการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง เป็นประธานเปิดงาน ดร.สุรินทร์ พิศสุวรรณ เลขาธิการสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กล่าวปาฐกถาพิเศษ ในหัวข้อ "Global Views and Applications of Human Capital Development in Consistent with Sufficiency Economy Philosophy toward Sustainable Enterprises" พร้อมด้วย นายจักรมณต์ ฝาสุกวนิช ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมในสมัยนั้น ในฐานะ APO Director for Thailand และ Mr. Shigeo Takenaka เลขาธิการ APO กล่าวต้อนรับผู้แทนจากประเทศสมาชิก APO กว่า 130 คน จาก 12 ประเทศ อาทิ อินเดีย เนปาล ฟิลิปปินส์ บังคลาเทศ ฯลฯ เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2551 ณ โรงแรมดุสิตธานี

สถาบันอาหาร

"สถาบันอาหาร" จัดตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อ วันที่ 15 ตุลาคม 2539 ในรูปแบบขององค์กรเครือข่าย สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อดำเนินงานส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารของประเทศให้ยังคงเจริญเติบโตต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถแข่งขันได้ในระดับโลก โดยมีพันธกิจหลัก ดังนี้

1. ดำเนินงานวิจัยและติดตามนโยบายเพื่อส่งเสริมการแข่งขันของอุตสาหกรรมอาหารตามความต้องการของภาครัฐและเอกชน
2. ประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการให้ข้อมูลชี้แนะ และเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหา และเพิ่มความเข้มแข็งให้กับอุตสาหกรรมอาหาร
3. เป็นหน่วยงานกลางในการรวบรวม บริหารจัดการ สังเคราะห์ วิเคราะห์ และเผยแพร่ความรู้ของอุตสาหกรรมอาหาร
4. สนับสนุนอุตสาหกรรมอาหารโดยการให้บริการด้านเทคนิค วิจัย พัฒนา และวิศวกรรม รวมถึงการให้ความรู้ที่สอดคล้องกับความสามารถหลักของสถาบันอาหาร
5. สนับสนุนการพัฒนาบุคลากรให้กับอุตสาหกรรมอาหาร เพื่อพัฒนาความสามารถของอุตสาหกรรมโดยรวม

ผลการดำเนินงานที่สำคัญตามพันธกิจหลักซึ่งสอดคล้องกับนโยบายรัฐบาลของกระทรวงอุตสาหกรรม ในปีงบประมาณ 2551 (ตุลาคม 2550 – กันยายน 2551) ประกอบด้วย

การพัฒนาสัตว์น้ำเศรษฐกิจตัวใหม่ของไทยเพื่อการส่งออก โดยได้รับงบประมาณดำเนินการจากศูนย์อำนวยการต่อสู้เพื่อเอาชนะความยากจน (ศตจ.) มีลักษณะเป็นการเลี้ยงปลาสร้อยโพงเชิงพาณิชย์และแปรรูปเชิงอุตสาหกรรม โดยมีเป้าหมายการเลี้ยงในพื้นที่ริมแม่น้ำโขง เขตอำเภอเมือง และ อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม จำนวน 4 ล้านตัว เพื่อผลิตเป็นปลา Fillet สำหรับการส่งออก

ศูนย์วิจัยเพื่ออุตสาหกรรมอาหาร เป็นการพัฒนากระบวนการผลิตตามนโยบายรัฐด้านการจัดการระบบข้อมูลให้มีความเป็นเอกภาพ โดยรวบรวมข้อมูลอุตสาหกรรมอาหารให้เป็นระบบที่สามารถเชื่อมต่อได้ตั้งแต่วัตถุดิบจนถึงการแปรรูป สุขอนามัย การตลาด การส่งออก เพื่อนำมาใช้ประกอบการวิเคราะห์เพื่อวางแผนการลงทุนของเอกชน และเป็นข้อมูลในระดับบริหารของภาครัฐเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจในการชี้แนะ จัดทำนโยบายยุทธศาสตร์ แผนงาน/โครงการและมาตรการต่างๆ เพื่อตอบสนองการเปลี่ยนแปลงของภาคอุตสาหกรรมได้อย่างทัน่วงที่

ทั้งนี้ สถาบันอาหารได้รวบรวม ข้อมูลของอุตสาหกรรมอาหารทั้งระบบ (Food Industry Profile) ในสินค้ากาแฟ สับปะรด กุ้ง ไก่ พูน่าและข้าว นอกจากนี้ยังมีการติดตาม วิเคราะห์ความคืบหน้าของ อุตสาหกรรมอาหารทั้งด้านกฎระเบียบ มาตรฐานสุขอนามัย จัดทำเป็นข้อมูลเพื่อการแจ้งเตือนให้ผู้ประกอบการได้ใช้เป็น ข้อมูลในการเตรียมความพร้อมล่วงหน้า และเป็นข้อมูลให้ภาครัฐใช้ประกอบการจัด ทำนโยบายในการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารเป็นต้น มีการจัดทำฐานข้อมูลต่างๆ เช่นฐานข้อมูลสถิติการนำเข้าส่งออกสินค้าอาหาร และการจัดทำฐานข้อมูลดัชนีชี้วัด ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมอาหาร และการพัฒนาแบบจำลองของการ ส่งออกสินค้าอาหาร

การศึกษาและวิเคราะห์สินค้าอาหารไทยเพื่อป้องกันการกักกันสินค้าในสหรัฐอเมริกา มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดทำข้อเสนอแนะแนวทางป้องกันการกักกันสินค้าอาหารไทย ในสหรัฐอเมริกา โดยการศึกษากฎระเบียบ ขั้นตอนการนำเข้า การตรวจสอบและการกักกัน สินค้าอาหารของสหรัฐอเมริกา ศึกษาข้อมูลสินค้าอาหารไทยที่ถูกกักกันตั้งแต่ปี 2545 ถึงปัจจุบัน การสัมภาษณ์หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์ผู้ผลิต ผู้ส่งออกและ ผู้นำเข้าสินค้าอาหารทั้งในประเทศและในสหรัฐอเมริกา นำมาวิเคราะห์จัดทำเป็นแนวทางการป้องกันการกักกันสินค้าอาหารไทยในสหรัฐอเมริกา

ศูนย์วิจัยเพื่ออุตสาหกรรมอาหาร ระยะที่ 3 ดำเนินการพัฒนาและปรับปรุง ระบบฐานข้อมูลวิชาการ การค้า การตลาด กฎหมายฯ รวม 7 ฐานข้อมูล จัดทำรายงาน บทวิเคราะห์ ข่าว เผยแพร่ 96 เรื่อง รายงานวิเคราะห์ภาวะอุตสาหกรรมเกษตรและอาหาร แปรรูป และแนวโน้มการบริโภคของตลาดที่มีศักยภาพ 2 ประเทศ จัดสัมมนาเผยแพร่ ความรู้เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันรวม 2 ครั้ง จัดฝึกอบรมหลักสูตรที่เป็น ประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ข้อมูลให้แก่เจ้าหน้าที่สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมร่วมกับ เจ้าหน้าที่สถาบันอาหาร 2 ครั้ง จัดพิมพ์หนังสือวิชาการเพื่อเผยแพร่ความรู้ด้านอุตสาหกรรม อาหาร 1 เล่ม จัดพิมพ์โบรชัวร์/แผ่นพับประชาสัมพันธ์ศูนย์สารสนเทศ 1 ชุด

การพัฒนาฐานข้อมูลอุตสาหกรรมเชิงเปรียบเทียบเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน Competitive Benchmarking สาขาอาหาร : สินค้ากุ้งแปรรูปและไก่แปรรูป ดำเนินการศึกษาและรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ ของอุตสาหกรรมกุ้งและไก่แปรรูปของไทย และประเทศคู่แข่ง ได้แก่ จีน เวียดนาม บราซิล ศึกษาและรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิโดยใช้ แบบสอบถาม การสังเกต และวิธีการสัมภาษณ์ จัดทำรายงานความก้าวหน้า ผลการศึกษา และรายงานฉบับสมบูรณ์ รวม 4 ฉบับ จัดสัมมนาเผยแพร่ผลการศึกษาและรับฟัง ข้อเสนอแนะจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

โครงการการสร้างเครือข่ายความร่วมมือด้านข้อมูลและพัฒนาศักยภาพการบริหารจัดการระบบฐานข้อมูลความปลอดภัยอาหารและกฎระเบียบการค้าทางเทคนิค ดำเนินการรวบรวมและศึกษาบทบาทภารกิจ ชนิดข้อมูล และการบริหารจัดการฐานข้อมูลด้านความปลอดภัยอาหารของหน่วยงานในประเทศและต่างประเทศรวม 5 หน่วยงาน จัดอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรด้านการจัดการข้อมูลความปลอดภัยอาหารและกฎหมายระเบียบการค้าแก่เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน 40 ชั่วโมง ปรับปรุงระบบสารสนเทศที่มีอยู่เพื่อให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ และมีความน่าเชื่อถือ ประสานความร่วมมือเพื่อเพิ่มช่องทางการติดตามข้อมูลข่าวสารด้านกฎระเบียบทางเทคนิคกับหน่วยงานในสหรัฐอเมริกา และจัดทำความตกลงร่วมกัน 1 หน่วยงาน

โครงการศึกษาและรวบรวมข้อมูลความต้องการเครื่องจักรและอุปกรณ์ในอุตสาหกรรมอาหาร ดำเนินการศึกษา และรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ ผลงานวิจัยด้านเครื่องจักร และอุปกรณ์ที่ใช้ในอุตสาหกรรมอาหาร จำนวน 500 เรื่อง รวบรวมข้อมูลปฐมภูมิโดยใช้แบบสอบถาม การประชุมกลุ่มย่อย เพื่อรับทราบความต้องการของผู้ประกอบการด้านการวิจัยและพัฒนาเครื่องจักรและอุปกรณ์ในอุตสาหกรรม พัฒนาฐานข้อมูลเพื่อจัดเก็บข้อมูลผลงานวิจัยให้สะดวกต่อการสืบค้น 1 ฐาน จัดพิมพ์หนังสือรวบรวมผลงาน จำนวน 1,500 เล่ม จัดสำเนาข้อมูลลง CD เพื่อเผยแพร่ จำนวน 150 ชุด

การพัฒนาความสามารถของระบบข้อมูลด้านความปลอดภัยอาหาร ดำเนินการรายงานสถานการณ์การค้าและประเด็นที่จะส่งผลกระทบต่อส่งออกและพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารของไทย เผยแพร่ต่อสื่อมวลชนไตรมาสละ 1 ครั้ง สัมมนาเพื่อเผยแพร่กฎระเบียบมาตรฐานอาหารและแนวทางปฏิบัติสำหรับผู้ส่งออก 3 ครั้ง รายงานวิจัยตลาดอาหาร Food Insight 3 เรื่อง

การวิเคราะห์ทดสอบผลิตภัณฑ์อาหารทั่วไปที่จำหน่ายในท้องตลาดปัจจุบัน ตามโครงการความปลอดภัยอาหารและการคุ้มครองผู้บริโภค ได้โดยดำเนินการสุ่มตัวอย่าง ตรวจวิเคราะห์คุณภาพผลิตภัณฑ์อาหารทั่วไป และเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลดังกล่าวเพื่อเตือนภัยแก่ผู้บริโภค เผยแพร่ผ่านคอลัมน์ "มันมากับอาหาร" ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เป็นประจำทุกวันศุกร์ หน้า 7

การให้คำปรึกษาแนะนำระบบคุณภาพ เพื่อแก้ไขปัญหาด้านเทคนิคการผลิตและคุณภาพให้เป็นที่ยอมรับตามมาตรฐานสากล โดยพัฒนาระบบ สุขอนามัย Good Manufacturing Practice (GMP) ระบบประกันความปลอดภัยในการผลิตอาหาร Hazard Analysis and Critical Control Point (HACCP) ระบบการผลิตอาหารเพื่อการส่งในกลุ่มเครือจักรภพอังกฤษ (BRC) ให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอาหารทั้งในระดับอุตสาหกรรมภายในประเทศ และผู้ส่งออก ให้เกิดความรู้ ความเข้าใจสามารถผลิตอาหารได้อย่างปลอดภัยสอดคล้องกับข้อกำหนดของประเทศคู่ค้า

ปีงบประมาณ 2551 โดยในรอบ 1 ปี (ตุลาคม 2550 – กันยายน 2551) มีการดำเนินการฝึกอบรม และให้คำแนะนำและตรวจติดตามความก้าวหน้าในการจัดทำระบบคุณภาพ HACCP GMP และระบบ BRC จำนวน 140 โรงงาน

การให้บริการศึกษา Temperature Distribution (กระจายความร้อน) ในหม้อฆ่าเชื้อ และกำหนดกระบวนการฆ่าเชื้ออาหารกระป๋องโดยศึกษา Heat Penetration (การส่งผ่านความร้อนของผลิตภัณฑ์อาหารกระป๋อง) เพื่อกำหนดเวลาและอุณหภูมิที่เหมาะสมในการฆ่าเชื้อ โดยลักษณะปรากฏของผลิตภัณฑ์ยังเป็นที่ยอมรับของผู้บริโภค และป้องกันปัญหาการฆ่าเชื้อที่ไม่สมบูรณ์ (Under Processing) ซึ่งอาจเกิดอันตรายต่อผู้บริโภคได้

ทั้งนี้ ได้ให้บริการเพื่อยกระดับความปลอดภัยอาหารที่ฆ่าเชื้อด้วยความร้อน (Process Validation) ในโรงงานอุตสาหกรรมอาหาร โดยได้ทำการสำรวจโรงงาน และให้คำแนะนำเบื้องต้น ในการดำเนินการให้ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้รับความปลอดภัยทั้งสิ้น 257 ผลิตภัณฑ์

การฝึกอบรมวิชาการด้านอุตสาหกรรมอาหารการจัดฝึกอบรมวิชาการด้านอุตสาหกรรมอาหารเป็นการดำเนินงานที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความสามารถให้กับบุคลากรในวงการอุตสาหกรรมอาหารและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง ทั้งจากภาครัฐและโดยเฉพาะในภาคเอกชน ให้สามารถปฏิบัติงานจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการยกระดับคุณภาพอาหารให้มีความปลอดภัยและเป็นที่ยอมรับในระดับสากล โดยสถาบันอาหารจัดให้บริการฝึกอบรมในเชิงทฤษฎีและภาคปฏิบัติในหลักสูตรต่าง ๆ ครอบคลุมตลอดกระบวนการปฏิบัติงานในสายงานอุตสาหกรรมอาหารและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น การพัฒนาผลิตภัณฑ์ การควบคุมคุณภาพภายในโรงงาน

การพัฒนากระบวนการและเทคโนโลยีการผลิต ตลอดจนหลักสูตรทางด้านห้องปฏิบัติการต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งให้บริการจัดฝึกอบรมทั้งในรูปแบบ Public Training และ In-house Training ในปีงบประมาณ 2551 ได้ให้บริการจัดฝึกอบรม Public Training และจัดฝึกอบรม In-house Training รวมทั้งสิ้น 78 ครั้ง มีผู้ผ่านการฝึกอบรมทั้งสิ้น 2,574 คน

การเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ สถาบันอาหารได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ให้เป็นผู้ดำเนิน การอบรมบ่มเพาะผู้ประกอบการใหม่ในสาขาผลิตภัณฑ์อาหารและเกษตรแปรรูป ให้มีความรู้เชิงทฤษฎีและมี แนวคิดทางธุรกิจ อันจะเป็นพื้นฐานในการดำเนินธุรกิจและรักษาธุรกิจให้มีความยั่งยืนได้ในอนาคต โดยจัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ ประกอบด้วย การฝึกอบรมทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ การเยี่ยมชมสถานประกอบการจริง และการให้คำปรึกษาเชิงลึกจากผู้เชี่ยวชาญ ในปีงบประมาณ 2551 ได้ดำเนินการจัดฝึกอบรมบ่มเพาะรวม 2 รุ่น จำนวน 78 คน

การตรวจรับรองระบบ GMP, HACCP เพื่อยกระดับมาตรฐานสุขอนามัยของอุตสาหกรรมอาหารไทยโดยรวม และอำนวยความสะดวกต่อการค้าทั้งในประเทศและการส่งออก ซึ่งมีความจำเป็นในหลายอุตสาหกรรมที่กำหนดให้ระบบ GMP เป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่ต้องจัดทำในโรงงานอาหารและพัฒนาปรับปรุงให้มีการประยุกต์ใช้ระบบ HACCP ประกอบกับการตรวจสอบและรับรองเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่คู่ค้าในด้านมาตรฐานความปลอดภัยของอุตสาหกรรมอาหารไทย และให้สอดคล้องกับกฎหมายของแต่ละประเทศ สถาบันอาหาร ได้ดำเนินการให้บริการตรวจสอบและรับรองระบบ GMP ตามเกณฑ์กฎหมายไทยและมาตรฐานสากล รวมถึงบริการรับรองระบบ HACCP ในนาม CCFRA / UK. และในนามสถาบันอาหาร แก่ผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมอาหาร จำนวน 46 สถานประกอบการ

การบริการทดสอบผลิตภัณฑ์อาหาร แบ่งออกเป็นการให้บริการทดสอบทางเคมีทั่วไป จุลชีววิทยา Nutrition Labeling โลหะหนัก แร่ธาตุต่างๆ Proximate Analysis น้ำ สารเจือปนในอาหาร Antibiotic วิตามิน Toxin ต่างๆ การวิเคราะห์สารเคมีตกค้าง Pesticide Residue และยาปฏิชีวนะตกค้าง (Antibiotic) สถาบันอาหารได้ให้บริการทดสอบรวมทั้งสิ้น 31,069 ตัวอย่าง

การบริการสอบเทียบเครื่องมือ ได้ให้บริการสอบเทียบเครื่องมือทั้งสิ้น 7,511 ตัวอย่าง และดำเนินการสอบเทียบเครื่องมือภายในของสถาบันอาหารจำนวน 376 ตัวอย่าง การบริการปรึกษาแนะนำการจัดทำระบบคุณภาพตามระบบ ISO/IEC 17025 มีห้องปฏิบัติการเข้าร่วมบริการจัดระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO/IEC 17025 ทั้งสิ้นจำนวน 6 หน่วยงาน

งานบริการทดสอบความชำนาญ ให้บริการทดสอบความชำนาญแก่หน่วยงานภาครัฐและเอกชน รวมทั้งสิ้น 355 หน่วยงาน

การให้คำปรึกษาแนะนำการจัดทำระบบห้องปฏิบัติการตาม มอก. 17025 เพื่อให้การฝึกอบรมและให้คำปรึกษาแนะนำการจัดระบบคุณภาพห้องปฏิบัติการตามมาตรฐาน ISO/IEC 17025 แก่ห้องปฏิบัติการ ให้สามารถพัฒนามาตรฐานการปฏิบัติงานได้ตามมาตรฐานสากลอย่างเป็นรูปธรรม รวมถึงปรับปรุงการบริการของห้องปฏิบัติการให้มีความเหมาะสมกับเทคโนโลยีในปัจจุบัน คุ่มค่ากับค่าใช้จ่าย กำลังบุคลากร และสนองต่อนโยบายของห้องปฏิบัติการ โดยมีห้องปฏิบัติการเข้าร่วมโครงการในสังกัดของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม รวมทั้งสิ้น 10 แห่ง

การพัฒนาศักยภาพห้องปฏิบัติการทดสอบสินค้าเกษตรและอาหารเพื่อการส่งออก เพื่อให้การฝึกอบรมบุคลากร ให้คำปรึกษาแนะนำการจัดระบบคุณภาพห้องปฏิบัติการตามมาตรฐาน ISO/IEC 17025 และจัดกิจกรรมทดสอบความชำนาญ แก่ห้องปฏิบัติการตรวจสอบสินค้าเกษตรและอาหารเพื่อการส่งออก ภาคเอกชน ซึ่งเป็นการช่วยเหลือกลุ่มผู้ประกอบการส่งออกให้สามารถพัฒนามาตรฐานการปฏิบัติงานได้ตามระบบมาตรฐานสากล ISO/IEC 17025 โดยมีห้องปฏิบัติการเข้าร่วมโครงการทั้งสิ้น 15 แห่ง

การเพิ่มขีดความสามารถ และการเข้าสู่การเป็น Regulatory Body ด้านห้องปฏิบัติการทดสอบสินค้าเกษตรและอาหาร เพื่อให้การฝึกอบรมบุคลากร ให้คำปรึกษาและแนะนำการจัดทำระบบคุณภาพห้องปฏิบัติการตามมาตรฐาน ISO/IEC 17025 ให้แก่สำนักรับรองมาตรฐานสินค้าเกษตรและระบบคุณภาพ สังกัดสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ ในการเป็นหน่วย RB (Regulatory Body) ของประเทศไทย สำหรับทำหน้าที่ในการตรวจสอบเฝ้าระวังและติดตามการทำงานของ AB (Accreditation Body)

ความร่วมมือระหว่างประเทศทางวิชาการด้านห้องปฏิบัติการทดสอบผลิตภัณฑ์อาหาร เพื่อจัดทำ พัฒนาวิธีทดสอบอาหารให้เหมาะสมสำหรับอาหารไทยซึ่งมีคุณลักษณะเฉพาะ พร้อมทั้งสร้างความร่วมมือด้านการพัฒนาวิธีทดสอบกับห้องปฏิบัติการต่างประเทศ รวมถึงถ่ายทอดเทคโนโลยี ความรู้ด้านการทดสอบผลิตภัณฑ์อาหารไทยให้เป็นที่รู้จักทั้งใน และต่างประเทศ โดยมีเป้าหมายในการพัฒนาวิธีทดสอบสารตกค้างยาฆ่าแมลง และสารปนเปื้อนโลหะหนักในอาหารไทยอย่างน้อย 6 รายการ สร้างความร่วมมือของห้องปฏิบัติการทั้งในและต่างประเทศอย่างน้อย 10 ห้องปฏิบัติการ และเผยแพร่วิธีทดสอบดังกล่าวแก่เจ้าหน้าที่ทดสอบจำนวน 20 คน

การตรวจสอบคุณภาพมาตรฐานอาหาร เพื่อตรวจสอบและวิเคราะห์คุณภาพสินค้าอาหารที่นำเข้าเพื่อจำหน่ายในประเทศไทย ในปีงบประมาณ 2550 สถาบันอาหารได้ดำเนินการวิเคราะห์และทดสอบคุณภาพผลิตภัณฑ์อาหารต่างๆในประเทศไทยรวมทั้งสิ้น 5,970 ตัวอย่าง

ความร่วมมือไทย-สหรัฐฯ ในการยกระดับประสิทธิภาพการตรวจวิเคราะห์อาหาร ISO/IEC 17025 เพื่อให้การฝึกอบรมบุคลากร ให้คำปรึกษาและแนะนำการ จัดทำระบบคุณภาพห้องปฏิบัติการตามมาตรฐาน ISO/IEC 17025 การตรวจสอบเครื่องมือวัดของห้องปฏิบัติการ และจัดกิจกรรมทดสอบความชำนาญให้แก่ห้องปฏิบัติการตรวจวิเคราะห์อาหารภาคเอกชนที่ผลิตสินค้าส่งออกไปประเทศสหรัฐอเมริกา สำหรับเป็นต้นแบบในการพัฒนาห้องปฏิบัติการของผู้ประกอบการไทย ให้มีความสามารถเป็นที่ยอมรับตามมาตรฐานห้องปฏิบัติการ ISO/IEC 17025 ในระดับสากล

การให้คำปรึกษาห้องปฏิบัติการด้านการทดสอบผลิตภัณฑ์ชุมชน เพื่อให้การฝึกอบรมและให้คำปรึกษาแนะนำการจัดระบบคุณภาพห้องปฏิบัติการตามมาตรฐาน ISO/IEC 17025 แก่ห้องปฏิบัติการทดสอบผลิตภัณฑ์ชุมชน ให้สามารถพัฒนามาตรฐานการปฏิบัติงานได้ตามมาตรฐานสากลอย่างเป็นรูปธรรม รวมถึงปรับปรุงการบริการของห้องปฏิบัติการให้มีความเหมาะสมกับเทคโนโลยีในปัจจุบัน คุ่มค่ากับค่าใช้จ่าย กำลังบุคลากร และสนองต่อนโยบายของห้องปฏิบัติการ โดยมีห้องปฏิบัติการเข้าร่วมโครงการในสังกัดของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม รวมทั้งสิ้น 10 แห่ง

โครงการจัดทำเครือข่ายระบบการเรียนการฝึกอบรมบุคลากรด้านเทคนิค การทดสอบสินค้าอาหาร และฐานข้อมูลนักวิเคราะห์ เพื่อพัฒนาความสามารถและความชำนาญของบุคลากรที่ปฏิบัติงานวิเคราะห์ในอุตสาหกรรมอาหารรวมถึงนักศึกษาที่มีความสนใจในการปฏิบัติงานเป็นนักวิเคราะห์ในอุตสาหกรรมอาหารให้มีความพร้อมก่อนการปฏิบัติงานจริงและเพื่อเพิ่มทักษะรวมถึงโอกาสในการทำงานได้มากขึ้น โดยในปี 2551 มีผู้ให้ความสนใจผ่านระบบ E-Learning ใน website www.nfilearning.com ทั้งสิ้นจำนวน 4,030 คน

โครงการประเมินความเสี่ยงด้านความปลอดภัยอาหาร กรณีศึกษาแคดเมียมในอาหารสำเร็จรูปดำเนินการ รวบรวม และสำรวจตัวอย่างอาหารที่มักจะมีความเสี่ยงมากที่สุดจำนวน 3 ชนิด คือ ข้าวปลาหมึก และสาหร่าย จำนวน 300 ตัวอย่าง

สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

ทิศทางใหม่การพัฒนาอย่างยั่งยืนของอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย ผู้นำฉลากสิ่งแวดล้อม EU Flower ของสหภาพยุโรป 4 รายแรกในเอเชีย และการเตรียมความพร้อมการใช้สารเคมีระเบียบ REACH

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมหลักของประเทศที่สร้างรายได้และมูลค่าให้กับประเทศไทยในระดับต้นๆ มาอย่างต่อเนื่อง ในปี 2550 มีแรงงานในอุตสาหกรรมสาขานี้กว่า 1 ล้านคน สร้างรายได้การผลิตการใช้ในประเทศและการส่งออกกว่า 5 แสนล้านบาท มีตลาดส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป อาเซียนและญี่ปุ่น นับเป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคมไม่น้อย ในปัจจุบันการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเพื่อให้มีความสามารถในการแข่งขันและมีการพัฒนาอย่างยั่งยืนได้นั้น มีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการในหลายมิติไปพร้อมๆ กัน เพื่อให้เกิดผลสอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภค การสร้างความแตกต่างและความหลากหลายของตัวสินค้าด้วยการพัฒนาคุณภาพ

ควบคู่กับเพิ่มสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อมให้กับสินค้า ด้วยการส่งเสริมการผลิต สินค้าสิ่งทอที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการบริโภคในประเทศและเพื่อการส่งออก เป็นแนวทางทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอสามารถตอบสนองแนวโน้มนโยบายการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืน เป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม ร่วมสร้างความพร้อมในการรับมือและตอบสนองต่อกฎระเบียบต่างๆ ที่อาจจะเกิดเพิ่มมากขึ้นและเข้มงวดขึ้นในอนาคตได้และเพื่อให้ไทยเป็นผู้นำการผลิตสินค้านวัตกรรมสิ่งแวดล้อมใน ASEAN ดังนั้นสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ มีการดำเนินผลักดันกรอบแนวทางเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของอุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยให้สามารถดำเนินการไปในทิศทางที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การสร้างความเข้มแข็งให้กับภาคเศรษฐกิจของประเทศ กิจกรรมและผลงานที่สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอได้ดำเนินการปีงบประมาณ 2551 เพื่อนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนคือการสนับสนุนต่อยอดความสำเร็จของโครงการ"การพัฒนาขีดความสามารถของสถาบันและอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยด้านมาตรฐานและฉลากสิ่งแวดล้อมของสหภาพยุโรป เพื่อส่งเสริมการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศไทยกับประเทศในสหภาพยุโรป" ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนหลักจาก European Commission ผ่านโปรแกรม The EU-Thailand Small Projects Facility ผลของความสำเร็จจากโครงการคือ ทำให้ผู้ประกอบการสิ่งทอไทยที่ได้รับฉลากผลิตภัณฑ์ EU Flower 4 รายแรกของเอเชีย คือ เส้นด้ายฝ้าย 100% โดยบริษัท อุตสาหกรรมรามาทีกซ์ไทล์

(1988) จำกัด เส้นด้ายในลอน 100% โดยบริษัท เอเชียไฟเบอร์ จำกัด (มหาชน) ผ้าไหม 100% โดย บริษัท กรีนวิลล์ เทรดิง จำกัด และ ผ้าฝ้ายถักและเสื้อผ้าฝ้าย 100% โดย บริษัท ทองไทยการทอ จำกัด

นอกจากนี้ทางสถาบันฯได้พัฒนาศักยภาพของสถาบันฯในการให้คำปรึกษา แนะนำ บริการวิเคราะห์ทดสอบ สร้างฐานข้อมูลเชิงลึกด้านกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมและพลังงาน สร้างผู้เชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมสิ่งทอ และบุคลากรของสถาบันฯ เพื่อให้บริการและสนับสนุนผู้ประกอบการสิ่งทอไทยในการปรับตัวตามกฎระเบียบของสหภาพยุโรป และขยายองค์ความรู้พัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มาตรฐานรวมทั้งกฎระเบียบสารเคมี REACH ของสหภาพยุโรปที่เริ่มบังคับใช้ตั้งแต่ 1 มิถุนายน 2551

กลุ่มสหภาพยุโรป (EU) เป็นตลาดรายใหญ่อันดับ 2 ของไทย มีนโยบายที่ส่งเสริมให้มีการผลิตและบริโภคสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม กระแสความนิยม Eco-Textile ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของการตามกระแสแฟชั่นกรีน แต่ให้ความสำคัญกับการปรับกระบวนการผลิตตลอด supply chain ให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในปี 2553 สหภาพยุโรปมีแผนจะออกนโยบายการจัดซื้อจัดจ้างสีเขียวของภาครัฐ (Green Public Procurement) ทำให้หน่วยงานภาครัฐของยุโรปอาจจะต้องซื้อสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น อันเป็นการสร้างอุปทาน(demand) สำหรับสินค้า Eco-Textile ในยุโรปที่มากขึ้นด้วย ที่สำคัญผู้ค้าปลีกและผู้ซื้อยุโรปก็ให้ความสำคัญสินค้าสิ่งทอที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากด้วย

เพื่อการส่งเสริม สนับสนุนการเปิดตลาดสินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทยในตลาดยุโรปแล้ว การสร้างเสริมภาพลักษณ์ที่ดีสำหรับสินค้าไทยที่มีมูลค่าเพิ่มได้คุณภาพสูง และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ในวงการผู้ซื้อและผู้ค้าปลีกยุโรปด้วย สถาบันฯได้ให้ความร่วมมือกับ นายพิศาล มาณวพัฒน์ เอกอัครราชทูต/หัวหน้าคณะผู้แทนไทยประจำประชาคมยุโรป กระทรวงการต่างประเทศ และกรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์ ในโครงการ Thai EU Flower Roadshow to Europe ในการจัดแสดง

สินค้าสิ่งทอไทยที่ได้ EU Flowerในงานแสดงสินค้า Texworld ประเทศฝรั่งเศส ระหว่างวันที่ 22-25 กันยายน 2551 ภายใน Thai Pavilion ที่ศูนย์แสดงสินค้า Paris Le Bourget กรุงปารีส

ซึ่งผู้ประกอบการสิ่งทอไทย 3 บริษัท ได้แก่ บริษัทเอเชียไฟเบอร์ บริษัทอุตสาหกรรมรามาทีกซ์ไทล์ และบริษัททองไทยการทอ รวมตัวนำสินค้า 'Eco-Textile' หรือสินค้าสิ่งทอที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมของไทยมาเปิด

ตัวในตลาดยุโรป ในงานนี้ นาง Cecile des Abbayes Manager of Eco-Label Helpdesk ในฐานะผู้แทนของคณะกรรมการการยุโรปได้มาร่วมแสดงความยินดีกับบริษัทไทย เพราะในสายสหภาพยุโรป พวกเขาถือเป็น 'front runner' ได้รับรางวัลพิเศษของ EU บริษัทไทยที่ได้ EU Flower จึงถือเป็นตัวอย่างความสำเร็จของประเทศไทยในการเดินทางการพัฒนาอุตสาหกรรมและการผลิตแบบยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยทั้ง 3 บริษัทได้แบ่งปันประสบการณ์และความสำเร็จของพวกเขา กับบริษัทไทยและบริษัทผู้ผลิตสิ่งทอจากประเทศอื่นๆ ในงานสัมมนา EU Flower: Innovative Thai Textile Companies in the European Market เมื่อวันที่อังคารที่ 23 กันยายน ในงาน Texworld นายพิศาล มาณวพัฒน์ เอกอัครราชทูต/หัวหน้าคณะผู้แทนไทยประจำประชาคมยุโรป กล่าวว่าบริษัทสิ่งทอไทยกลุ่มนี้ถือเป็น 4 บริษัทแรกในเอเชียที่ได้รับตรา EU Flower จาก EU ซึ่งหมายความว่าพวกเขาสามารถทำได้ 'เกินมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมของ EU' ซึ่งนับว่ายากมาก จึงน่าชื่นชมมาก

REACH

สหภาพยุโรปได้ประกาศร่างระเบียบว่าด้วยสารเคมีของสหภาพยุโรป (Registration Evaluation and Authorization of Chemicals; REACH) โดยประกาศบังคับใช้เมื่อ มิถุนายน 2550 แล้ว ซึ่งการประกาศใช้ระเบียบดังกล่าว จะทำให้เกิดผลกระทบมากมายต่อผู้ประกอบการทั้งที่อยู่ในและนอกกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป เพราะจะมีการควบคุมการผลิตและการใช้สารเคมีที่มีความเสี่ยงสูงอย่างเข้มงวด และผู้ผลิตต้องรับภาระในการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับสารเคมีอันอาจทำให้เกิดผลกระทบหลายด้าน เช่น ระยะเวลาในการผลิต เป็นต้น ผลกระทบนี้ส่งผลโดยตรงต่อผู้ผลิตในสหภาพยุโรป โดยเฉพาะผู้ผลิตสินค้าที่เป็นสารเคมีเช่น สินค้าสิ่งทอ ที่มีการใช้สารเคมีอย่างมากมายในการผลิต จึงมีความจำเป็นที่ต้องมีการศึกษาถึงผลกระทบ REACH ที่อาจจะเกิดขึ้นต่อสายโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมส่งออก สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ ร่วมกับสถาบันสิ่งแวดล้อมไทยทำการศึกษาแนวทางในการพัฒนาและลดปัญหาอุปสรรคในการส่งสินค้าสิ่งทอออกไปยังตลาดสหภาพยุโรป ซึ่งโครงการนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ซึ่งผลจากการดำเนินโครงการฯ ทำให้สถาบันฯ มีความรู้ความเข้าใจในกฎระเบียบ REACH มากขึ้น และมีศักยภาพที่จะช่วยเหลืออุตสาหกรรมในเรื่องการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับกฎระเบียบ REACH

นอกจากการช่วยเหลือผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอแล้ว สถาบันฯ ได้ร่วมดำเนินโครงการกับองค์การพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งสหประชาชาติ (The United Nations Industrial Developments Organization (UNIDO)) และสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ในฐานะผู้เชี่ยวชาญและจัดฝึกอบรมสัมมนาให้ความรู้กับ ผู้ประกอบการ เพื่อสร้างฐานความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎระเบียบ REACH ในอุตสาหกรรม สิ่งทอ และอุตสาหกรรมอื่นๆ อีก 5 อุตสาหกรรม ได้แก่

1. อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ (Furniture Industry)
2. อุตสาหกรรมเคมีและสี (Chemical and Paint Industries)
3. อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และรถยนต์ (Electronic and Automotive Industries)
4. อุตสาหกรรมของเล่น สินค้าไลฟ์สไตล์ บรรจุภัณฑ์ (Toy Lifestyle Packaging and Industries)
5. อุตสาหกรรมเครื่องหนัง (Leather Industry)

ในการจัดสัมมนาสำหรับแต่ละอุตสาหกรรมนั้นได้รับความร่วมมือจาก กลุ่มสมาคมอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น สมาคมผู้ผลิตเฟอร์นิเจอร์และเครื่องเรือน สมาคมธุรกิจเคมี และ สมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ฯลฯ ซึ่งมีผู้ประกอบการเข้าร่วมสัมมนามากกว่า 400 คน และเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานภาครัฐมากกว่า 19 หน่วยงานเข้าร่วมสัมมนาด้วย

ด้วยประสบการณ์ที่ผ่านมาจากการศึกษาในโครงการวิจัย และการฝึกอบรมสัมมนา ทำให้สถาบันฯ มีศักยภาพและความพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือเรื่อง REACH สำหรับทุกอุตสาหกรรม และมีบริการในการทดสอบสารตกค้างตามกฎระเบียบ REACH เช่น สาร SVHC เป็นต้น และการฝึกอบรมเรื่องระเบียบ REACH เพื่อให้เกิดความรู้และความเข้าใจในกฎระเบียบ REACH ซึ่งผู้ประกอบการสามารถนำข้อมูลจากการฝึกอบรมไปใช้ในการเตรียมความพร้อมในการส่งสินค้าไปยังสหภาพยุโรปได้

หากต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม สามารถสืบค้นข้อมูลได้จาก www.thaitextile.org

สถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ

สถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ หรือ สรอ. ก่อตั้งขึ้นโดยกระทรวงอุตสาหกรรม ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2541 เป็นสถาบันอิสระภายใต้อุตสาหกรรม พัฒนามูลนิธิ โดยมีวัตถุประสงค์ของการจัดตั้ง คือ เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพและคุณภาพ ของอุตสาหกรรม เพิ่มขีดความสามารถด้าน การรับรองของประเทศให้ทัดเทียมกับประเทศ อื่นๆ และพัฒนาบุคลากรทั้งภาครัฐและเอกชน ให้มีคุณสมบัติตามเกณฑ์มาตรฐาน และ เพียงพอที่จะรองรับงานในระดับสากลโดย

มีวิสัยทัศน์คือ สถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอเป็นผู้นำด้านการรับรอง และการฝึกอบรม ตามมาตรฐานระบบการจัดการของประเทศไทย และเป็นที่ยอมรับในระดับสากล และมีพันธกิจ คือช่วยให้ผู้ใช้บริการบรรลุความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน ในด้านสินค้า บริการ ระบบการจัดการ และการดำเนินกลยุทธ์ ด้วยการให้บริการด้านข้อมูลองค์ความรู้ การฝึกอบรม การมาตรฐาน การตรวจสอบรับรอง และการติดตามประเมินผล

ภารกิจหลักของ สรอ. ในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม

- **ด้านการเป็นหน่วยรับรอง** ให้การตรวจประเมินและการรับรองระบบการจัดการต่างๆ เช่น ISO 9001, ISO 14001, มอก./OHSAS 18001, GMP, HACCP, ISO 22000, IMS (Integrated Management System) ซึ่งการดำเนินการตรวจประเมิน และการรับรองของสรอ. มีความเป็นกลางและไม่เลือกปฏิบัติ ซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานการทำงานตามหลักเกณฑ์สากล ISO/IEC 17021 และ ISO/IEC Guide 65

- **ด้านการเป็นหน่วยตรวจ** ให้บริการตรวจให้แก่หน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ และภาคอุตสาหกรรม เช่น การทำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ของสำนักงาน มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) Q-Mark และ Quality of Work Life : QWL ของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย มาตรฐานแรงงานไทย (มรท. 8001) ของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน มาตรฐานผลิตภัณฑ์ศิลป์และหัตถกรรมพื้นบ้านของ ศูนย์ศิลป์หัตถกรรมพระหว่างประเทศ มาตรฐานสถานบริการท่องเที่ยว ของสำนักพัฒนาการท่องเที่ยว

- **การเป็นหน่วยฝึกอบรม พัฒนาและสร้างบุคลากรด้านการตรวจประเมิน** พัฒนาบุคลากรทั้งภาครัฐและเอกชนให้มีคุณสมบัติตามมาตรฐานสากลทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ รวมทั้ง E-Training เช่น ISO 9001, ISO 14001, มอก./OHSAS 18001, GMP, HACCP, ISO 22000, ISO 27001, ISO/TS 16949, IMS, QWL, มรท. 8001, RoHS, WEEE

- การเป็นหน่วยพัฒนาคุณภาพการให้การรับรอง พัฒนาหน่วยงานด้านตรวจสอบรับรองให้แก่หน่วยงานต่างๆ สถาบันการศึกษาและสถาบันในกำกับกระทรวงอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล และเป็นที่ยอมรับในระดับระหว่างประเทศ เช่น ISO/IEC Guide 62, ISO/IEC Guide 65, ISO/IEC 17020, ISO/IEC 17021

- การเป็นศูนย์ข้อมูลด้านมาตรฐานระบบการจัดการ (Intelligent Unit) เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้ด้านการมาตรฐาน ระบบการบริหารจัดการ และติดตามความเคลื่อนไหวเพื่อการเตรียมความพร้อมของผู้ประกอบการและการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ

- การบริการฝึกอบรม การเป็นพี่เลี้ยง (Coaching) และการประเมินด้าน BSC : Balanced Scorecard โดยใช้ Methodology จากต้นตำรับ Professor Robert S. Kaplan และ Dr. David P. Norton

- การบริการฝึกอบรม การเป็นพี่เลี้ยง (Coaching) และการประเมินด้าน SR : Social Responsibility รวมถึงการแสดงความรับผิดชอบต่อธุรกิจ ต่อสังคม (CSR: Corporate Social Responsibility)

- การดำเนินกิจกรรมด้านการมีส่วนร่วมต่อสังคม โดยการให้บริการองค์ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร การพัฒนาบุคลากรและระบบงาน และทรัพยากรอื่น เช่น โครงการต้านยาเสพติดสำหรับสถานศึกษา (Qualification for Anti Drug Policy: QAD) ของสภาการศึกษา รวมทั้งสถาบันการศึกษาและหน่วยงานต่างๆ

สรุปผลงานเด่นของ สรอ. ในปี 2551

- **การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม**

ปัจจุบัน สรอ. ได้ขยายการบริการด้านต่างๆ โดยตระหนักถึงภารกิจในการสนับสนุนสังคมและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดความสมดุลในการพัฒนาอย่างยั่งยืน ตามหลัก Triple Bottom Line 3 ด้าน คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และสิ่งแวดล้อม โดยมีการดำเนินการที่มีส่วนสนับสนุนการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังนี้

- "โครงการเยาวชนรักษ์สิ่งแวดล้อม" โดยการสนับสนุนให้เยาวชนเข้ามามีบทบาทและเป็นกำลังสำคัญในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมด้วยการสร้างความรู้ ความเข้าใจในการวางแผน การนำไปปฏิบัติ การทบทวน และการแก้ไข โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปลูกฝังให้เยาวชนไทยมีทักษะในการคิดอย่างเป็นระบบ เกิดการตระหนัก ปรับเปลี่ยนค่านิยม พฤติกรรมโดยมุ่งเน้นการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และให้เยาวชนมีความเข้มแข็งในการเป็นกำลังสำคัญในการสร้างเครือข่ายอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับชุมชน ตลอดจนส่งเสริมให้เยาวชนมีความตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อม รวมทั้งให้ความรู้ด้านวิธีการรักษาสิ่งแวดล้อมที่เยาวชนสามารถนำไปปฏิบัติได้ และเสริมสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการรักษาสิ่งแวดล้อมโดยการลดใช้พลังงานไฟฟ้า น้ำประปา และลดปริมาณขยะในครัวเรือน โรงเรียน และชุมชน นอกจากนี้ยังได้ร่วมกับสถาบันการศึกษาต่างๆ ในการอบรมให้ความรู้แก่นักศึกษามหาวิทยาลัย เกี่ยวกับมาตรฐาน ISO 14001 และมาตรฐานอื่น ๆ

- "โครงการเร่งรัดการยกระดับมาตรฐานผู้ประกอบการอุตสาหกรรมด้วยระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO 14000" ของกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

เริ่มจากสถานประกอบการในเขตพื้นที่จังหวัดระยอง จังหวัดชลบุรี จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดสมุทรปราการ และจังหวัดจันทบุรี โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อดำเนินการแก้ไขและลดความรุนแรงของปัญหามลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรมในเขตพื้นที่ดังกล่าวข้างต้นและพื้นที่ใกล้เคียงแบบยั่งยืน และมีการเฝ้าระวังปัญหามลพิษอุตสาหกรรมอย่างสม่ำเสมอโดยส่งเสริม พร้อมทั้งสนับสนุนให้มีการนำมาตรฐานระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO14001 มาใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชน และผู้ปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่ดังกล่าว ตลอดจนช่วยลดภาระของภาครัฐในการกำกับดูแลการปล่อยมลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรม โดยมีผลการดำเนินงานตามโครงการดังกล่าว เช่น มีสถานประกอบการเข้าร่วมการสัมมนาให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม จำนวน 250 โรงงาน มีการฝึกอบรมผู้ประกอบการและผู้ปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 150 โรงงาน รวม 750 ราย ได้รับการรับรอง 60 โรงงาน นอกจากนี้มีการฝึกอบรมให้แก่ ตัวแทนชุมชน ที่ปรึกษา อาจารย์จากสถานศึกษาต่างๆ จำนวน 25 คน และอบรมให้กับเจ้าหน้าที่กรมโรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 25 คน

- “โครงการส่งเสริมการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต่อสังคม (Corporate Social Responsibility, Department of Industrial Work : CSR-DIW) ของกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมโรงงานอุตสาหกรรมให้สามารถนำเกณฑ์มาตรฐานของกรมโรงงานอุตสาหกรรมว่าด้วยการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของโรงงานอุตสาหกรรมต่อสังคม(Corporate Social Responsibility, Department of Industrial works: CSR-DIW) ไปปฏิบัติ และได้รับการรับรองการปฏิบัติตามเกณฑ์มาตรฐานของกรมโรงงานอุตสาหกรรมว่าด้วยการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของโรงงานอุตสาหกรรมต่อสังคม และเพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมพัฒนาตนเองเข้าสู่เกณฑ์มาตรฐานสากล (ISO 26000 Social Responsibility) เนื่องจากการดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรมในปัจจุบันต้องเผชิญกับการแข่งขัน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยี แรงกดดันจากสถานะแข่งขันที่มีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้นเป็นลำดับ รวมทั้งกระแสโลกหรือโลกาภิวัตน์ ดังนั้นการดำเนินธุรกิจจึงมีความจำเป็นต้องปรับตัวเพื่อให้เติบโตและพัฒนาได้อย่างยั่งยืน (Sustainable Growth and Development) ดังนั้น การแสดงถึงความรับผิดชอบต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและสังคม ควบคู่ไปกับการเสริมสร้างประสิทธิภาพและการเติบโตทางธุรกิจ นอกจากนี้ กระแสหรือแนวโน้มของมาตรฐานใหม่ๆ ที่จะมีการประกาศ และส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการหรือโรงงานอุตสาหกรรม จะมุ่งเน้นในเรื่องความปลอดภัย สุขอนามัย การส่งเสริมและปกป้องธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์และประหยัดพลังงาน การคุ้มครองแรงงาน สิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษยชน ความรับผิดชอบต่อสังคม การสร้างนวัตกรรม และการพัฒนาความเป็นอยู่ของมนุษย์เพื่อการเติบโตอย่างยั่งยืน ซึ่งมีผู้ประกอบการให้ความสนใจสมัครเข้าร่วมโครงการ จำนวน 100 โรงงาน และผ่านเกณฑ์การคัดเลือกให้เข้าโครงการจนได้รับโล่และใบรับรองเกียรติบัตร จำนวน 28 โรงงาน

• การส่งเสริมและพัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการประกอบธุรกิจ

สรอ. มุ่งมั่นในการเป็นผู้นำด้านการรับรอง และการฝึกอบรมตามมาตรฐานระบบการจัดการ (Management System) ของประเทศไทย และเป็นที่ยอมรับในระดับสากล เนื่องจากตระหนักดีว่า การปรับปรุงพัฒนาการทำงานอย่างต่อเนื่องจะสอดคล้องกับการส่งเสริมและพัฒนาปัจจัยแวดล้อมเพื่อให้เอื้อต่อการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ ภารกิจในการสนับสนุนเรื่องดังกล่าวของสถาบันฯ ได้แก่

- การเพิ่มศักยภาพโครงสร้างพื้นฐานด้านการมาตรฐาน การรับรองระบบการจัดการ การฝึกอบรมหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับระบบการจัดการ การพัฒนาระบบการรับรองให้แก่หน่วยรับรองภาครัฐและเอกชน รวมถึงการร่วมกับอุตสาหกรรมจังหวัดในการจัดสัมมนาให้แก่ผู้ประกอบการทั่วประเทศ เพื่อมุ่งหวังให้ผู้ประกอบการที่ได้รับบริการจากสรอ. ได้มีความรู้ ความเข้าใจ และช่วยยกระดับการดำเนินธุรกิจและอุตสาหกรรมด้วยการมีระบบการจัดการที่ได้มาตรฐานที่ดีเป็นที่ยอมรับทั้งในระดับประเทศ และระดับสากล

- การผลักดันในการเตรียมกำลังคนเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรม การจัดการฝึกอบรมทั้งประเภท In-House และ Public รวมทั้ง E-Training หลักสูตรเกี่ยวกับมาตรฐานระบบการจัดการต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคลากรที่จำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจด้านมาตรฐานระบบการจัดการสำหรับประกอบวิชาชีพ ในการเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรสำหรับวิชาชีพภาคอุตสาหกรรมต่อไป ซึ่งปี 2551 ที่ผ่านมามีบุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรมแล้วกว่า 3,208 คน

- การดำเนินการด้าน Intelligence Unit ซึ่งเป็นการพัฒนาช่องทางเข้าถึงข้อมูลเชิงลึกเพื่อการเตือนภัยและการตัดสินใจ โดยมีจุดประสงค์หลักเพื่อเผยแพร่ข้อมูลและการเตือนภัยด้านมาตรฐานระบบการจัดการ เพื่อให้ผู้ประกอบการได้ทราบถึงข้อมูลข่าวสาร สถานการณ์ของวงการมาตรฐาน ประเด็นการเปลี่ยนแปลงรวมทั้งแนวโน้มในอนาคตของมาตรฐานระบบการจัดการต่างๆ เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมมีข้อมูลสำหรับเตรียมความพร้อมในการรับมาตรฐานใหม่ๆ หรือที่มีการเปลี่ยนแปลง อาทิ จัดสัมมนากลุ่มย่อย (Focus Group) พบปะผู้ประกอบการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่กรุงเทพฯ และปริมณฑล รวมทั้งผู้ประกอบการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละภูมิภาค การรวบรวมข่าวสาร ความเคลื่อนไหวจากหนังสือ วารสาร และเว็บไซต์เกี่ยวกับมาตรฐานระบบการจัดการ พร้อมทั้งวิเคราะห์ประเด็นที่น่าสนใจเพื่อจัดทำเป็นวารสาร MASC Intelligence รายไตรมาส จัดทำเว็บไซต์เกี่ยวกับมาตรฐานระบบการจัดการ เป็นต้น

- โครงการฝึกอบรมและให้คำปรึกษาการจัดทำระบบงานสำหรับหน่วยตรวจตาม มอก. 17020-2542 (ISO/IEC 17020-1998) ของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การอบรมและให้คำปรึกษาแนะนำแก่หน่วยตรวจกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 5 แห่ง ในการจัดทำและพัฒนาระบบงานของหน่วยตรวจให้สอดคล้องกับมาตรฐานข้อกำหนดทั่วไปของหน่วยตรวจ มอก. 17020-2542 ซึ่งเป็นมาตรฐานสากลในการยกระดับการดำเนินงานของหน่วยตรวจของประเทศไทยให้มีคุณภาพ มีความเป็นกลางและความน่าเชื่อถือเทียบเท่าระดับสากล โดย สรอ. ได้ให้การพัฒนาระบบการจัดการให้แก่หน่วยตรวจ จำนวน 5 แห่ง ได้แก่ สถาบันยานยนต์ สถาบันสิ่งแวดล้อมไทย สถาบันเหล็กและเหล็กกล้าแห่งประเทศไทย สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ และวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

- โครงการพัฒนาหน่วยรับรองตามมาตรฐานสากลของสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ (มกอช.) เพื่อพัฒนาหน่วยรับรองภาครัฐที่ให้การรับรองมาตรฐานการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี (Good Agricultural Practice, GAP) และเกษตรอินทรีย์ (Organic) ของกรมวิชาการเกษตร กรมประมง และกรมปศุสัตว์ และกรมการข้าว ให้มีการดำเนินการด้านการรับรองอย่างมีระบบตามมาตรฐานสากล (ISO/IEC Guide 65) และเพื่อพัฒนาผู้ตรวจรับรองตามมาตรฐาน GAP ด้านพืช ปศุสัตว์ และประมง และเกษตรอินทรีย์ (Organic) ให้สามารถเป็นผู้ตรวจประเมินให้การรับรองตามมาตรฐานของ มกอช. มาตรฐานที่เทียบเท่า หรือมาตรฐานสากลจำนวน 180 ท่าน

- โครงการพัฒนาระบบคุณภาพงานกำกับดูแลผลิตภัณฑ์สุขภาพก่อนออกสู่ตลาด ของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาระบบคุณภาพในการรับรองตามมาตรฐานสากล การพัฒนาบุคลากร การตรวจสอบระบบคุณภาพ ให้แก่กลุ่มกำกับดูแลก่อนออกสู่ตลาด กองควบคุมยา กองควบคุมวัตถุเสพติด กองควบคุมอาหาร กองควบคุมเครื่องมือแพทย์ และกลุ่มควบคุมวัตถุอันตราย เพื่อให้เกิดการปฏิบัติงานที่โปร่งใสและเป็นธรรม รวมทั้งได้รับความเชื่อถือ และการยอมรับจากผู้ประกอบการ ผู้บริโภค ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศให้สอดคล้องกับมาตรฐาน ISO/IEC guide 65 และได้รับการยอมรับในระดับสากล

- การบริการฝึกอบรม การเป็นพี่เลี้ยง และการประเมินด้าน BSC ให้กับบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ และสถานศึกษา เพื่อ เป็นการให้ความรู้แก่บุคลากรในหน่วยงานดังกล่าว นำไปพัฒนาหรือปรับปรุงการทำงานของหน่วยงานด้านการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ เพื่อเป็นการเพิ่มศักยภาพของบุคลากรขององค์กรและหน่วยงานภาครัฐ

- การจัดพิมพ์วารสาร MASCI Insight รายไตรมาส เพื่อเป็นการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ ข่าวสารด้านการมาตรฐานระบบการจัดการ ตลอดจนให้ความรู้ด้านการบริหารจัดการกลยุทธ์ใหม่ๆ ให้ลูกค้า สรอ. รวมทั้งหน่วยงานภาครัฐ และบุคคลทั่วไปที่สนใจ เพื่อให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับการดำเนินงานได้

• การส่งเสริมเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

สรอ. ได้ส่งเสริมและขยายความร่วมมือกับต่างประเทศ โดยการร่วมมือกับพันธมิตรทั้งในกลุ่มยุโรป ได้แก่ DNV ประเทศนอร์เวย์, HIFAB Development กลุ่มประเทศยุโรปเหนือ, GOST-ASIA Pte. Ltd. ประเทศรัสเซีย, AFAQ&BESTCert ประเทศฝรั่งเศส สาขาไต้หวัน และในกลุ่มเอเชียแปซิฟิก ได้แก่ JACO ประเทศญี่ปุ่น, BSMI ประเทศไต้หวัน, QMS Certification Services Pty Ltd. ประเทศออสเตรเลีย, WIT ประเทศจีน, SIRIM QAS International SDN BHD ประเทศมาเลเซีย, Productivity and Standards Board (PSB) ประเทศสิงคโปร์ ความร่วมมือดังกล่าวทำให้ต่างประเทศยอมรับ และเกิดความเชื่อมั่นต่อประเทศไทย ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการไทยมีบทบาทในต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับนโยบายหลักของกระทรวงอุตสาหกรรมด้านการส่งเสริมเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

• การส่งเสริมการให้และอาสาช่วยเหลือสังคม สรอ. มุ่งเน้นการให้บริการเพื่อตอบสนองความพึงพอใจสูงสุดแก่ลูกค้า ขณะเดียวกันก็ได้มีนโยบายช่วยเหลือสังคมมาโดยตลอด โดยกิจกรรมหลักที่ได้ดำเนินการ ได้แก่

- จัดทำและพัฒนาระบบงานสำหรับการตรวจประเมิน และการรับรองมาตรฐานระบบการต้านยาเสพติด (Qualification for Anti - Drug Policy: QAD) สำหรับสถานศึกษา ให้แก่ สำนักงานอสาภาค สภาภาคไทย ตั้งแต่ปลายปี.ศ. 2544 เป็นต้นมา และเริ่มอย่างเป็นทางการในปี 2545 โดย สรอ. ได้ช่วยเหลือ สำนักงานอสาภาค ในการจัดทำระบบงานในการตรวจประเมินและการรับรอง การจัดทำหลักสูตรฝึกอบรม เพื่อพัฒนาบุคลากรของสำนักงานฯ ครู ผู้ตรวจเยี่ยม ผู้ตรวจประเมิน รวมทั้งการเป็นวิทยากร และการร่วมเป็นผู้ตรวจประเมิน QAD สำหรับสถานศึกษา

- สนับสนุนการดำเนินงานของสมาคมหน่วยรับรองในประเทศไทย ทั้งด้านบุคลากรที่ทำหน้าที่สำนักงานเลขานุการของสมาคมฯ และด้านการอำนวยความสะดวกสถานที่เพื่อการประชุมและกิจกรรมของสมาคมฯ

- สนับสนุนการพัฒนาคุณภาพชีวิตของแรงงานและคนทำงานในสถานประกอบการ โดยการตรวจประเมิน ณ สถานประกอบการ ตามข้อกำหนดของมาตรฐานต่างๆ คือ มาตรฐานแรงงานไทย (มรท.8001-2546) มาตรฐานผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม และมาตรฐานระบบการบริหารงานคุณภาพชีวิตการทำงาน (Quality of Work Life: QWL) และการตรวจประเมินตามเกณฑ์ตราสัญลักษณ์ Q-Mark

- ร่วมกับภาครัฐในการส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการตรวจสอบรับรองให้เข้มแข็ง และสอดคล้องกับมาตรฐานสากล สนับสนุนและพัฒนาระบบงานของหน่วยรับรองภาครัฐ ในการสร้างผู้ตรวจประเมิน โดยการจัดฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรด้านการตรวจประเมิน ให้มีความสามารถในการตรวจประเมินตามมาตรฐานสากล และร่วมกับสถานศึกษาในการบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานการตรวจสอบและการรับรองระบบการจัดการ และเรื่องที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ความรู้แก่นักเรียน นักศึกษา และบุคลากรภาครัฐ รวมทั้งการดำเนินกิจกรรมบริการสังคมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องตามที่ได้รับคำร้องขอ โดยในปีงบประมาณ 2551 สถาบันฯ ได้ให้บริการสังคมดังกล่าว รวม 154.5 Man-days

- ช่วยเหลือการปฏิบัติงานในโครงการของหน่วยงานในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม และตามนโยบายของกระทรวงอุตสาหกรรมในฐานะหน่วยงานเครือข่ายของกระทรวง เพื่อการส่งเสริมและพัฒนา SMEs และการเสนอแนะนโยบายและมาตรการของรัฐเพื่อดำเนินโครงการต่างๆ ให้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพในการดำเนินงาน โดยการศึกษาวิจัย การประเมินผลโครงการ และการจัดทำคู่มือให้แก่หน่วยงานภาครัฐ

สรอ. มีความยินดีที่ได้เป็นหน่วยงานหนึ่งในการสนับสนุนการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทยให้มีศักยภาพ เสริมสร้างความเข้มแข็งให้ผู้ประกอบการ และสามารถแข่งขันได้ทั้งในระดับประเทศ และระดับสากล สำหรับการดำเนินการในอนาคต จะมุ่งมั่นในการเสริมสร้างประสิทธิภาพ และคุณภาพของอุตสาหกรรม เพิ่มขีดความสามารถด้านการรับรองของประเทศให้ทัดเทียมกับประเทศอื่นๆ และพัฒนาบุคลากรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนให้มีคุณสมบัติตามเกณฑ์มาตรฐาน และเพียงพอที่จะรองรับงานในระดับสากลได้ เพื่อให้อุตสาหกรรมไทย แข็งแกร่งและทัดเทียมกับต่างประเทศได้อย่างยั่งยืน

สถาบันยานยนต์

ในช่วงปีงบประมาณที่ผ่านมา สถาบันยานยนต์ได้ดำเนินกิจกรรมต่างๆ ตามแผนการดำเนินงานที่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการสถาบันยานยนต์เมื่อเดือนกันยายน 2551 สรุปได้ว่า งานส่วนใหญ่เป็นไปตามแผนงานที่กำหนดไว้ โดยสามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มภารกิจที่ 1 การสนับสนุนนโยบาย

เป้าประสงค์/วัตถุประสงค์ พัฒนาให้

อุตสาหกรรมยานยนต์ไทยแข่งขันได้โดยการพัฒนายุทธศาสตร์ และนโยบายที่สร้างบรรยากาศในการสนับสนุนการตลาดและการลงทุนของอุตสาหกรรมยานยนต์ของประเทศ รวมทั้งยุทธศาสตร์ในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระดับวิสาหกิจและด้านเทคโนโลยี

1. จัดทำแผนแม่บทอุตสาหกรรมยานยนต์ พ.ศ. 2550-2554 ซึ่งดำเนินการต่อเนื่องมาจากปีงบประมาณ 2550 แล้วเสร็จและนำเสนอต่อสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เพื่อใช้เป็นกรอบในการกำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องต่อไป

2. ทำการศึกษาวิจัยในเรื่องต่างๆ รวม 5 เรื่อง เพื่อเป็นการติดตามสภาวะอุตสาหกรรมยานยนต์ทั้งในประเทศและต่างประเทศในประเด็นสำคัญต่างๆ ได้แก่ การศึกษาผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ไทย ผลิตภาพของอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย สภาวะอุตสาหกรรมยานยนต์ประเทศเกาหลีใต้ สภาวะอุตสาหกรรมยานยนต์สาธารณรัฐอินเดีย และ ผลกระทบข้อตกลง JTEPA ต่ออุตสาหกรรมยานยนต์ไทย โดยได้มีการนำเสนอรายงานต่อคณะกรรมการสถาบัน และ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม และมีการเผยแพร่ข้อมูลบางส่วนแก่สาธารณะ

3. ด้านสารสนเทศ ได้มีการปรับปรุงฐานข้อมูลของสถาบันที่มีอยู่ 12 ฐานข้อมูล ให้มีความทันสมัย และสะดวกแก่ผู้ใช้งานมากขึ้น โดยการ up date ข้อมูล และเพิ่มรายการข้อมูลให้มากขึ้น ตามความต้องการของ Stake holders สำคัญ

4. ในทุกเดือนและไตรมาส ได้มีการจัดทำรายงานสภาวะอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เพื่อศึกษาและติดตามสภาวะของอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย รวมถึงสภาวะของอุตสาหกรรมยานยนต์โลก และปัจจัยอื่นๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยานยนต์ของไทย โดยได้รายงานต่อคณะกรรมการสถาบัน สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม และเผยแพร่แก่สาธารณะผ่านสื่อต่างๆ เช่น วารสารอุตสาหกรรมยานยนต์ ยานยนต์สาร และ Website

นอกจากนี้ ยังได้สนับสนุนกระทรวงอุตสาหกรรม และกระทรวงอื่นๆ ในการพิจารณากำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมยานยนต์ อาทิ การส่งเสริมรถยนต์ E85 การส่งเสริมการลงทุนในรถยนต์ Eco Car มาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ เป็นต้น

ผลที่ได้รับ หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้รับข้อมูลทั้งจากการดำเนินการด้านสารสนเทศ และผลจากการศึกษาวิเคราะห์โดยสามารถนำไปใช้ในการวางแผนตัดสินใจ และกำหนดนโยบายในส่วนที่เกี่ยวข้อง ต่อไป

กลุ่มภารกิจที่ 2 พัฒนาผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ไทย

เป้าประสงค์/วัตถุประสงค์ ให้อุตสาหกรรมยานยนต์ไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันพร้อมมากขึ้นในทุกด้าน ทั้งด้านการเพิ่มผลผลิตภาพ เพิ่มขีดความสามารถในการออกแบบและนวัตกรรมในการผลิต มีบุคลากรที่มีความชำนาญเฉพาะ รวมทั้งมีโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการให้บริการด้านมาตรฐานและการพัฒนาผลิตภัณฑ์

ในปีงบประมาณ 2551 ได้จัดให้มีกิจกรรมเพื่อการพัฒนาผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ไทย 2 กิจกรรม คือ การพัฒนาระบบบริหารการผลิต และการพัฒนาบุคลากร โดยทั้ง 2 กิจกรรม เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับโครงการพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมยานยนต์ Automotive Human Resource Development Project (AHRDP) ซึ่งเป็นโครงการความร่วมมือระหว่างไทย-ญี่ปุ่น ด้วยการสนับสนุนการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากบริษัทชั้นนำของญี่ปุ่น ได้แก่ Toyota Honda Nissan และ Denso กิจกรรมแรกเป็นการพัฒนาระบบบริหารการผลิต โดยใช้ระบบ Toyota Production System (TPS) มีโรงงานเข้าร่วมกิจกรรมรวม 57 โรงงาน ผลที่ได้รับคือ โรงงานมีผลผลิตภาพของ Model Line เพิ่มขึ้นร้อยละ 33.1 และผลผลิตภาพโดยรวมของโรงงานเพิ่มขึ้น ร้อยละ 8.3 อันเนื่องมาจากการปรับปรุงสภาพการทำงาน การลดต้นทุนอันเนื่องมาจากการลดลงของ Production Lead Time สินค้าคงคลัง สถานที่ทำงาน การเคลื่อนไหว บุคลากร สินค้าระหว่างทำ และการเพิ่มขึ้นของผลผลิตภาพแรงงาน

กิจกรรมที่ 2 เป็นการพัฒนาบุคลากรในสาขาต่างๆ ทั้งในส่วนที่เป็นหลักสูตรปกติ ที่สถาบันดำเนินการอยู่เดิม และหลักสูตรการสร้างวิทยากรไทย โดยวิทยากรญี่ปุ่น อย่างไรก็ตาม กิจกรรมในส่วนนี้ดำเนินการได้ต่ำกว่าแผน อันเนื่องมาจากหลักสูตรจากญี่ปุ่น มีความเข้มข้นมาก รวมทั้งต้องมีการฝึกสอนหลายครั้ง ทำให้ต้องใช้เวลามากกว่าที่ประมาณการไว้เดิม

นอกจากนี้ ในปี 2551 เป็นปีแรกที่กรมศุลกากร ประกาศให้สถาบันยานยนต์เป็นหน่วยตรวจรับรองการขอใช้ สิทธิ Free Zone ทำให้มีผู้ยื่นขอการตรวจรับรองเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม สถาบันฯ สามารถตรวจได้เสร็จสิ้นทั้ง 12,164 Part numbers ที่มีการยื่นขอผลที่ได้รับ ผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ ไทยมีผลผลิตภาพที่เพิ่มขึ้น ทั้งจากการปรับปรุงกระบวนการบริหารจัดการในโรงงาน และคุณภาพทักษะฝีมือของบุคลากรที่ดีขึ้น

กลุ่มภารกิจที่ 3 การบริการทดสอบ

เป้าประสงค์/วัตถุประสงค์ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับความต้องการทดสอบ ของอุตสาหกรรมยานยนต์ไทยที่มีความพร้อมมากขึ้น เพื่อช่วยในการทดสอบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่เป็นไปตามมาตรฐานไทยและสากล

1. ให้บริการทดสอบรวมทั้งสิ้น 27,991 การทดสอบ จากแผนที่ตั้งไว้ 23,000 การทดสอบ เป็นผลงานที่เกินเป้าหมายคิดเป็นร้อยละ 122 ของแผน

2. ได้รับการรับรองระบบคุณภาพห้องปฏิบัติการทดสอบเพิ่มเติม 2 รายการ คือ การทดสอบผ้าเบรก ตาม มอก. 97-2536 และการทดสอบพฤติกรรมการลุกไหม้ของไฟ ตาม FMV SS No. 302-1998 และอยู่ระหว่างการขอรับการรับรองเพิ่มเติมอีก 2 รายการ คือ มาตรฐานมลพิษไอเสียเครื่องยนต์เบนซิน และมาตรฐานมลพิษไอเสียจากเครื่องยนต์ดีเซล

3. ได้รับการแต่งตั้งจากสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมให้เป็นผู้ตรวจการทำผลิตภัณฑ์ตาม มอก. รวม 16 มอก. กลุ่มภารกิจที่ 4 สนับสนุนการบริหารจัดการภายในเป้าประสงค์/วัตถุประสงค์ ปรับระบบการบริหารจัดการภายใน และพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สามารถตอบสนองความต้องการทั้งภายในและภายนอกองค์กร

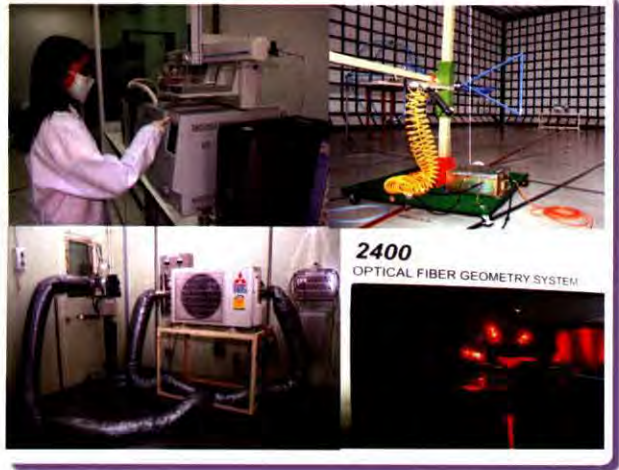

สถาบันได้เริ่มดำเนินการเพื่อปรับปรุงศักยภาพการบริหารจัดการภายใน ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2551 เพื่อให้ระบบการบริหารงานของสถาบัน มีการควบคุมตามระบบคุณภาพ และช่วยให้การบริหารจัดการเป็นไปตามระบบมาตรฐานและมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สถาบันจึงจัดทำโครงการบริหารระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9001:2000 มาใช้ ในการบริหารจัดการในทุกกิจกรรม โดยในปี 2551 เป็นการเริ่มต้นให้ความรู้กับพนักงาน การจัดทำเอกสารระบบคุณภาพ และดำเนินการต่อเนื่องจนถึงปี 2552 ในเรื่องของการ ตรวจสอบติดตามภายใน และยื่นขอรับการรับรองจากสถาบันไอเอสโอ ซึ่งคาดว่าจะสามารถขอรับการรับรองได้ครบถ้วนในทุกกิจกรรมภายในปีงบประมาณ 2552

สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์กับการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับมาตรการการค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ในยุคของการรณรงค์เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เช่น ปัจจุบันประเทศต่างๆ ได้เริ่มหันมาให้ความสนใจและจริงจังต่อปัญหาผลกระทบของสินค้าต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในปัจจุบันจึงมีความตื่นตัวในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ที่มีวัตถุดิบหลากหลาย มีการลดสารที่เป็นพิษต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น และยังเป็นข้อกำหนดหนึ่งของประเทศคู่ค้าในปัจจุบัน ซึ่งมาตรฐานเกี่ยวกับทางด้านสิ่งแวดล้อม เช่น

- **ระเบียบว่าด้วยการจำกัดการใช้สารอันตรายบางชนิดในผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (Restriction of the use of Certain Hazardous Substances in Electrical and Electronic Equipment หรือ RoHS Directive)** มีผลบังคับใช้กับอุปกรณ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ที่จำหน่ายในสหภาพยุโรป ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2549 ที่ผ่านมา ระเบียบนี้ใช้กับเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ที่ใช้แรงดันไฟฟ้ากระแสสลับไม่เกิน 1000 โวลต์ หรือ แรงดันไฟฟ้ากระแสตรงไม่เกิน 1500 โวลต์ ได้แก่

1. เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ขนาดใหญ่ที่ใช้ในครัวเรือน เช่น ตู้เย็น เครื่องซักผ้า ไมโครเวฟ เครื่องทำความเย็น ฯลฯ
2. เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ขนาดเล็กที่ใช้ในครัวเรือน เช่น เครื่องดูดฝุ่น เตารีด เครื่องปั่นขนมปัง เครื่องเป่าผม นาฬิกา ฯลฯ
3. อุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศและโทรคมนาคม เช่น คอมพิวเตอร์ (รวมจอภาพ แป้นพิมพ์ เม้าส์) เครื่องพิมพ์ เครื่องถ่ายเอกสาร โทรศัพท์ โทรศัพท์มือถือ ฯลฯ
4. อุปกรณ์เครื่องใช้สำหรับผู้บริโภคเช่น โทรทัศน์ กล้องถ่ายวิดีโอ เครื่องดนตรีที่ใช้ไฟฟ้า ฯลฯ
5. อุปกรณ์ให้ความสว่าง เช่น หลอดไฟนีออน หลอดไฟประเภทต่างๆ ฯลฯ
6. เครื่องมือไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เช่น สว่านไฟฟ้า จักรเย็บผ้า ฯลฯ
7. ของเล่นเด็ก อุปกรณ์ให้ความบันเทิง เครื่องกีฬาที่ใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เช่น รถไฟฟ้า เกมส์ วิดีโอและเครื่องบังคับ ฯลฯ
8. เครื่องจำหน่ายสินค้าอัตโนมัติ เช่น ตู้จำหน่ายเครื่องดื่มอัตโนมัติ

สารอันตรายที่จำกัดการใช้ใน RoHS Directive มี 6 ชนิด คือ

1. ตะกั่ว (Lead : Pb)
2. ปรอท (Mercury : Hg)
3. แคดเมียม (Cadmium : Cd)

4. โครเมียม-เฮกซะวาเลนต์ (Hexavalent Chromium : Cr6+)
5. โพลีโบรมิเนท ไบฟีนิล (Polybrominated biphenyls: PBB)
6. โพลีโบรมิเนท ไดฟีนิล อีเทอร์ (Polybrominated diphenyls ethers : PBDE)

โดยไม่รวมอะไหล่ที่ใช้สำหรับซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ที่นำเข้ามาตลาดยุโรปก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม 2549 และจำกัดปริมาณสูงสุด 0.1% โดยน้ำหนักสำหรับ ตะกั่ว ปรอท โครเมียม-เฮกซะวาเลนต์ PBB PBDE และ 0.01% โดยน้ำหนัก สำหรับแคดเมียมใน Homogeneous Materials

- *ELV Directive (SOC)* เป็นระเบียบของสหภาพยุโรป (Directive 2000/53/EC) ที่ประกาศอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 18 กันยายน 2543 และมีผลบังคับใช้ไปแล้วตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2546 ระเบียบ ELV มีข้อกำหนดหลัก 6 ด้าน คือ

- การป้องกันการก่อของเสีย
- การเก็บคืนซากยานยนต์
- การบำบัดซาก
- เป้าหมายการใช้ซ้ำและการนำทรัพยากรกลับคืน (Reuse and Recovery)
- การทำเครื่องหมายและสัญลักษณ์บนชิ้นส่วน
- การให้ข้อมูลและการรายงาน

นอกจากนี้จะต้อง “ปราศจากสารอันตราย” ตามมติกรรมาธิการที่ 2002/525/EC และ 2005 / 438 / EC แก้ไขเพิ่มเติมเอกสารแนบ II ของระเบียบ ELV โดยสารอันตรายที่จำกัดการใช้ใน ELV Directive มี 4 ชนิด คือ

1. ตะกั่ว (Lead : Pb)
2. ปรอท (Mercury : Hg)
3. แคดเมียม (Cadmium : Cd)
4. โครเมียม-เฮกซะวาเลนต์ (Hexavalent Chromium : Cr6+)

โดยยอมให้มี ตะกั่ว ปรอท และโครเมียมเฮกซะวาเลนต์ปนเปื้อนได้ไม่เกิน 0.1% (1,000 ppm) โดยน้ำหนัก ในวัสดุเนื้อเดียวกัน (Homogeneous materials) และยอมให้มี แคดเมียม ได้ไม่เกิน 0.01% (100ppm) โดยน้ำหนัก ในวัสดุเนื้อเดียวกัน โดยสารเหล่านี้ ไม่ได้ถูกใส่โดยเจตนา

ซึ่งสารต้องห้ามดังกล่าวเป็นอันตรายต่อร่างกาย เช่น สารตะกั่ว ทำให้มีผลเสียต่อการพัฒนาทางสมอง สารปรอททำลายระบบประสาท สาร PBB / PBDE เกิดสาร ก่อมะเร็งเมื่อเผาไหม้ไม่สมบูรณ์ เป็นต้น ดังนั้นการวิเคราะห์หาสารต้องห้ามเพื่อหาสาร ดังกล่าวจึงเป็นหนทางที่มีความสำคัญ ในการพิสูจน์ว่าวัสดุหรืออุปกรณ์ที่นำมาประกอบหรืออยู่ในเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์มีสารต้องห้ามอยู่หรือไม่ ทางสถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นหน่วยงานของกระทรวงอุตสาหกรรม จึงได้จัดตั้งห้องปฏิบัติการทดสอบสารต้องห้ามขึ้น เพื่อรองรับกฎระเบียบดังกล่าว โดยเริ่มให้บริการทดสอบกับ ผู้ประกอบการตั้งแต่เดือนมีนาคม 2549 ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการได้ทราบว่าในวัสดุหรืออุปกรณ์ที่นำมาประกอบหรืออยู่ในเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์มีสารต้องห้ามอยู่หรือไม่ ซึ่งปัจจุบันให้บริการผู้ประกอบการไปแล้วกว่า 100 บริษัท ในการทดสอบแบ่งเป็น 2 ประเภทด้วยกัน คือ

1. การวิเคราะห์เบื้องต้น (Screening Tests) เหมาะสำหรับการวิเคราะห์ประจำวัน เนื่องจากไม่ต้องมีการเตรียมตัวอย่างและทำลายตัวอย่างรวมทั้งใช้เวลาน้อยในการวิเคราะห์ โดยสามารถวิเคราะห์ ตะกั่ว แคดเมียม ปรอท โครเมียม และ โบรมีนได้ ซึ่งเครื่องวิเคราะห์แบบ screening จะมีค่าต่ำสุดที่วิเคราะห์ได้ (Detection Limit) สูง จึงไม่สามารถที่จะวิเคราะห์หาสารที่มีค่าน้อยๆ ได้ ซึ่งถ้าค่าที่วิเคราะห์ที่ได้ใกล้เคียงกับข้อกำหนด หรือมีค่าน้อยๆ จะต้องใช้เครื่องมือที่สามารถวิเคราะห์ได้ละเอียดมากขึ้น

2. การวิเคราะห์หาปริมาณ (Verification Tests) เป็นการวิเคราะห์เพื่อหาปริมาณสารในตัวอย่างซึ่งจะมีขั้นตอนที่ยุงยากกว่าการวิเคราะห์เบื้องต้น โดยมีขั้นตอนการเตรียมตัวอย่างเพิ่มขึ้น ก่อนที่จะนำไปวิเคราะห์หาปริมาณโดยใช้เครื่องมือที่มีความละเอียดมากขึ้น เช่น การวิเคราะห์หาปริมาณ ตะกั่ว แคดเมียมปรอท โดยใช้เครื่อง Inductively Couple Plasma – Atomic Emission Spectrometer (ICP-AES) เป็นต้นโดยมาตรฐานการทดสอบแสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1

มาตรฐานการทดสอบสารปนเปื้อน ในวัสดุในเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และวัสดุยานยนต์ ณ ปัจจุบัน

Substance	Analysis Instruments	Referring Directive or suggest testing method	Remark
Cadmium	AAS/ ICP-AES/ ICP-MS	IEC 62321 ed.1 EN 1122 , US EPA 3050B, US EPA 3052, EN 13346	RoHS Directive /ELV Directive
Lead	AAS/ ICP-AES/ ICP-MS	IEC 62321 ed.1 US EPA 3050B, US EPA 3052, EN 13346	RoHS Directive /ELV Directive
Mercury	AAS/ ICP-AES/ ICP-MS	IEC 62321 ed.1 US EPA 3052	RoHS Directive /ELV Directive
Hexavalent Chromium	UV-VIS Spectrophotometer	IEC 62321 ed.1 US EPA 3060A & 7196A, ISO 3613	RoHS Directive /ELV Directive
PBBs / PBDEs	GC-MS /HPLC	IEC 62321 ed.1 US EPA 3540C	RoHS Directive

จากการที่สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ได้รับการสนับสนุนเครื่องมือวิเคราะห์และทดสอบจากกระทรวงอุตสาหกรรมผ่านทางสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มศักยภาพในการตรวจสอบวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ให้กับผู้ประกอบการไทยก่อนสินค้าดังกล่าวจะเข้าสู่ตลาดที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เครื่องมือต่างๆ เหล่านี้ ได้แก่

1. เครื่องวิเคราะห์เบื้องต้น (Screening Tests)

2. เครื่องวิเคราะห์หาปริมาณ (Verification Tests)

นอกจากนี้ ทางสถาบันฯ ยังได้เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบ รวมทั้งให้คำแนะนำกับผู้ประกอบการในการรองรับกฎระเบียบดังกล่าว โดยมีทั้งการจัดสัมมนาทั้งภายในและภายนอกสถาบันฯ และการออกประชาสัมพันธ์ ตามงานต่างๆ

การสัมมนาหลักสูตร “ผลกระทบ WEEE และ RoHS ต่ออุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์” เมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2549 ณ บริษัท ศูนย์เทคโนโลยีไฮเทคอยุธยา จำกัด

สัมมนาหลักสูตร “ผลกระทบ WEEE และ RoHS ต่ออุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์” เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2550 ณ ฝ่ายปฏิบัติการและมาตรฐาน สถาบันไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์

การเยี่ยมชมห้องปฏิบัติการทดสอบ เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2551 ณ ฝ่ายปฏิบัติการและมาตรฐาน สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

การประชุมสัมมนา งาน SUBCON THAILAND 2008 วันที่ 14-17 พฤษภาคม 2551 ณ ไบเทค บางนา

จากการที่สถาบันฯ ได้จัดงานสัมมนาและประชาสัมพันธ์ สามารถที่เผยแพร่ความรู้ทางกฎระเบียบและมาตรการ RoHS และ ELV Directive ให้กับผู้ประกอบการ มากกว่า 200 บริษัท ทำให้ผู้ประกอบการสามารถที่จะปรับตัวและรองรับมาตรการดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกเหนือจากความพร้อมของห้องทดสอบเพื่อรองรับในมาตรการต่างๆ ข้างต้นแล้ว สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ยังมีความพร้อมในการทดสอบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ทางด้านประสิทธิภาพพลังงานเช่น เครื่องปรับอากาศ ตู้เย็น เครื่องซักผ้า ทั้งมาตรฐานไทยและมาตรฐานสากล เป็นต้น และสถาบันไฟฟ้าฯ ยังได้รับความไว้วางใจจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยให้เป็นห้องปฏิบัติการทดสอบในโครงการฉลากประหยัดไฟฟ้า เบอร์ 5 โดยผลิตภัณฑ์ที่เรารู้จักกันดีคือ เครื่องปรับอากาศเบอร์ 5 ตู้เย็นเบอร์ 5 พัดลมไฟฟ้าเบอร์ 5 หม้อหุงข้าวเบอร์ 5 บัลลาสต์เบอร์ 5 นิรภัยและ หลอดคอมแพคฟลูออเรสเซนต์ซึ่งผลิตภัณฑ์ต่างๆ เหล่านี้ก็เป็นผลิตภัณฑ์ที่ประหยัดพลังงานเมื่อได้รับใบรับรองหรือเครื่องหมายเบอร์ 5 จากการไฟฟ้าฝ่ายผลิต และถือว่ามีผลิตภัณฑ์นั้นๆ ก็เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเหมือนกัน

สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์พร้อมแล้วที่จะเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนผู้ประกอบการไทยที่กำลังพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมด้วยบริการที่เพียบพร้อมไปด้วยเครื่องมือที่ทันสมัย เจ้าหน้าที่ที่มีประสบการณ์และระบบคุณภาพขององค์กรที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล

สถาบันเหล็กและเหล็กกล้าแห่งประเทศไทย

การดำเนินงานด้านวิจัยและพัฒนา

ในปี 2551 สถาบันฯ ได้ดำเนินงานวิจัยและพัฒนา โดยมุ่งเน้นการดำเนินงานวิจัยเชิงประยุกต์เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ปรับปรุง/พัฒนาประสิทธิภาพกระบวนการผลิต ตลอดจนยกระดับศักยภาพและฐานความรู้ด้าน การผลิตของผู้ประกอบการ ทั้งผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการผลิตเหล็ก และอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่เกี่ยวข้อง เช่น อุตสาหกรรมการผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ อุตสาหกรรมก่อสร้าง เป็นต้น พร้อมทั้งนำองค์ความรู้/เทคโนโลยีที่ได้รับจากงานวิจัยและพัฒนามาทำการเรียบเรียง เพื่อถ่ายทอดและอบรม/สัมมนาเผยแพร่ให้กับภาคการศึกษา และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องต่อไป (ดำเนินงานร่วมกับแผนกฝึกอบรมและสัมมนา) โดยมีโครงการวิจัยพัฒนาที่ได้ดำเนินการ ดังนี้

1. โครงการปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้พลังงานในอุตสาหกรรมเหล็กและโลหการ

การดำเนินการของโครงการจะมีทั้งการดำเนินการพัฒนาเทคโนโลยี/อุปกรณ์ควบคุม และพัฒนาเทคนิคบ่งชี้การใช้พลังงานที่เหมาะสมเพื่อลดการใช้พลังงาน และถ่ายทอดความรู้ทางเทคนิค และเทคโนโลยีการผลิตจากผู้เชี่ยวชาญส่วนบุคคลในอุตสาหกรรมให้สามารถนำไปปรับใช้เพื่อปรับเปลี่ยนกระบวนการทำงาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน ลดการใช้พลังงานในการผลิตลง โดยการดำเนินการปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้พลังงานจะครอบคลุมทั้งในส่วนของกระบวนการผลิตเหล็ก (เตา EAF) และกระบวนการแปรรูปผลิตภัณฑ์เหล็ก (เตาเผาโลหะ Reheating Furnace) การปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้พลังงานสำหรับเตา EAF

ประเทศไทยมีการผลิตเหล็กจากเตาหลอมเหล็กด้วยไฟฟ้า (EAF) โดยใช้เศษเหล็กเป็นวัตถุดิบ ปีละมากกว่า 3 ล้านตัน และมีการใช้พลังงานในกระบวนการผลิตอยู่ในเกณฑ์ที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ประกอบการผลิตเหล็กในระดับโลก สถาบันเหล็กและเหล็กกล้าแห่งประเทศไทยจึงได้เริ่มดำเนินงานวิจัยและพัฒนาเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้พลังงานของเตาหลอมเหล็กด้วยไฟฟ้า (Electric Arc Furnace) เพื่อปรับปรุง/พัฒนาเทคนิคการ Foam Slag ทำให้สามารถลดการสูญเสียพลังงานความร้อนเนื่องจากการแผ่รังสีสู่ด้านข้าง และทำให้พลังงานความร้อนส่วนนี้ถ่ายเทสู่น้ำเหล็กแทนส่งผลให้สามารถลดการใช้พลังงานในการผลิตลง (ลดการใช้พลังงานไฟฟ้าในการหลอมเหล็กด้วยเทคนิคการ Slag Foaming ซึ่งจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการถ่ายเทพลังงานความร้อนจากแท่ง Electrode ลงสู่น้ำเหล็ก) โดยมี

กิจกรรมการดำเนินงานดังนี้

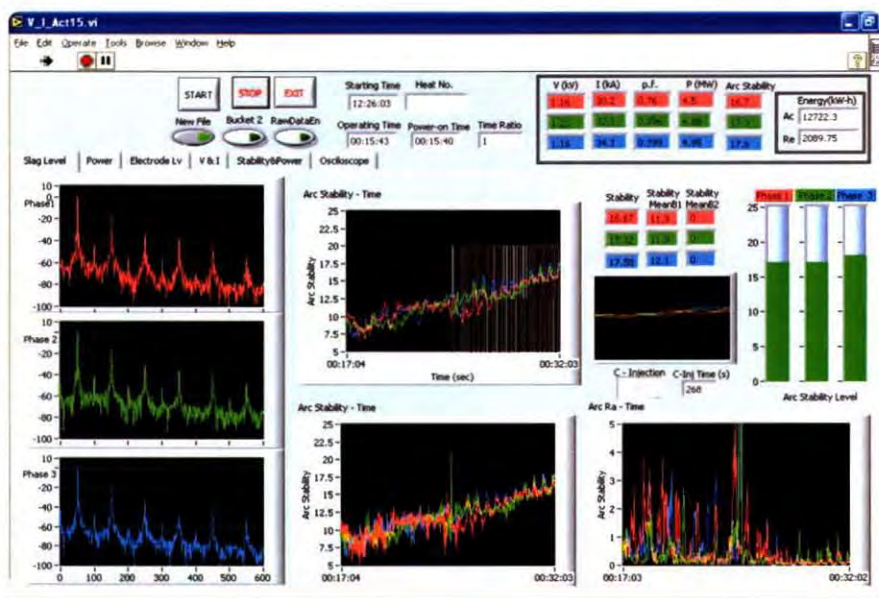
- พัฒนาเครื่องมือ Slag Foaming Detector เพื่อประเมินผลของการทำ Slag Foaming ต่อการใช้พลังงานไฟฟ้าในเตาหลอม EAF วิเคราะห์รูปแบบการใช้พลังงาน และประเมินประสิทธิภาพการหลอมเหล็ก ตลอดจน slag foaming condition และนำไปประยุกต์ใช้ในการปรับปรุง practice การปฏิบัติงานของพนักงานที่ทำงานที่เตาอาร์คไฟฟ้าให้ดีขึ้น

- ศึกษาผลของส่วนผสมทางเคมีของ Slag ต่อการทำ Slag Foaming และปรับปรุงส่วนผสมทางเคมีของทางเคมีของ Slag เพื่อให้การทำ Slag Foaming มีประสิทธิภาพมากขึ้น

- ปรับปรุงเทคนิคการฉีด Carbon และ Oxygen เพื่อให้การทำ Slag Foaming มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ผลสำเร็จจากการดำเนินงาน

- ลดการใช้พลังงานไฟฟ้าลงได้ 10 – 20 kWh/t liquid steel
- ปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต เพิ่ม yield 1%
- ปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต ลด operation time ลง 5 นาที
- คิดเป็นมูลค่าการประหยัดพลังงานประมาณ 10 - 30 ล้านบาท/ปี

อุปกรณ์ Arc Stability/Slag Foaming Detector สำหรับประเมินผลของการทำ Slag Foaming และประเมินประสิทธิภาพการหลอมเหล็ก

2. โครงการปรับปรุงประสิทธิภาพและคุณภาพในกระบวนการผลิตชิ้นส่วน
ลักษณะการดำเนินงานมุ่งเน้นการประยุกต์ใช้ความรู้ทางวิศวกรรมศาสตร์
ความรู้ทางด้านวัสดุศาสตร์และโลหวิทยา ตลอดจนการนำโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับ
การออกแบบและจำลองกระบวนการผลิต มาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาประสิทธิภาพ
กระบวนการผลิต/การขึ้นรูปชิ้นส่วนให้มีผลผลิตภาพที่สูงขึ้น และลดขั้นตอนหรือระยะเวลาใน
การผลิต

- ปรับปรุง/พัฒนาเทคโนโลยีและกระบวนการผลิตเหล็ก และกระบวนการขึ้นรูป
ผลิตภัณฑ์เหล็ก โดยเน้นการพัฒนาผลิตภัณฑ์เหล็กที่จะนำมาใช้ผลิตชิ้นส่วนทดแทนการ
นำเข้า

- นำการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มาประยุกต์ใช้ในการผลิต การออกแบบผลิตภัณฑ์
การออกแบบแม่พิมพ์ และการจำลองทางคอมพิวเตอร์มาช่วยปรับปรุงประสิทธิภาพใน
กระบวนการผลิต เพื่อลดระยะเวลาในการผลิต และเพิ่มผลผลิตภาพ

การดำเนินงานจะครอบคลุมทั้งในส่วนที่จะสามารถส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมโดยรวมในระดับมหภาค คือมุ่งเน้นการดำเนินการปรับปรุงประสิทธิภาพกระบวนการผลิตของผู้ประกอบการขนาดใหญ่ ทำการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มีปริมาณการผลิตและ/หรือมีมูลค่าผลิตภัณฑ์สูง หรืองานวิจัยและพัฒนาที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้โดยทั่วไป ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่สามารถประยุกต์ใช้ได้กับผู้ประกอบการจำนวนมาก เช่น การปรับปรุงประสิทธิภาพกระบวนการหล่อโลหะโดยการลดปริมาณซิลิกอนในน้ำเหล็ก การจัดทำโปรแกรม/ฐานข้อมูลการเลือกใช้วัสดุที่เหมาะสมสำหรับการผลิตชิ้นส่วน เป็นต้น ในขณะเดียวกัน สถาบันฯ ยังจะได้ทำการวิจัยและพัฒนาเพื่อยกระดับ/พัฒนาศักยภาพและประสิทธิภาพกระบวนการผลิตของผู้ประกอบการขนาดกลาง และขนาดเล็ก ตลอดจนช่วยเหลือผู้ประกอบการรายย่อยในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและ/หรือทดแทนการนำเข้าด้วย โดยมีผลสำเร็จดังนี้

- พัฒนาแบบจำลองกระบวนการขึ้นรูปความแม่นยำสูง และข้อมูลพฤติกรรมของวัสดุสำหรับใช้ในการออกแบบแม่พิมพ์ และออกแบบกระบวนการขึ้นรูปขึ้นส่วนยานยนต์ ทำให้สามารถลดระยะเวลาการออกแบบ และการปรับแต่งแม่พิมพ์ รวมถึงการ Tryout ทดลองผลิตลงได้ 15 % นอกจากนี้ยังลดค่าใช้จ่ายในการออกแบบแม่พิมพ์ได้กว่า 3 ล้านบาท และมีโอกาสในการลดการนำเข้าแม่พิมพ์ได้กว่า 300 ล้านบาท

- พัฒนาเทคนิคการประยุกต์ใช้ Metallic Layer เพื่อลดปริมาณการสูญเสียสังกะสีในอ่างชุบ และลดปริมาณไอเสียระหว่างกระบวนการชุบ

- ดำเนินการออกแบบชุดแท่นรีดลดขนาด สำหรับแปรรูปผลิตภัณฑ์เหล็กกึ่งสำเร็จรูป เพื่อลดการนำเข้าแท่นรีดจากต่างประเทศ ซึ่งคิดเป็นมูลค่ากว่า 10 ล้านบาท

- พัฒนาเทคนิคการนำสเกล/เหล็กออกไซด์มาประยุกต์ใช้ในการลดปริมาณซิลิกอนในน้ำเหล็ก เพื่อผลิตงานหล่อคุณภาพสูง โดยสามารถลดต้นทุนวัตถุดิบสำหรับการผลิตลงได้กว่า 40 % และเป็นแนวทางให้ผู้ประกอบการสนใจการนำของเสียที่เกิดจากกระบวนการผลิตที่เกิดจากอุตสาหกรรมนำกลับมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

- พัฒนาระบบการผลิตชิ้นส่วนสำหรับอุตสาหกรรมเกษตร (ชิ้นส่วนผานไถ) โดยใช้วัตถุดิบผลิตภัณฑ์เหล็กภายในประเทศ ซึ่งสามารถลดปริมาณการนำเข้าชิ้นส่วนผานไถจากต่างประเทศได้ ประมาณ 30,000 ชิ้นต่อปี คิดเป็นเงินประมาณ 39.6 ล้านบาท (ใบผานที่นำเข้าจากประเทศฝรั่งเศส หรืออิตาลีราคาประมาณใบละ 40 ดอลลาร์)

- ดำเนินการออกแบบชิ้นส่วนยานยนต์ (ก้านลูกสูบ) โดยใช้ไฟไนต์เอลิเมนต์ ทำให้สามารถลดระยะเวลาและค่าใช้จ่ายในการออกแบบได้กว่า 30 % (ในปัจจุบันทางบริษัทจ้างบริษัทผู้ออกแบบจากต่างประเทศ)

- พัฒนาอุปกรณ์/ระบบ Active Draw Bead สำหรับลดปัญหา spring back ที่เกิดขึ้นจากกระบวนการขึ้นรูปขึ้นส่วน ทำให้สามารถลดค่าใช้จ่ายการปรับแต่งแม่พิมพ์ลงได้ประมาณ 20-40 % ของกระบวนการออกแบบ

- ดำเนินการออกแบบ (design) ชิ้นส่วนคานกันกระแทกกระทนทุกเล็ก โดยใช้ไฟไนต์เอลิเมนต์ พร้อมทั้งออกแบบกระบวนการผลิตชิ้นส่วนคานกันกระแทกแบบใหม่ ที่ออกแบบขึ้น ทำให้สามารถลดระยะเวลาตั้งแต่ขั้นตอนการออกแบบจนถึงการออกแบบกระบวนการผลิตลงได้กว่า 10 % และลดเวลาในการผลิตลงได้กว่า 50% (ลดขั้นตอนการชุบแข็งและการเชื่อมต่อเหล็ก)

สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีพันธกิจในการพัฒนาและสร้างผู้ประกอบการ ให้มีความรู้และทักษะด้านต่างๆ ที่จำเป็นต่อการดำเนินธุรกิจ ตลอดจนการปรับปรุงและยกระดับความสามารถในการประกอบการของ SMEs ทุกประเภทครอบคลุมภาคการผลิต ภาคการค้า (ค้าส่ง ค้าปลีก) และภาคบริการ สถาบันได้กำหนดบทบาท

“เป็นสถาบันในการพัฒนาระดับขีดความสามารถการประกอบการของ SMEs ให้เข้มแข็งและยั่งยืน ตลอดจนพัฒนาเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันในตลาดภายในประเทศและในเวทีการแข่งขันระดับสากล”

โดย - จัด/สนับสนุนกิจกรรมพัฒนาผู้ประกอบการและสถานประกอบการ เช่น บริการฝึกอบรม สัมมนา ปรึกษาแนะนำ วิจัยและบริการข้อมูล เชื่อมโยงธุรกิจ ฯลฯ

- สร้างเครื่องมือบริการ เช่น องค์ความรู้ วิทยากร ที่ปรึกษา หลักสูตร/สื่อ ตลอดจนระบบงานให้บริการ เช่น ระบบการจัดทำแผนธุรกิจ ระบบการวินิจฉัยธุรกิจ เพื่อให้เกิดคุณภาพและผลผลิตภาพของบริการ

- พัฒนาเครือข่ายหน่วยงานและประสานงานกับองค์กรพันธมิตรเพื่อร่วมดำเนินการ

ผลการให้บริการของสถาบันในปี 2551 และจำนวนสะสม

	ปี 2551	สะสม42-51
การอบรมสัมมนา	4,991 ราย 17,621 คน-วัน 46 หลักสูตร	138,639 ราย 273,782คน-วัน 329 หลักสูตร
การให้คำปรึกษาแนะนำ	182 ราย 1,177 คน-วัน	13,215 ราย 36,381 คน-วัน
บริการวินิจฉัย BCD	223 ราย 279 คน-วัน	688 ราย 1,109 คน-วัน
เพิ่มมูลค่าผลผลิตและออกแบบบรรจุภัณฑ์	49ราย 19 รูปแบบ 30 แปรนด์ 980 คน-วัน	678 ราย 13,560 คน-วัน
รวม อบรม ปรึกษา วินิจฉัย BCD และออกแบบฯ	5,445 ราย 20,057 คน-วัน	153,220 ราย 324,832 คน-วัน
การเชื่อมโยงสร้างความร่วมมือของธุรกิจ	693 ราย	10,331 ราย
บริการเผยแพร่ข้อมูล SMEs	606,729 ราย	3,438,636 ราย
รวมทั้งสิ้น	612,867ราย	3,602,187 ราย

การอบรมสัมมนา 4,991 ราย 17,621 คน-วัน

ประกอบด้วย :

1. อบรมวิสาหกิจ (Retail) 47 หลักสูตร 2,591 ราย 4,703 คน-วัน
 - 1.1 การอบรมหลักสูตรเฉพาะธุรกิจ 7 หลักสูตร 312 ราย 782 คน-วัน
 - 1.2 การอบรมพัฒนา SMEs ช่วงเริ่มต้นประกอบการ 9 หลักสูตร 369 ราย 369 คน-วัน
 - 1.3 การอบรมพัฒนา SMEs เพื่อความยั่งยืน 18 หลักสูตร 593 ราย 629 คน-วัน
 - 1.4 การอบรม In House Training 13 หลักสูตร 1,317 ราย 2,923 คน-วัน
2. การอบรมแผนงานสาธารณะประโยชน์ 180 ราย 180 คน-วัน
3. การอบรม/สัมมนาในโครงการภาครัฐ 14 โครงการ 2,220 ราย 12,738 คน-วัน

ภาพกิจกรรมอบรมสัมมนาโครงการภาครัฐ

การฝึกอบรม : การนำเสนอแนวคิดจากการระดมความคิดเห็นกลุ่มย่อย(workshop) และการให้ข้อคิดเห็นจากวิทยากร ที่ต้องมีในหลักสูตรการอบรมต่างๆ ของสถาบัน เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมได้แสดงออก และสร้างความสัมพันธ์ในรูปแบบทีมงาน ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความรู้จักคุ้นเคยและเกาะกลุ่มกันอย่างใกล้ชิดต่อไปภายหลังจบการอบรม

NEC : โดยงบประมาณกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ในปี 2551 สถาบันรับดำเนินการ จำนวน 12 รุ่น 449 ราย 7,784 คน-วัน ผลสำเร็จของโครงการตามเป้าหมายที่กำหนดการจัดตั้งหรือขยายธุรกิจไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ของจำนวนผู้เข้าร่วมโครงการ

Service Provider : กลุ่มผู้ให้บริการ
อบรมภายใต้โครงการอบรมและพัฒนาบริการธุรกิจ
อุตสาหกรรม (Service Provider) เข้าศึกษาดูงาน
ในสถานประกอบการ เพื่อให้เห็นตัวอย่างสภาพ
ปัญหาและการเสนอแนะแนวทางแก้ไขจากที่
ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ

การให้คำปรึกษาแนะนำ 182 ราย 1,177 คน-วัน

1. บริการปรึกษาแนะนำเพื่อพัฒนาธุรกิจ(Retail) 8 วิสาหกิจ 141 คน-วัน ผลลัพธ์การให้บริการ
ปรึกษาแนะนำวิสาหกิจรายย่อย ได้แก่ กิจการสามารถดำเนินการได้อย่างมีระบบ สามารถดำเนินการเปิดให้
บริการลูกค้าและดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพด้านต่างๆ มีแผนธุรกิจและกลยุทธ์ที่เหมาะสม สามารถ
นำไปปฏิบัติได้จริง รวมทั้งพนักงานบริษัทนำความรู้ที่ได้รับเกี่ยวกับการทำงานเป็นทีม ทำให้การปฏิบัติงาน
มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยใช้แบบสอบถามเปรียบเทียบก่อน-หลัง

2. บริการปรึกษาแนะนำแผนงานสาธารณะ
ประโยชน์ 80 ราย 80 คน-วัน

3. บริการปรึกษาแนะนำโครงการภาครัฐ
94 ราย 956 คน-วัน ประกอบด้วย

3.1 โครงการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันอุตสาหกรรมส่วนภูมิภาค (OPOI) โดยสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด 17 จังหวัด ได้แก่ ชุมพร ระนอง พังงา สุราษฎร์ธานี ชัยนาท สิงห์บุรี นครปฐม อ่างทอง สุพรรณบุรี ราชบุรี สระบุรี พระนครศรีอยุธยา ลพบุรี นครราชสีมา ปทุมธานี ตราด สงขลา รวม 48 วิสาหกิจ 698 คน-วัน

3.2 โครงการเพิ่มผลิตภาพระดับสถานประกอบการ SMEs เพิ่มผลิตภาพระดับสถานประกอบการ SMEs ในห่วงโซ่อุปทานอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปด้วยการปรับปรุงกระบวนการอย่างต่อเนื่อง (Continuous Improvement) 40 ราย 240 คน-วัน

ผลผลิตของโครงการ ได้แก่ ผู้ผลิตอาหารแปรรูปพร้อมรับประทาน (ready to eat) และผู้ประกอบการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร ได้รับการประเมินประสิทธิภาพกระบวนการผลิต และความสามารถแข่งขัน และได้รับการดำเนินปรับปรุงประสิทธิภาพกระบวนการผลิต 40 กิจการ พร้อมทั้งพัฒนาความรู้ ทักษะพนักงานที่จำเป็นเพื่อสนับสนุนกระบวนการทำงานที่ได้ปรับปรุง 357 คน 714 คน - วัน

ผลลัพธ์โครงการ คือ ผลิตภาพสถานประกอบการในโครงการเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 (ณ จุดที่ดำเนินการปรับปรุง) ได้แก่

- การลดลงของอัตราการเกิดของเสียในกระบวนการ (Defective Rate)
- การลดลงของเวลานำในการผลิต (Lead time)
- การลดลงของเวลาหยุดหรือเสียของเครื่องจักร (Down time)
- การลดลงของอัตราการใช้วัสดุวัตถุดิบในกระบวนการ (Material Consumption Rate)
- การลดลงของอัตราการใช้พลังงาน (Energy Consumption Rate)

3.3 โครงการพัฒนาตราสินค้า SMEs (Brand Building) 6 ราย 18 คน-วัน

บริการวินิจฉัย BCD : 223 กิจการ 279 คน-วัน

ประกอบด้วย :

1. บริการวินิจฉัย BCD แก่วิสาหกิจ (Retail) 2 กิจการ
2. บริการวินิจฉัย BCD โครงการภาครัฐ 3 โครงการ 221 กิจการ 275 คน - วัน
 - 2.1 โครงการพัฒนาและสนับสนุนระบบที่ปรึกษาธุรกิจ : โครงการย่อยวินิจฉัยเพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขัน 54 กิจการ 108 คน-วัน
 - 2.2 โครงการพัฒนาและสนับสนุนระบบที่ปรึกษาธุรกิจ (ปี 51) 127 กิจการ 127 คน-วัน

2.3 โครงการเพิ่มผลิตภาพระดับสถานประกอบการ SMEs ในห่วงโซ่อุปทานอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปด้วยการปรับปรุงกระบวนการอย่างต่อเนื่อง 40 ราย 40 คน - วัน

ผลลัพธ์ การให้บริการวินิจฉัย BCD สถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ 127 ตัวอย่าง มีความพึงพอใจโดยเฉลี่ยร้อยละ 87 และนำผลการวินิจฉัยมาปรับปรุงกิจการ สามารถลดต้นทุน เพิ่มรายได้ และมีลูกค้ารายใหม่เพิ่มขึ้น

BCD & SIPA : การลงนามความร่วมมือระหว่างสถาบันกับสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (SIPA) เพื่อเข้าวินิจฉัยธุรกิจของวิสาหกิจในกลุ่มอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์และ IT โดยใช้ระบบ BCD

บริการเพิ่มมูลค่าผลผลิตและออกแบบบรรจุภัณฑ์ 49 ราย

- สร้างตราสินค้า SMEs 30 แปรนต์

- ออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์ 19 รูปแบบ

1. บริการออกแบบแกววิสาหกิจ(Retail) 9 ราย 9 รูปแบบ 44 คน-วัน

2. บริการออกแบบโครงการภาครัฐ 3 โครงการ รวม 40 ราย 30 แปรนต์

10 รูปแบบ

2.1 โครงการพัฒนาตราสินค้า SMEs (Brand building) งานปี 50-51 จำนวน 10 แปรนต์ 10 ราย

2.2 โครงการพัฒนาตราสินค้า SMEs (Brand Building) ระยะ 2 จำนวน 20 แปรนต์ 20 ราย

2.3 โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์และต้นแบบบรรจุภัณฑ์ จำนวน 10 รูปแบบ 10 ราย

Brand ปี 2 : การลงนามบันทึกความร่วมมือ (MOU) ของผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาตราสินค้า SMEs (Brand Building) ปีที่ 2 ซึ่งสถาบันดำเนินงานต่อเนื่องจากปีที่ผ่านมา ภายใต้การสนับสนุนงบประมาณจากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยในปีนี้ ตั้งเป้าพัฒนา 20 แปรนต์

ภาพกิจกรรมโครงการภาครัฐอื่นๆ

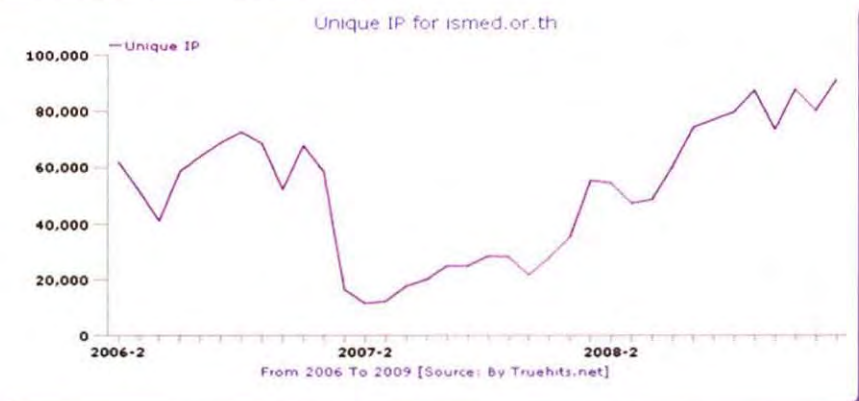
น้ำพุร้อน : โครงการส่งเสริม สนับสนุน บุคลากร เพื่อพัฒนาผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพน้ำพุร้อนธรรมชาติ เพื่อการพัฒนา และยกระดับการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวน้ำพุร้อนที่มีศักยภาพรวม 20 แห่งทั่วประเทศ ให้มีประสิทธิภาพ รวมถึงการจัดทำคู่มือการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวน้ำพุร้อน เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติ

พัฒนาศักยภาพผู้บริหาร : การนำคณะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่จังหวัดปทุมธานีไปเยี่ยมชม และ ดูงานศูนย์การเรียนรู้ชุมชนในจังหวัดมุกดาหาร ภายใต้โครงการพัฒนาศักยภาพผู้บริหาร เพื่อศึกษาการขับเคลื่อนนโยบายไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

พัฒนาหมู่บ้านท่องเที่ยว : ผู้เชี่ยวชาญสถาบันและ สสว. ร่วมลงพื้นที่หมู่บ้านท่องเที่ยว และ OTOP (OVC) เพื่อเก็บข้อมูลและประเมินศักยภาพการท่องเที่ยว หนึ่งในโครงการด้านการท่องเที่ยวที่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจาก สสว.

รางวัลอุตสาหกรรมยอดเยี่ยม และอุตสาหกรรมดีเด่น ประจำปี 2551

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

กระทรวงอุตสาหกรรมได้ทำการคัดเลือกรางวัลอุตสาหกรรมยอดเยี่ยมและรางวัลอุตสาหกรรมดีเด่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นกำลังใจและเป็นแบบอย่างแก่กิจกรรมให้มีความคิดริเริ่มและมีความอุตสาหกรรมวิริยะ ในการสรรค์สร้างสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ ตลอดจนเป็นการเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกระทรวงอุตสาหกรรมกับผู้ประกอบการ โดยแบ่งรางวัลออกเป็น รางวัลอุตสาหกรรมยอดเยี่ยม จำนวน 1 รางวัล ซึ่งถือเป็นรางวัลความดีเด่นในการประกอบการทุก ๆ ด้าน และ รางวัลอุตสาหกรรมดีเด่น แบ่งออกเป็น 6 ประเภทๆ ละไม่เกิน 5 ราย ได้แก่ การเพิ่มผลผลิต การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การบริหารความปลอดภัย การบริหารงานคุณภาพ การจัดการพลังงาน การบริหารอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม นอกจากนี้ยังได้มอบประกาศเกียรติคุณ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเป็นกำลังใจในความมานะพยายาม ตั้งใจมุ่งมั่น ปรับปรุงและพัฒนากิจการอย่างต่อเนื่อง

บริษัทที่ได้รับรางวัลอุตสาหกรรมยอดเยี่ยม ประจำปี 2551

SCG
SIAM CEMENT GROUP
CHEMICALS

บริษัท ระยองโอเลฟินส์ จำกัด

บริษัทที่ได้รับรางวัลอุตสาหกรรมดีเด่น ประจำปี 2551

ประเภทการเพิ่มผลผลิต

SCG
SIAM CEMENT GROUP
PAPER

1. บริษัท สยามบรรจุภัณฑ์ จำกัด

CPR M

2. บริษัท ซีพี ด้าปลีกและการตลาด จำกัด
(กิจการอาหารพร้อมรับประทาน)

ประเภทการรักษาคูณภาพสิ่งแวดล้อม

1. บริษัท เนสต์เล่ จำกัด (มหาชน)

2. บริษัท สหวิริยาสตีลอินดัสตรี จำกัด (มหาชน)

3. บริษัท ไพโอเนียร์ แมนูแฟคเจอร์ริง (ประเทศไทย) จำกัด

4. บริษัท สยามยูไนเต็ดสตีล (1995) จำกัด

ประเภทการบริหารงานคุณภาพ

1. บริษัท เอ็นไอเค พีริซันน์ คอมโพเนนท์ (ประเทศไทย) จำกัด

ประเภทการบริหารความปลอดภัย

1. บริษัท เหล็กแผ่นรีดเย็นไทย จำกัด (มหาชน)

2. บริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด

3. บริษัท เอสอีดับบลิวเอส-คอมโพเนนท์ (ประเทศไทย) จำกัด

ประเภทการจัดการพลังงาน

1. บริษัท สเปนชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด

ประเภทการบริหารอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม

1. บริษัท นิธิฟู้ดส์ จำกัด

2. บริษัท ซีไดโน จำกัด

ประเภทเกียรติคุณผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม

1. บริษัท ไทยเมด เบบี้โปรดักส์ จำกัด

2. บริษัท เพิ่มพูนพัฒนาอุตสาหกรรม จำกัด

3. บริษัท วัน-วิไล ชินดิเคท จำกัด

ข้าราชการดีเด่นของกระทรวงอุตสาหกรรม ประจำปี 2551

การคัดเลือกข้าราชการดีเด่นเพื่อยกย่องชูเกียรติและประกาศเกียรติคุณแก่ข้าราชการพลเรือนและลูกจ้างประจำ ซึ่งได้ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี เสียสละและอุทิศเวลา สร้างประโยชน์แก่ทางราชการและประเทศชาติ สมควรได้รับการยกย่องสรรเสริญ เป็นขวัญกำลังใจในการทำงาน และเป็นกิจกรรมสำคัญกิจกรรมหนึ่งของการจัดงานวันข้าราชการพลเรือน ซึ่งทางราชการได้กำหนดให้วันที่ 1 เมษายน ของทุกปีเป็นวันข้าราชการพลเรือน และได้ดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2522

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ประชาชนได้เข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของข้าราชการในการเป็นผู้ให้บริการ เสียสละและอุทิศเวลา เพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม
2. เพื่อให้ข้าราชการตระหนักถึงเกียรติ หน้าที่ สามัคคี ซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นคุณสมบัติของข้าราชการ อันจะเปลี่ยนภาพพจน์ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อข้าราชการให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น
3. เพื่อเผยแพร่ผลงานใหม่ๆ ของส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการประชาชน
4. เพื่อยกย่องส่งเสริมข้าราชการที่มีความประพฤติและผลการปฏิบัติงานดีเด่น รวมถึงการเผยแพร่เกียรติคุณของข้าราชการดีเด่นให้ปรากฏ อันจะช่วยสร้างขวัญและกำลังใจให้ข้าราชการกระทำความดีตลอดไป

คุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับการคัดเลือก

1. เป็นข้าราชการพลเรือนหรือลูกจ้างประจำทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค (คำว่าข้าราชการพลเรือนหมายถึง ข้าราชการทุกประเภทและพนักงานสังกัดราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ยกเว้นข้าราชการตะตือะยุติธรรมในสังกัดสำนักงานศาลยุติธรรม และข้าราชการและลูกจ้างประจำในกระทรวงกลาโหม)
2. มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานติดต่อกันไม่น้อยกว่า 3 ปี
3. เป็นผู้ไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยหรืออยู่ระหว่างการสอบสวนทางวินัย
4. เป็นผู้ที่ได้ประพฤตินในการครองตน ครองคน และครองงานเป็นแบบอย่างที่ดี

กระทรวงอุตสาหกรรมได้ดำเนินการคัดเลือกข้าราชการพลเรือนดีเด่น ประจำปี 2551 ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการจัดงานวันข้าราชการพลเรือนกำหนด และได้ข้าราชการดีเด่นรวม 16 คน ดังนี้

1

2

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

1. นางสาวสุรางค์ จินดาน้อย
2. นางพรศิริ ธรรมจรรย์ส

1

2

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

1. นางนอร สุขุม
2. นางเอี่ยมพร พวงไพโรจน์

1

2

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

1. นางภรณ์ คชเสนี
2. นางสาวชลิพร เสงตระกุล

1

2

สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย

1. นายอภิจิณ ไชติกเสถียร
2. นางสาวศยารัตน์ คงธนโชติเดชา

1

2

กรมโรงงานอุตสาหกรรม

1. นายบวร สัตยารุฒิมงคล
2. นางบุญเกิด ศิริปิ่น

1

2

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

1. นายเทพไทย กาญจนโชติ
2. นางจรรยา อ่อนน้อม

1

2

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

1. นางสาวชิตชนก จันทร์มนตรี
2. นายชัยรัตน์ แก้วด่าง

1

2

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

1. นางสาวศรีเพ็ญ นวาศรีสกุล
2. นางอัญชลี ธรรมมิกะ

กระทรวงอุตสาหกรรม
งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2551

หน่วยนับ : บาท

สินทรัพย์หมุนเวียน

เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	1,395,642,802.47
ลูกหนี้ระยะสั้น	624,087,480.58
รายได้ค้างรับ	3,001,813.44
เงินลงทุนระยะสั้น	-
สินค้าและวัสดุคงเหลือ	14,464,293.06
สินทรัพย์หมุนเวียนอื่น	5,275,908.52
รวมสินทรัพย์หมุนเวียน	2,042,472,298.07

สินทรัพย์ไม่หมุนเวียน

ลูกหนี้ระยะยาว	4,324,564.91
เงินลงทุนระยะยาว	171,666,800.00
ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (สุทธิ)	2,888,591,160.30
สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน (สุทธิ)	40,087,520.57
สินทรัพย์ไม่มีตัวตน (สุทธิ)	31,179,751.85
สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนอื่น	-8,807,978.41
รวมสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน	3,127,041,819.22

รวมสินทรัพย์

5,169,514,117.29

(ยังไม่ผ่านการรับรองจากสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน)

กระทรวงอุตสาหกรรม
งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2551

หน่วยนับ : บาท

หนี้สินหมุนเวียน

เจ้าหนี้ระยะสั้น	710,083,979.37
ค่าใช้จ่ายค้างจ่าย	51,144,276.75
รายได้รับล่วงหน้า	-
รายได้แผ่นดินรอนำส่งคลัง	188,878.24
รายได้รอการรับรู้ระยะสั้น	-
เงินอุดหนุนราชการรับจากคลังระยะสั้น	-87,632.15
เงินรับฝากระยะสั้น	256,753,809.16
หนี้สินหมุนเวียนอื่น	62,925,866.30
รวมหนี้สินหมุนเวียน	1,081,009,177.67

หนี้สินไม่หมุนเวียน

เจ้าหนี้ระยะยาว	-
รายได้รอการรับรู้ระยะยาว	343,835,617.59
เงินอุดหนุนราชการรับจากคลังระยะยาว	31,831,000.00
หนี้สินไม่หมุนเวียนอื่น	2,165,584.91
รวมหนี้สินไม่หมุนเวียน	377,832,202.50
รวมหนี้สิน	1,458,841,380.17
สินทรัพย์สุทธิ	3,710,672,737.12

สินทรัพย์สุทธิ

เงินทุน	2,442,292,321.85
รายได้สูง/(ต่ำ)กว่าค่าใช้จ่ายสะสม	1,268,380,415.27
รวมสินทรัพย์สุทธิ	3,710,672,737.12

(ยังไม่ผ่านการรับรองจากสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน)

กระทรวงอุตสาหกรรม

งบรายได้และค่าใช้จ่าย

สำหรับปี สิ้นสุดวันที่ 30 กันยายน 2551

หน่วยนับ : บาท

รายได้จากการดำเนินงาน

รายได้จากรัฐบาล :

รายได้จากงบประมาณ 5,743,489,187.86

รายได้อื่น 13,189,262.10

รวมรายได้จากรัฐบาล 5,756,678,449.96

รายได้จากแหล่งอื่น :

รายได้จากการขายสินค้าและบริการ 10,146,242.45

รายได้จากเงินช่วยเหลือและเงินบริจาค 388,410,275.72

รายได้อื่น 3,770,192,713.33

รวมรายได้จากแหล่งอื่น 4,168,749,231.50

รวมรายได้จากการดำเนินงาน 9,925,427,681.46

ค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน

ค่าใช้จ่ายบุคลากร 1,904,580,140.93

ค่าบำเหน็จบำนาญ 301,811,795.10

ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม 201,700,011.52

ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง 255,462,770.90

ค่าวัสดุ และค่าใช้จ่ายอื่น 1,553,150,676.83

ค่าสาธารณูปโภค 108,014,849.82

ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย 644,551,609.14

ค่าใช้จ่ายเงินอุดหนุน 955,399,849.80

ค่าใช้จ่ายอื่น 3,750,842,194.46

รวมค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน 9,675,513,898.50

รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายดำเนินงาน 249,913,782.96

รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน

กำไร/ขาดทุนสุทธิจากการจำหน่ายสินทรัพย์ 1,851,010.35

รายการอื่น ๆ ที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน 4,956,883.71

รวมรายได้/ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน 6,807,894.06

รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายจากกิจกรรมตามปกติ 243,105,888.90

รายการพิเศษ -

รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายสุทธิ 243,105,888.90

ISBN 978-611-7148-06-4

ที่ปรึกษา

นายคำริ สุโขธินัง ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

นายโกศล ใจรังษี รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

นางศิริรัตน์ จิตต์เสวี ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

บรรณาธิการและการพิสูจน์อักษร

สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

ผู้จัดพิมพ์ กระทรวงอุตสาหกรรม ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

พิมพ์ที่ บริษัท เพจเมคเกอร์ จำกัด โทร. 0 2894 3035 0 2416 8820

ปีที่พิมพ์ 2552

จำนวนพิมพ์ 3000 เล่ม

ขอขอบคุณทุกหน่วยงานในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ได้ร่วมจัดทำบทความและเอื้อเฟื้อภาพประกอบ

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

ส 04023

อก กระทรวงอุตสาหกรรม.
- กระทรวงอุตสาหกรรม
1.2 2552 : อุตสาหกรรมยุคใหม่
2552 สร้างเสริมเศรษฐกิจไทย
 ใต้ใจสิงแวดล้อม.

กระทรวงอุตสาหกรรม

ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 0 2202 3000 โทรสาร 0 2202 3268
ศูนย์บริการข้อมูล : 1563 www.industry.go.th